

РЕАЛНОСТИТЕ НА ВЯРАТА

ЧУДЕСАТА НА БОГА, ПРЕЖИВЕНИ ДНЕС

М. Базилеа Шлинк

Съдържание:

РЕАЛНОСТИТЕ НА ВЯРАТА.....	1
ПЪРВИ ПРЕДГОВОР.....	2
ВТОРИ ПРЕДГОВОР.....	3
БОГ ЧУВА МОЛИТВАТА С ВЯРА.....	4
БОГ ОТГОВАРЯ НА НАСТОЙЧИВАТА МОЛИТВА.....	6
БОГ ИСКА ПЛАМЕННА МОЛИТВА.....	7
МОЛИТВАТА С ВЯРА ДВИЖИ РЪКАТА НА БОГА.....	8
БОГ ЖЕЛАЕ ДА СЕ ОБРЪЩАМЕ КЪМ НЕГО В МОЛИТВА ЗА ВСЯКА НУЖДА.....	9
БОГ СЕ Е АНГАЖИРАЛ СЪС СЛОВОТО СИ.....	10
БОГ ОЧАКВА ЧИСТОТА.....	11
БОГ ЧАКА ПОКАЯНИЕ.....	12
БОГ ЧУВА МОЛИТВА, ПРИНЕСЕНА С ДОВЕРИЕ.....	12
БОГ ПОМАГА, КОГАТО ПОЕМАМЕ РИСКА НА НЕСИГУРНОСТТА.....	14
БОГ ПОМАГА ПО ЧУДЕН НАЧИН.....	15
БОГ ПОМАГА ПО ЧУДЕН НАЧИН.....	16
БОГ ОБИЧА МОЛИТВА, ОТПРАВЕНА ПО ДЕТСКИ.....	17
БОГ ОБИЧА МОЛИТВА, ПРИНЕСЕНА ПО ДЕТСКИ.....	17
БОГ ОБИЧА МОЛИТВА, ПРИНЕСЕНА ПО ДЕТСКИ.....	18
БОГ СЕ ПРОСЛАВЯ В НАШАТА ГОЛЯМА НУЖДА.....	19
БОГ ОТГОВАРЯ НА МОЛИТВАТА, ОТПРАВЕНА С ПОСЛУШАНИЕ.....	20
БОГ ОЧАКВА ПОКАЯНИЕ И ПОДНОВЕНО ПОСВЕЩЕНИЕ.....	21
БОГ ОЧАКВА УСЪРДНА, СЪРДЕЧНА, НЕПРЕСТАННА МОЛИТВА.....	23
БОГ ОБИЧА НАШАТА ЗАВИСИМОСТ ОТ НЕГО.....	24
БОГ ОЧАКВА МОЛИТВА С ДОВЕРИЕ.....	26
БОГ ОЧАКВА МОЛИТВА С ДОВЕРИЕ.....	27
БОГ ОЧАКВА МОЛИТВА С ДОВЕРИЕ.....	28
БОГ ОЧАКВА МОЛИТВА С ДОВЕРИЕ.....	29
БОГ ЖЕЛАЕ ДА СЕ ХВАНЕМ ЗА НЕГО ЧРЕЗ СЛОВОТО МУ.....	29
БОГ ЧУВА МОЛИТВАТА НА СМИРЕНИЯ ПО ДУХ.....	31
БОГ ЧУВА МОЛИТВАТА НА СМИРЕНИЯ ПО ДУХ.....	32
БОГ ЧУВА МОЛИТВАТА НА СМИРЕНИЯ ПО ДУХ.....	32
БОГ ЧУВА МОЛИТВАТА НА СМИРЕНИЯ ПО ДУХ.....	33
БОГ ЧУВА МОЛИТВАТА НА СМИРЕНИЯ ПО ДУХ.....	33
ЛЮБОВТА НАМИРА ПЪТ.....	34
БОГ ОЧАКВА ПЪЛНО ДОВЕРИЕ.....	35
БОГ ОБИЧА ДОВЕРЧИВАТА МОЛИТВА НА ВЯРА.....	36
БОГ ОБИЧА ДОВЕРЧИВАТА МОЛИТВА С ВЯРА.....	36
БОГ НИ УКРЕПЯВА ЧРЕЗ ПРЕЖИВЯВАНЕ НА НЕГОВИТЕ ЧУДЕСА.....	37
БОГ СЕ НАМЕСВА В ПОСЛЕДНИЯ МОМЕНТ.....	38
БОГ ОБИЧА СМЕЛАТА МОЛИТВА.....	39
БОГ ОТГОВАРЯ НА МОЛИТВАТА НА СЪКРУШЕНИТЕ И РАЗКАЯНИ СЪРЦА.....	40
С БОГА НЯМА НИЩО НЕВЪЗМОЖНО.....	41
БОГ ОТГОВАРЯ НА МОЛИТВА, СВЪРЗАНА С РИСКА НА ВЯРАТА.....	42
ПОСЛЕСЛОВ.....	51

ПЪРВИ ПРЕДГОВОР

Как се появи тази книга? Веднъж аз споделих с моите духовни дъщери в Сестринското общество „Мария“, че бих искала нашите опитности на отговорени молитви да бъдат записани. Това ще ни помогне да помним Божиите чудесни действия сред нас, така че винаги, отново и отново, да Му отдаваме благодарност и хваления, и никога да не забравяме Неговата доброта към нас. Без много шум моите „дъщери“ се съгласили да осъществят това мое желание посредством специален рождествен подарък – и така, на моя рожден ден те ми представиха книга, в която бяха

записали много от нашите опитности на отговорени молитви. Малко след това една американка ни писа и ни попита дали случайно не сме събрали и записали на едно място някои от нашите опитности. Тя знаеше за нас от други, а и лично ни беше посещавала. В писмото си тя пишеше: „От такава книга ще пулсира темата *Слава на Бога*. Историите и случките, разказващи за чудния начин, по който Бог работи, биха били неизмерима помощ, както за плахите и неуверените във вярата, така и за ревностните християни, които копнеят да научат пътищата на вярата.”

Нейното писмо ни припомни подаръка, който моите „дъщери” ми бяха дали за рождения ден. Материалът, събран от тях, послужи за отправна точка на тази книга, в която искаме да ви разкажем за чудните Божии дела – опитности, които ние наистина сме преживели до днес.

Подготвяйки тази книга, преди всички други, аз благодаря на Господа: Неговото Име е Чудесен! Той позволи да Го опитаме по реални и буквални начини. Аз искам също да изразя моята благодарност към „дъщерите” ми за материала, който те подготвиха.

Моите специални благодарности на майка Мартирия, сестра Бенедикта и сестра Рут за тяхната помощ при написването на книгата.

М. Базилеа Шлинк

ВТОРИ ПРЕДГОВОР

Днес живеем във време, каквото никога преди не е имало. Светът върви с бързи темпове към върховната точка на технологичното развитие. Във всички области човек се стреми да овладее и използва оръдия на сила и контрол. И същевременно ние летим главоломно към невъобразима катастрофа. Страх и ужас от това, което предстои, може би до известна степен несъзнателно е обхванал човешкия род. Заплахата от атомна война е разпростряла парализиращ страх над неизброими множества от хора. Човекът стои пред лицето на бъдещето без отговор. Какво или кой ще му помогне, когато настъпи катастрофа? Учени и политици не дават отговор.

Но за християните мрачната нощ на бъдещето е огрята от ярка звезда – *Добротата на Бога Отца*. Всред това време на нарастващ страх и несигурност се чуват странно контрастиращи думи, принадлежащи на християнина: „*Радвайте се в Господа! Винаги се радвайте!*” Да, радвайте се, вие, които вярвате в Живия Бог, Който е наш Отец, в Господа Исуса Христа. Защото в нашето време Бог, като истински Баща, ще ни изяви Своята помощ и Своите чудеса, както никога преди – ако Го призовем в най-голяма нужда, ако Му се доверим и в молитва *наистина разчитаме на Неговата помощ*. Защото Той е винаги готов да помага на тези, които вярват в любовта Му, които наистина вярват, че Той и днес върши чудеса. В ден на катастрофа Той може да ни запази. Той може да ни пренесе през ужасите на една война. Когато наистина уповаваме на Всемогъщия Бог, Отец на любовта, дори и сред страха ще бъдем изпълнени със сила и благодат.

Ние наистина сме опитали любовта и силата на Бога, Който върши чудеса. Ние сме малко общество в Германия. Бяхме създадени вследствие преживяната война и наказанието над нашата нация, особено след ужасните бомбардировки над нашия град Дармщадт през 1944 г. Реалността на Бога в Неговата святост, а така също и Неговата опрощаваща любов, зароди дух на покаяние и съживление сред Библейските класове за момичета, които създадохме по онова време. През следващите три години това доведе до основаването на Сестринското общество „Мария”.

От самото начало Бог ни даде възможност да преживеем Неговите чудеса. Той го правеше, като ни водеше вътрешно и чрез външни обстоятелства до предела на това, което беше възможно по човешки. Той ни научи да чакаме търпеливо от Него с увереност, че колкото по-трудни са времената и по-голяма е нуждата, толкова по-чуден е начинът, по който Той ще изяви Своята любов и сила. Никога няма да ни омръзне да Го хвалим и прославяме за Неговите чудни дела сред нас. Ето защо тази книга не се занимава с теоретичната идея за Бог, Който върши чудеса.

Тази книга е един фактологически доклад за онова, което Живият Бог наистина е направил. Тя разказва кога и как Бог е отговорил на молитвите ни, как „ни е водил през дълбоките води”, как ни е спасявал и запазвал, как се е намесвал в невъзможни ситуации, как е променял човешки решения, обстоятелства и взаимоотношения в отговор на молитва. Тя свидетелства не само за отговорени молитви в общи, ежедневни ситуации, но също така изявява Божието чудотворно действие във време на криза и нарастващи бедствия, като някои официални решения на високопоставени обществени инстанции, чрез които сякаш се затваря всяка врата пред нужните

проекти за служението ни в Божието Царство. Или отново ни разказва за чудесата в нашите бизнес дела, нещо, което би объркало всяка една нормална счетоводна система! Целият комплект от сгради в земята на Сестринското общество „Мария” стоят днес като свидетели за това, колко реална бе Божията помощ в нашите бизнес дела, как буквално Той отговаряше на молитвите. Тези сгради струват огромни суми пари. Ние няхахме спестявания, нито получихме някаква субсидия от официални източници. Те бяха построени и изплатени единствено и само чрез молитва и вяра в Божията помощ. И така, през цялата книга звучи следната тема: **„Имаме Бог, Който прави чудеса, Бог, Който помага!”** (Псалм 68:20, 72:18).

Изпълнени с радост и благодарност, ние споделяме вестта: Този, Който уповава на Бога, е независим от политическите и икономическите промени или от настъпваща катастрофа. Неговото бъдеще зависи единствено от Бога, в Чиито ръце е всичко, Който изрича Слово и разбива на прах заплахата от нещастие, която е надвиснала над нас по човешки. Да, дори и посевите, и водата да бъдат отровени, ние можем буквално да уповаваме на Неговите Думи: **„И ако изпият нещо смъртоносно, то никак няма да ги повреди”** (Марко 16:18). Такава е „Песента на песните”, която пеем в тази книга – живот, зависим от Небесния Баща, живот, лишен от сигурностите на този свят, но привързан към Бога с детско доверие, живот, абсолютно зависим от молитвата.

Докато събирах тези истории за печат, отново ме обзе чувството, колко сигурен и защитен е такъв живот, независимо от всички битки и трудности по време на продължителните строителни проекти, проблемите за осигуряване на ежедневните нужди на много хора и установяването и поддържането на разновидностите на нашата работа, без каквато и да е финансова осигуреност. Тези истински истории и случки от нашия собствен живот потвърждават, че Бог продължава да стои зад Словото, което е казал преди хиляди години: **Никой, който чака Бога, няма да се посрами; на този, който търси първо Царството Божие и Неговата Правда, ще му се прибавят всички останали неща; който дава, ще има в изобилие.** Накратко, тези истории ни говорят, че който възлага всичко на Бога и се доверява напълно на Неговата любов и сила, ще има наследство. Още тук на земята такава вяра ще наследи всичко – вяра, дисциплинирана чрез послушание, вяра, която представя пред Бога нещо скъпо, а после е в състояние да се откаже от него и да го принесе изцяло на Бога. Във време на нужда вие ще преживеете липсата на много добри неща. Вие сте като дете, напълно зависимо от своя Баща, напълно уповаващо на Него – и всичко, от което се нуждаете, ви се прибавя. Защото Бог състрадава на малките и нуждаещите се. Като истински Баща, Той поема техните нужди. И така, темата на тази книга всъщност е „Слава на Бога!” Нека тя да предаде на всички, които я четат куража да станат истински Божии деца, защото на такива е Небесното царство. Децата вярват в това, за което се молят, защото имат доверие в Своя Баща. Децата нямат друга мисъл в сърцата си, освен тази, че Той ги обича – и по тази причина разбира се, ги обучава и дисциплинира като истински Баща, но и винаги изпраща помощ и отговаря на техните молитви. И така, децата от опит познават, че Бог е любов, истинска любов и че Той прави добро на тези, които Го чакат. На децата им е позволено да опитат Неговите чудеса. Божите деца, тук на земята, буквално преживяват и предвкусят Небето.

БОГ ЧУВА МОЛИТВАТА С ВЯРА

1. Бог търси тези, които са готови да се молят – Църква от нищото!

В град Дармщадт, на автомагистрала 3 между Франкфурт и Хайделберг, стои малка църква. Но тя е различна. Защо ли? От страната на магистралата в посока към църквата се вее голямо знаме, на което са изписани следните думи: „Построена единствено с помощта на Господа, Който е направил небето и земята, чрез вяра в Исуса Христа”. Виждате, че тази църква е построена в името на Господа, Който е наречен Чудесен! Тя не е построена по обичайните човешки начини на професионално договаряне и ясно предначертано финансиране. Тя е построена, напротив, съгласно пътищата на вяра и молитва. Това стана по следния начин: През месец май 1949 година Господ ми вложи вътрешно водителство, че трябва да се построи църква – църква за Негова слава, в която Той ще бъде издигнат и прославен. Каква странна идея! Не трябваше ли първо да помисля за някакъв начин, по който Сестринското общество „Мария” да получи дом! По това време 26 сестри живееха в еднофамилния дом на моите родители, заедно с родителите ми и много наематели, чиито домове бяха бомбардирани. Всяка педя от пода, включително и тавана, се

„Реалностите на вярата”, М. Базилеа Шлинк

използваше за разполагане на матраци и спални чували. Беше невъзможно да приемем нови сестри, поради крайна липса на жилищна площ. Но Господ не беше казал: „Поради вашето стеснено пространство и изглеждаща напълно безнадеждна ситуация, Аз ще ви помогна да построите вашия дом.” Не, ставаше въпрос не за нашия дом, а за Неговия дом. Той запали в сърцето ми болката на Своего сърце, че толкова малко са тези, които истински Му се покланят и Го славят.

Малко по-късно мисълта за строеж на църква дойде и от друга страна. М. Мартирия и аз поискахме Слово за потвърждение. Ние имаме колекция от около хиляда Библейски пасажа, напечатани на малки картички. След молитва, ние поотделно си изтеглихме по една картичка. Ето стиховете, които бяха записани на тези картички: „**Внимавай сега, защото Господ избира тебе да построиш дом за светилище; бъди твърд и действай**” (I Летописи 28:10). „**И да Ми направят светилище, за да обитавам сред тях**” (Изход 25:8). По този начин Бог ясно потвърди поръчението, което бяхме получили за построяване на църквата. Но копнежът по истинско поклонение и хваление на Господа едва-едва се разгаряше в нашето Сестринско общество. Това се видя много ясно на Рождество, 1949 година. Рождество със сигурност е време, когато нашите сърца трябва да бъдат разпалени и нашите езици – освободени, за да се присъединят към овчарите и мъдреците в едно безкрайно поклонение пред Детето в яслата. Но това Рождество беше тъжно. Бебето Исус напразно чакаше за поклонение. След като празникът свърши, голяма скръб обхвана сестрите. Колко апатични бяха те пред любовта на Детето Исус! И тогава, сред болката на покаянието, пламна молитвата: „Да бъде построена църквата!”

С горящ огън в сърцат ана всички ни, ние започнахме да се молим усърдно за църквата. Нашият първи предмет на молитвата беше, Господ да ни даде земята, където църквата трябва да се построи. Основно се молахме всички заедно – молитвата ни беше да получим парче земя, без да имаме каквито и да е перспективи за това. Колкото по-невъзможна изглеждаше ситуацията, толкова по-усърдно се молахме. И тогава, един предиобед, звънецът огласи къщата. М. Мартирия и аз се бяхме върнали от разходка и нашите момичета стояха около нас. Слънцето нахлу в стаята и под лъчите му големият метален ключ, който радостно размахвах в ръката си, заблестя. „Ключ – ключ от какво?!” Едно от момичетата изблизна: „За земя!” „Да, за земя!” И аз продължих да им разказвам: „Намира се на магистрала 3, покрай гориста местност. Близо е до града, но има поля и ниви наоколо. Около 7 декара е на площ – и ни беше дадена! Земята не е обработвана. Можем да засадим нещо. На нея вече има няколко плодни дръвчета и дори градинарска къща. От къде дойде ли? Бащата на една от нашите сестри я предостави на наше разположение.”

След седмици на молитва, отговорът беше дошъл. Парчето земя беше там. Изглежда Бог беше чакал, докато ние се запалим от копнеж да Му построим дом, където Той да бъде прославен и възхвален. Нашите хладки сърца трябваше да загорят с копнежа по Неговото Царство, защото само така нашата молитва може да бъде усърдна и резултатна. Ние стояхме там всички заедно, без да можем напълно да разберем Бога, Който се беше вслушал в молбата ни и бе докоснал сърцето на този баща, да ни даде земята, където да построим църквата. Преливащи от радост, ние запяхме: „*Сега благодарим на Бога наш; ний със сърца, ръце и глас; на Този, Който прави чудеса, във Който радва се светът!*” След това аз се помолих на Небесния Баща. След като Той ни е дал тази земя като обещание, че ние можем да строим на нея – без пари и без субсидия от каквото и да е източник – сега би ли ни дал Слово от Писанието като потвърждение? Това би била солидна основа под краката ни, поет ангажимент, който можем да представим пред Него при всяка нужда и който Той трябва да изпълни. Аз изтеглих следния стих: „**Помощта ми е в името на Господа, Който сътвори небето и земята**” (Псалм 124:8). При тези думи ние изблизнахме в нова песен на радост и хвала. Чрез това Писание Бог наистина ни даде обещание, което включваше всичко. То си заслужаваше много повече от парите. Нима е по-трудно за Бога да ни помогне да построим нашата църква и след това и нашия дом, отколкото да създаде небето и земята? Със сигурност не!

В този момент увереността пусна корени дълбоко в сърцата ни – колко лесно трябва да е за такъв Всеомогъщ Бог, Бог, Който е направил небето и земята, да завърши тази сграда! За нас тя може да изглежда голяма, но за Него, колко е малка?! Наистина, насърчението от Неговото Слово така ни укрепи в този час, че почти не мислехме за състоянието на нашите финанси, които по онова време възлизаха само на 30 германски марки! Посредством този неочакван подарък земя, ние научихме, че Бог чува молитвите с вяра, когато са изказани с усърдие и дръзновение.

БОГ ОТГОВАРЯ НА НАСТОЙЧИВАТА МОЛИТВА

2. Божието Слово, изпълнено днес

Нашето Сестринско общество беше малко. Съществувахме едва от три години. Повечето от сестрите бяха доста млади. Вече от много страни бяхме срещнали опозиция. Нямахме влиятелни контакти. Нямахме пари. Нямахме строителен опит и юридически съветник. Приятелите ни бяха малко. Как тогава бихме осъществили построяването на църквата? Стояхме пред планина от въпроси, несигурност и невъзможност. Нещо повече, съснователят и духовен баща на нашето Сестринско общество почина преди няколко седмици. Щеше ли Небесният Баща да докаже сега Себе Си като „Бог на вдовиците и сираците“? Щеше ли да даде на децата Си ясно водителство?

Щеше ли Бог да ни говори и ако да, как? Едно от първите препятствия беше Строителното управление. Ние трябваше да поискаме разрешение за строеж на тази земя. Резултатът: „При никакви обстоятелства не може да ви се издаде разрешение за строеж на църква и жилищни сгради (нашия дом) на този терен. Земята не е подготвена за строеж. Няма канализация, а да се вкопае дренажна система е неподходящо за този вид почва. Обаче, има един частично бомбардиран парцел земя в рамките на града, който е сравним с вашия и може да се размени. Всъщност, една стара къща може би може да се включи в сделката с около 11,5 кв. м. жилищна площ за всяка сестра.”

Вярно е това Слово, че „за Бога няма нищо невъзможно”. Тогава, трябва ли християните да се предават веднага? Трябва ли да се оставят да бъдат тласнати в друга посока? Трябва ли да се откажат от това, което са започнали? Трябваше ли ние да продължим в настоятелна молитва, докато решението на Строителното управление се промени? Или да се съгласим да заменим земята – тези земя, която бяхме описали в дневника на нашето Сестринско общество като „чудесна, чудесна, чудесна“? Нима Бог не ни беше дал тази земя директно в отговор на нашите молитви? Не беше ли налице тази вътрешна увереност в сърцата ни, че „*това ще бъде земята*“?

Призовахме Господа. Ако тази вътрешна увереност беше от Него, Той можеше да я потвърди. Неговото Слово можеше да ни осветли в такава ситуация. И Той ни даде тези думи: „*О, Нефталиме, наситен с благоволение и изпълнен с благословение Господне, завладей ти запад и юг*” (Второзаконие 33:23). Отидохме до прозореца. „Нашата” земя се простираше точно на югозапад. Земята, която ни бяха предложили за размяна беше в точно противоположната посока. С това Слово започна една усърдна молитвена седмица за всички сестри. Нашият Небесен Баща вече знаеше, че ще има нужда от повече от 7 декара за нас. В края на краищата Той ще има нужда от 10 пъти повече – целият „Ханаан”. Така че, в този момент Той очакваше от децата Си да се откажат от плановете си и от това – да бъдат тласкани в друга посока. В тази ситуация Той очакваше тяхната вяра, която ще се бори за обещаната цел. Но всички наши молитви изглеждаха безнадеждни. Строителното управление беше затрупано с искания за разрешения за строеж и особено с молби за нови канализации. Всяка молба, всяко искане, всеки телефонен разговор се оказваха напразни. Не можехме да влезем във връзка с директора на Строителното управление.

Молбите ни стигаха само до приемния офис, където получаваха стандартния отговор – никога няма да получим разрешение за строеж на тази земя. Божиата ръка тежеше върху нас. Не можехме да продължим напред, но не можехме и да се върнем назад. Неговите обещания ни задължаваха да стоим твърдо. Бог искаше да изпита нашата вяра и да ни обучи на постоянство в молитва. Но накрая настъпи денят, в който Господ изработи план за отговор на нашата молитва.

Беше края на март 1950 г., когато чудото се случи. М. Мартириа разказва: „Планирах да посетя Строителното управление за пореден път. Подготвих се чрез много молитва през тази сутрин, молейки се Бог да се намеси. След това изтеглих следното Слово: *Който е глава на всяко началство и власт* (Колосяни 2:10б). Споделих това със сестрите по време на сутрешната обща молитва и добавих: Изглежда Господ ще постави на пътя ми днес някой високопоставен градски управник. Тогава Той ще докаже, че Исус е Глава и Господ на всяка власт. Исус ще обърне сърцето на този управник да погледне на нашата молба като искане за Неговото Царство.”

Разстоянието от стария ни дом на улица Штенберг до офиса на Строителното управление беше 45 минути ходене пеша. Докато вървях по улица Штенберг, зад мен изскърцаха спирачки – един моторист едва не причини катастрофа. Една кола спря до мен. Господинът на кормилото учтиво ми предложи да ме закара, тъй като все още имаше значително разстояние до града. През ума ми проблесна мисълта, че този човек е „високопоставеният управник” на нашия град, за който говореше Писанието. И наистина, това не беше никой друг, а самият кмет! По време на 5-
„Реалностите на вярата”, М. Базилеа Шлинк

минутното пътуване аз можах да му кажа за нашата молба. Този път, когато отидох в офиса на Строителното управление, моето посещение не завърши с напразно чакане в приемната.

Главният директор на Строителното управление прекъсна важна среща заради мен – той вече беше научил за нашите проблеми от кмета. Кметът беше преизпълнил своето обещание – да „спомене за това на директора на Строителното управление, като възникне подходящ момент”. Той беше прекъснал многото си задължения и се беше обадил по телефона веднага. И какво се случи? Това, което беше невъзможно, изведнъж стана възможно. Планините от трудности се стопиха като восък пред Бога, Господаря на господарите. Трудно ми беше да повярвам на ушите си. Същият ден главният директор на Строителното управление ни увери, че ще получим разрешение да строим на парцела, който ни беше даден.

Когато се върнах в къщи, аз намерих писмо от Строителното управление в пощенската кутия. Беше изпратено предния ден и представляваше поредното официално *Не*.

Но Христос промени това *Не* в *Да*. През този ден на радост, Той записа неизличително в сърцата ни, че наистина е „**Глава на всяко началство и власт**”. И в наши дни Той има сила да променя писменото *Не* на най-високопоставените инстанции. Това *Не* имаше значение на изпитване на нашата вяра. Пред него Бог очакваше от нас да не се оттеглим от битката, но да устоим във вяра. Тогава, когато настъпи Неговият час, Той действа решително и със сила.

БОГ ИСКА ПЛАМЕННА МОЛИТВА

3. Покаянието разчиства пътя – дори и за разрешение за строеж

Нека да нямаме погрешно схващане за чудесата. Удовлетворяването на една молба никога не следва механично, както когато в телефонната кабина пуснем монетата и получим сигнал. Преживяването на чудеса означава докосване до живия и свят Бог – с изгарящ огън, който е несъвместим с нашите грехове. Когато започнахме на практика да следваме Бога и да се приближаваме до Него, ние открихме, че Неговото славно проявление в живота ни почти винаги беше предшествано от тежко осъждане и наказание. Така беше и този път – преди наистина да можем да започнем строителството на църквата и нашия дом.

„**Господ е близо**”. Този призив имаше предназначението да ни настрои преди да започне строителството. Имахме много малко време да осъществим нещата и отлагане началото на строежа с всеки ден бе за нас тежко бреме. Не беше ли необходимо в нашето време, което вече носи белезите на „последните дни” да завършим за дни това, което обичайно отнема месеци и години? След като получихме разрешителното за строеж, ние представихме за одобрение нашите планове. Естествено, молбите ни потънаха в обичайните процедури на Регистъра на земята, Инспектората и други официални инстанции, заедно с молбите на много други кандидати. Винаги нещо липсваше или пречеше, така че да не можем да започнем. По време на продължителните посещения на тези инстанции, молейки се за одобрение за започване на строежа, някои от нас започнаха да се обезсърчават. Духовното ни състояние се промени от първоначалната ревност до нещо такова: „Всеки трябва да чака като другите, не можем винаги да упражняваме натиск...”

Сестра Еулалия, която тогава отговаряше за всичко, свързано със строителството, си спомня тази ситуация изключително добре. Тя разказва: „След сериозна дискусия с нашите майки разбрах, че не ставаше въпрос за човешко безпокойство; това беше вътрешен отговор на покорство на Божията неотложност. Всъщност, ако ние, сестрите, застанем срещу Бога с нашите разсъждения, казвайки, че чакането е най-правилният път, тогава как може Той да се намеси? Бях водена към дълбоко покаяние, що се отнася до моята съпротива. Извиках отново към Бога, уверена, че Неговата мощ и подкрепа могат да обърнат нашата безнадеждна ситуация. Няколко часа по-късно – беше 25 юли 1950 година – аз отново стоях в офиса, където толкова често бяхме идвали напразно, но сега имах различно сърце, молейки се с покаяние и твърдост Бог да се намеси. Но... преживях същото поклащане на глава, както и преди. „Не става така бързо. Половин година е най-краткото време за обработка на искане за строителство. В действителност често отнема цяла година.” И тогава вратата към вътрешния офис се отвори за момент. Началникът на отдел „Строителство” подаде някакви документи. Вратата почти се затвори отново, когато той добави: „Какво иска сестрата?” Секретарката отвърна: „Сестрата иска да строи на всяка цена.” Той: „Кажете на сестрата да влезе за момент... Ако сте абсолютно решени да строите, аз не желая да „*Реалностите на вратата*”, М. Базилеа Шлинк

заставам на пътя ви.” Тези думи бяха последвани от няколко телефонни разговора и сякаш изведнъж аз вече държах в ръцете си разрешението. Беше абсолютно необяснимо. Когато се върнах в дома ни, последва изблик на радост и благодарност. Как само се радваха сърцата ни!

Ние славехме Бога, Който върши чудеса. Той само бе чакал докато ние, както Христо, умъртвим нашето човешко мислене, което ни обърква, и направим обиталище за любовта, която съдейства и вярва в Неговата кауза. По-късно чухме това, което се говореше между строителните чиновници. Такова нещо никога не се беше случвало в Дармщадт, откакто Строителното управление съществува – строително разрешение да се издаде преди завършените планове да бъдат инспектирани – и то толкова бързо! Естествено, ние нямахме финансов план, който да представим, както е нормално при всяко ново строителство. Можехме само да свидетелстваме за това, което се беше превърнало в увереност дълбоко в сърцата ни: Сам Господ ще се погрижи за финансирането. В този случай това означаваше, че Небесният ни Баща ще осигури липсващите 61990 долара за нашия строеж на обща стойност 62000 долара. Но официалните разпоредби никъде не предвиждаха възможността като „доказан финансов източник” да бъде приет Бог.

От този момент нататък обаче, това трябваше да се превърне в неписан закон. Завършихме нашия дом и църквата и ги посветихме в служение без никакви задължения. По-късно подадохме молба за разрешението на строежа на нашата „Исусова работилница”. Когато стана въпрос за финансирането, ни казаха с лека шега: „Предполагаме, че имате същия финансов гарант, както и миналия път?” И одобриха молбата, без никакво колебание. Мълвата се разнесе наоколо: „С гарант като Този, как биха могли да се провалят?! Строежът ще бъде в сигурни ръце!”

Ако бяхме продължили да следваме гласа на нашата човешка преценка, Бог никога нямаше да се прослави пред очите на строителните инстанции и фирмите, с които сключвахме договори. Ако бяхме спрели да преследваме целта, в която вярвахме и не бяхме шурмували небето с нашите молитви, то живият Бог нямаше да може да извърши чудесата Си. Тази опитност затвърди дълбоко в сърцата ни нашата отговорност да стоим във вярата, когато ситуацията изглежда безнадеждна. Защото именно тогава Името на Господа може да бъде прославно пред много хора.

МОЛИТВАТА С ВЯРА ДВИЖИ РЪКАТА НА БОГА

4. Дванадесет пълни коша!

Август, изгаряща горещина. Нашите сестри се върнаха от сметището на отломки от сгради, където градските власти им бяха разрешили да съберат камъни от бомбардирани къщи. Бях слисана от техния вид. Те не само физически бяха изтощени, но лицата им носеха отпечатък на сериозно обезсърчение. След търсене навсякъде, те бяха открили само една цяла тухла. В същото време аз знаех, че сестрите на строителния обект трескаво очакваха камъни, за да могат да продължат да изграждат стената. Какво да правим? Молих се и представих тази голяма нужда пред Небесния Баща. Архитектът настояваше да закупим строителните камъни наведнъж. Но ние нямахме пари. Независимо от голямото молитвено посвещение през тези дни, нищо не се появи. И на мен ми стана ясно, че Бог иска да ни помогне по друг начин. Той искаше да ни даде тухлите чрез специални начини и средства. Как щеше да го направи, аз не знаех. Но че ще го направи, бях сигурна. Защото след усърдна молитва към Небесния Баща да помогне на децата Си в това затруднение, аз получих следното Слово от Писанието: „**И блажена е тази, която е повярвала, че ще се сбъдне казаното ѝ от Господа**” (Лука 1:45). В Духа аз почувствах, че Той ни е благословил, започвайки да ни снабдява с тухли и че ще продължи, докато сградата бъде завършена. Голяма радост бликна от сърцето ми при това обещание от Неговото Слово, а с това и песен, която записах веднага и която след това се превърна в нашата ежедневна „строителна песен”: „**Вярата е царска Божествена сила, тя прави песента на победата моя, пред нея камъните даже се преместват и врати се отварят пред мен – с Бог няма нищо невъзможно.**”

Сестрите, които събираха тухли, също бяха обзети от ново очакване, че Бог ще извърши чудо. Те получиха нова сила в молитвата, защото вече бяха водени от вярата, която премества планини, съгласно Исусовите думи. Няколко дни по-късно историята с нахранването на петте хиляди души попадна в ежедневния ни прочит от Библията – чудото на превръщане на малкото в много. Това предизвика голяма радост в сърцето ми и ново насърчение да вярвам с увереност, че ние ще опитаме такова увеличение на строителните камъни. Отидох до строителната площадка „*Реалностите на вярата*”, М. Базилеа Шлинк

на обяд. Казах на сестрите, че имам голям подарък и ще го разтворя пред тях. Казах им да се опитат да познаят какво е. И една от тях наистина позна. Беше Словото: „**И всички ядоха и се наситиха; и вдигнаха останалите къшеи – дванадесет пълни коша**” (Матей 14:20). Казах им, че трябва да приложим същото с вяра относно строителните камъни и когато нашата църква бъде завършена, със сигурност също ще останат „пълни кошове”. В настоящата ситуация обаче, това изглеждаше невъзможно за сестрите. Със сигурност нямаше никакви изгледи да се появят от някъде строителни камъни. Въпреки това тяхната вяра и насърчение бяха укрепени от това Слово.

Никой не би могъл да си представи как този „дъжд от камъни”, това умножаване на тухлите ще стане. Но Бог винаги стои зад Словото Си, че няма нищо невъзможно за молитвата с вяра. Докато пътувах обратно към къщи с градския автобус, един човек „случайно” седна срещу мен. Той ме запита за сестрите, които работеха на строителния обект, и за цялата ни ситуация. Разказах му нашата история. Няколко дни по-късно телефонът звънна. Беше същият господин, който се представи за архитект. Той каза, че предния ден е имало съвещание в градската администрация и е било предложено някои обгорели военни казарми да бъдат съборени. И изведнъж мисълта изникнала в главата му: „Дайте тези казарми на сестринското общество „Мария” – те строят и със сигурност могат да оползотворят тези строителни материали.”

Предложението било прието. Разрешиха ни да съборим казармите и да запазим строителните материали. Намерихме някои много добри плочи за стените на църквата, а с останалото можахме да покрием подовете на всички мазета. Чрез този изпит Бог ни даде възможност да видим, че Той със сигурност отговаря на смелата молитва с вяра. Но нещо повече, Той задържа Словото Си на обещание, докато вярата наистина стане готова да „види” изпълнението. И така ние научихме, че тъй като Бог е велик Бог, Той изявява Себе Си по велики и чудесни начини. Нашите сърца трябва да виждат Неговото величие и да очакват велики неща от Него в молитва.

От тогава ние пеем с голяма ревност и увереност: „**Вярата за Божие Слово се държи, десницата Му силна движи тя; пред Него се топят и нужди, и беди, тревожещи сърцата ни. Парите може да изчезнат и дните да изглеждат черни, но вярата с дръзновение ще отговори: С Бога няма нищо невъзможно!**”

БОГ ЖЕЛАЕ ДА СЕ ОБРЪЩАМЕ КЪМ НЕГО В МОЛИТВА ЗА ВСЯКА НУЖДА

5. Молитвена палатка – палатка на чудеса

Сестрата, отговаряща за нашата строителна дейност, разказва следната история: „През юли 1950 г. М. Мартириа дойде при нас на строителната площадка. Тя ни припомни Библейската история за Неемия, който издигна отново Ерусалимските стени. „Всички събития от Библията трябва да се изразяват в сегашно време”, казва тя, защото Законите на Писанието са валидни и днес.” Тези думи ни наведоха на мисълта, че трябва да издигнем молитвена палатка до строителната площадка и да строим Божия дом, както с мистрия, така и с молитва. От тогава съществува молитвената палатка на нашата земя. Тя стои като символ на реалната сила на молитвата – на реалността на живия Бог, който отговаря на молитви и върши чудеса и днес, когато има хора, които вярват и се молят. Сестрите се сменяха в молитвената палатка през четвърт час, за да представят постоянно пред Бога – също както правеха израилтяните – своите нужди с вяра. Те се молеха за всяко нещо, от което се нуждаеха за строителството, като напомняха на Бога постоянно Кой е Той: Всемогъщият, Който казва и става, Който заповядва и изпълнението бърза да се осъществи. А когато излизаха от палатката, те споделяха с другите сестри Словото на насърчение във вярата, което Бог им даваше. Укрепването на нашата вяра беше много необходимо, тъй като почти всичко ни липсваше. Малко след началото на строежа, Бог допусна да ни свършат всички материали. В национален мащаб всички строителни материали бяха заделени за военни цели поради Корейската криза. Така че, сега ние не само трябваше да се молим Бог да ни снабди с финанси, за да си платим дължимите суми по фактури, но също да искаме от Него цимент, греди, всъщност всички останали необходими материали за строежа на нашата сграда.

Един ден например, циментът окончателно свърши. Това означаваше, че строежът щеше да спре до няколко дни. Никоя фирма не правеше доставки. В нашата молитвена палатка вече

няколко дни се бяхме молили Бог да ни изпрати цимент. Всеки ден в 11 ч. ние всички се събирахме за молитва. И в този ден отново се събрахме в уречения час с чувство на притеснение, но изведнъж напълно нов дух на вяра ни обзе всички. Запахме песен на благодарност с пълната увереност, че Бог няма да допусне този строеж да спре. Защото многократно беше изявил, че този проект е абсолютно неотложен за Него. Той беше вложил изгарящо желание в сърцата ни. Името Му да бъде прославно пред хората чрез този строеж – Той да бъде познат като Живия Бог, Който върши чудеса и днес. Какво стана ли? Точно, когато се приготвихме да си тръгнем и по всичко изглеждаше, че строежът ще замре още на следващия ден – един голям камион спря пред нашата врата, натоварен с 40 торби цимент! И макар, че точно за това току що се бяхме молили, ни беше трудно да повярваме на очите си. Дори си помислихме, че може да е грешка. Но доставката беше точно за нас. Напълно неочаквано компанията за строителни материали открила тези торби цимент в един помощен склад и решила да ги изпрати на нас. **„Искайте и ще ви се даде”**, казва Исус.

И именно това преживяхме ние в този момент, защото Бог действа според Словото Си; Той се е ангажирал със Словото Си. Със сърца, преливащи от радост и благодарност, ние запахме: **„Молитвата докосва Божието сърце и движи мощна Негова ръка; Небесният Баща помага на децата Си и ги избавя от всякаква беда. Молитва с вяра има сила да обърне прака на деня във светлина; Тогавя нужди и страдания от погледа изчезват в миг”**.

„През тези икономически кризи ние преживяхме от опит как Бог ден след ден отговаряше на многото молитви, принесени в молитвената палатка, и изпращаше Своята помощ. Ние получихме всички необходими строителни материали без никакво завишение на цените и в кратки срокове, докато други добри и значими клиенти чакаха с месеци доставките си. Голяма част от тези материали дори ни бяха дарени безплатно. Пазим специални спомени за циментовите блокове, стоманените пръти, гредите, тръбите за водата и газта. Всеки път тези неща пристигаха точно в последния момент, така че нито един ден не беше загубен.” Колко е невероятно, че нашият малък строителен обект, сграда, строена от малка група млади сестри, които не разполагаха с нормалните средства, за да я завършат, не спря, докато много други строителни обекти бяха замразени. **Каква беше тайната за това? Молитвената палатка.** Тя ни показва, че *молитвата постига повече от възползването от всички човешки възможности*. Защото, имайки всички човешки възможности на своя страна, много строителни предприемачи не бяха в състояние да работят по онова време. Молитвата сама осъществява всичко. И тя трябва да бъде основната подпорка на всяка работа. Защото всички наши усилия в това строителство не струваха нищо в такава икономическа криза. Физическата работа трябва да върви успоредно с молитвата. всяка от сестрите жертваше за молитва време, равно на цял работен ден. Но без време, отделено за молитва, всяка работа е като загубено действие. **На молитвата, свързана с отговарящо на нея посвещение на дело, принадлежат Божиите обещания.** Това ни откри Бог през времето на нашето строителство.

БОГ СЕ Е АНГАЖИРАЛ СЪС СЛОВТО СИ

6. Плащане на часа

Стените на нашите избени помещения бяха почти завършени. За нас беше голяма радост, защото за шест сестри това беше първи опит в реденето на тухли и камъни и те бяха свършили добре работата. Но радостта ни се помрачи, когато архитектът ни каза, че за завършване и покриване на помещенията ни трябва сума от 1500 щатски долара, която на всичкото отгоре трябваше да се плати наведнъж. Ние не разполагахме с такава сума. Завършването сякаш се изпаряваше пред очите ни. Аз заминах от града, за да говоря на една конференция. През това време архитектът се обади, за да каже, че е получил чудесна оферта за покривния материал, от която трябва да се възползваме на всяка цена. Това означаваше, че трябва да платим тези 1500 щ. долара в рамките на шест седмици. М. Мартириа помоли за малко време за размисъл. Сърцето й натежа от този огромен товар. От къде ще дойдат толкова много пари само за шест седмици?

Даренията, които пристигаха ден след ден, възлизаха обичайно на 2-3 щатски долара, само веднъж получихме повече от 10 щ. долара. Сега тя сама трябваше да вземе решение и да понесе отговорността за плащането на тази голяма сума. Молитвата беше нейното единствено прибежище. Тя се облегна на Словото, което ни беше дадено за това време на строителство: **„Помощта ни е от Господа”**. След това тя поиска от Господа допълнително Слово и получи следното: **„Защото** *„Реалностите на вратата”, М. Базилеа Шлинк*

Аз бързам да изпълня Словото Си” (Еремия 1:12б). Изведнъж на М. Мартириа ѝ стана ясно, че Бог всъщност потвърждава Своето обещание. Тя потвърди заявката за материала, макар и с леко треперещо сърце! Да, в същото време тя бе уверена, че тази значителна сума пари ще пристигне на точното време. Сестрите започнаха специална молитва за покриването на избените помещения.

На следващата сутрин М. Мартириа получи моята пощенска картичка, в която аз споделях изненадата и радостта си от това, че един от участниците в конференцията ми даде плик с 250 щ. долара в него – дарение от анонимен господин. По онова време 250 щ. долара бяха с много по-висока стойност от днешните пари със същия номинал. Когато се завърнах от конференцията, разбрах, че пликът с парите ми беше връчен точно в момента, когато М. Мартириа се молела Бог да снабди средствата по свръхестествен начин. Голяма радост ни изпълни при тази опитност – радост, че имаме Бог, който бди над Словото Си за добро и върши това, което е обещал. И колко много Той е обещал на децата Си – макар и самоволни грешници. Много повече, отколкото можехме да понесем – привилегията да живеем и строим по обещанията на такъв Господ.

През следващите дни нашите сърца и устни пееха високо: „*Никой, който чака Господа, няма да се посрами!*” И ние нямаше да се посрамим, що се отнася до материала за покриване на помещенията. Бог, Който ни изпрати първите 250 щ. долара, се погрижи така също да ни снабди навреме и с останалите средства за окончателното плащане!

БОГ ОЧАКВА ЧИСТОТА

7. Дерайлиралата товарна кола. Защо?

Преживели сме не само положителни, но също и много отрицателни чудеса. Дълго време вратите са отворени за вярата. Но после, така ни се струва, Бог предизвиква спънки там, където такива няма. Той затваря врати, които са широко отворени за другите. Той издига препятствия.

Това е нещо, което преживяваме отново и отново до днес. Причината за това е, че тъй като Той ни обича, често желае да ни даде нещо по-велико от незабавното снабдяване на това, за което се молим. Бог иска да ни изпълни със Своята слава. Затова ни е създал и ни е изкупил. Това е най-великото проявление на Неговата Бащина любов, защото така ние можем отново да изявим Неговия образ. И така, Той трябва да ни дисциплинира, защото сме грешници. И това е част от ежедневните ни опитности. Сестрите, които работеха на строежа на църквата, разказват следната история: „Имахме тежка товарна кола, която се движеше по тесни релси. Един ден тя започна да подскача и да излиза от релсите, независимо че редовно се молахме в молитвената палатка Бог да благослови и направи успешна нашата строителна работа. Колата тежеше няколко стотин килограма. Отнемаше много време и сили на сестрите всеки път да я връщат в релсите. Това продължи да се случва, прекъсвайки работата и изцеждайки енергията на сестрите, докато накрая сестрата, която отговаряше, каза: „Не можем повече да продължаваме така. Хайде всички в молитвената палатка!”

В молитвената палатка ние се молихме заедно и искахме Бог да открие защо ни бе отнел благословието от труда ни през този ден. И тогава ни се откри, че... има сестра, която таи в сърцето си нещо спрямо друга сестра... а друга сестра се е разгневил на някоя от останалите сестри. Например, една работи по-бавно или много по-бързо от друга, или пък по невнимание е хвърлила пясък в очите на друга, или пък не е почистила машината, както трябва. Всичко това бе намерило място в сърцата и не беше очистено. Сестрите бяха допуснали гневни преценки и осъждения да проникнат и да създадат напрежение помежду ни. Тези грехове срещу любовта бяха застанали между нас и Бог и пречеха да получим отговорите на нашите молитви.

Мъчителната вина за тези осъждения – тези грехове против любовта – дойде върху нас. Ние си поискахме прошка една от друга. Заставахме като грешници пред Бога и получихме пряко опрощение от Него. Върнахме се на работа и колата никога повече не излезе от релсите!

Друг път бъркачката за цимент спря да работи. Не можехме да я накараме да заработи отново. Всичко, което опитахме, беше напразно, включително и усилията на тези, които разбираха нещо от машината. Ден и половина тя стоеше замряла. Господ ни беше открил колко е ценно времето за строежа на църквата – и всеки час беше от значение. Така ние разбрахме, че сигурно сме Го наскърбили и по тази причина не отговаря на молитвите ни за помощ. И тогава Той ни откри, че не се бяхме отнесли с любов към един човек, който временно работеше при нас. Всяка от нас се

стараеше да избегне съвместната работа с него. Ние се помолихме заедно, изповядвайки греха и се молихме отново за помощ. И циментовата бъркачка заработи отново, без никаква външна намеса.

Осъзнахме, че основата за това – молитвите ни да бъдат чути от Бога, се крие в Словото: **„Защото очите на Господа са върху праведните и ушите Му към тяхната молитва, но лицето на Господа е против онези, които вършат зло”** (I Петрово 3:12).

Тази бащина дисциплина ни караше да се засраим и да смирим себе си. Когато Бог не отговаряше на нашите молитви, цялото ни Сестринско общество се научи незабавно да Го пита в молитва: „Какво виждаш в нас, Господи, което препяства молитвите ни?”

Нашите молитви в молитвената палатка през ония дни бяха безплодни просто, защото не бяхме взели на сериозно това, което Исус казва за здравата основа на молитвата. И Той трябваше да ни научи от опит колко сериозно се отнася към Своето Слово. Той няма да приеме молитви от сърца, които не желаят да простят и да живеят в любов.

БОГ ЧАКА ПОКАЯНИЕ

8. Вина за дъжда

През есента на 1950 г., по средата на нашето строителство, валеше като из ведро всеки ден – истински порой. Никой не помнеше да е имало такава година преди. Дори и когато не валеше в близкия град, сякаш всички облаци изливаха съдържанието си върху нашата строителна площадка. Сестрите не само подгизваха целите, но и стените не можеха де се издигат. Тухлите се плъзгаха напред-назад по хоросана и нямаше никакъв напредък. Просветваше само през неделните дни. През следващите делнични дни поройните дъждове продължаваха с нова сила. М. Мартириа и аз се опитахме да накараме нашите духовни дъщери да стигнат до вътрешното убеждение, че това е Божие проявление. Но сестрите, които работеха на строежа, описват случая по следния начин:

„Ние единодушно не желаехме да го приемем по онова време. Не искахме да сме виновни за всичко. Обяснявахме дъжда с естествени разумни причини независимо, че Божието Слово на много места казва, че времето, облациите, вълните и бурите се управляват от Бога; че Той отваря и затваря небето, че Той дава или не дъжда на определената земя в зависимост от това, дали иска да я накаже или не. Естествено, нашите молитви за сухо време няхаха отговор поради тази нагласа на мислене. Един ден отново валеше силно и ние се скрихме в молитвената палатка и се помолихме заедно. тогава изведнъж една от сестрите изповяда греха си – недоволство спрямо Бога – и каза, че тя е виновна за дъжда. Други я последваха. Една след друга те коленичиха за покаяние и Божият Свети Дух изявяваше техните грехове. И ето, когато и последната сестра изповяда прегрешението си, дъждът спря. Впоследствие ние многократно сме преживявали същата опитност при различни обстоятелства. И така, опитахме от истината на Словото, което казва: **„При това Аз удържах от вас и дъжда, когато оставаха още три месеца до жетва; дадох дъжд на един град, а на друг град не дадох дъжд; едно място се напои, а мястото, над което не валя дъжд, изсъхна”** (Амос 4:7). **„Ако ходите в повеленията Ми и пазите заповедите Ми, и ги изпълнявате, тогава ще ви дам дъждове навреме и земята ще даде рожбите си, и полските дървета ще дадат плода си”** (Левит 26:3-4).

Господ ни даде повод за размисъл с тези дъждовни опитности. Само чисти ръце, само молитви от смирено и чисто сърце са приети от Бога и ще бъдат отговорени. Дали двамата зидари, които обучаваха сестрите в строителната работа, разбраха какво се случи? Задавахме си този въпрос. Поне нещо се зароди в тях, защото когато първите капки на следващия дъжд започваха да падат и сестрите изведнъж изчезваха в посока на молитвената палатка, те си казваха шеговито един на друг: „Спокойно. Щом сестрите се съберат в палатката, дъждът ще спре.”

БОГ ЧУВА МОЛИТВА, ПРИНЕСЕНА С ДОВЕРИЕ

9. Тази абсурдна вяра

Отново се нуждаехме от строителни камъни. Избените помещения се покриваха в момента и скоро щяхме да се нуждаем от блокове за външните стени на нашия дом. И както винаги нашата нужда се превърна в предмет на молитвите ни. Цялото ни Сестринско общество се молеше като

един: „Отче, Ти, Който не даваш камък вместо хляб; няма да ни оставиш сега, когато се нуждаем от строителни камъни!” И Бог отговори. Един ден ни посети една жена и ни разказа, че се моли за нас от момента, в който за първи път чула за строителния ни проект. И в сърцето ѝ се породила мисъл, че може би сестрите скоро ще се нуждаят от блокове, така ли е? Всичко съвпадаше. Беше тръгнала да посети своя приятелка, чийто съпруг имаше фирма за производство на такива плочи. Тя имаше намерение да го помоли за нас. Колко много се зарадвахме! Бог чува молитвите! И в този случай Той беше намерил инструмент за Своята цел! И действително, скоро след това научихме, че този собственик на фирма пожелал да ни подари част от плочите.

Ден след ден очаквахме блоковете да пристигнат. Изминаха много седмици, откакто се молихме да пристигнат навреме. Но сякаш молитвите ни бяха напразни. Дори и в деня, когато покриването на избените помещения завърши, и ние вече отчаяно се нуждаехме от плочите, те все още не бяха пристигнали. Сестрите, които работеха на строежа, и от първа ръка изпитаха тази крещяща нужда, разказаха: „Чакахме час след час. Един от зидарите, който ръководеше работата ни, ни каза: „Така става, когато не сте практични. Утре работата ще трябва да спре.” Една от сестрите, мобилизирайки цялата си вяра, му отвърна: „Помощта ни е във името на Господа – този път, също!” При тези думи работникът само се подсмихна. По обяд машините и всичкото оборудване бяха вече почистени и оставени настрана, тъй като работата не можеше да продължи без блоковете. Дватама зидари ни казаха, че „почивката” им утре ще е за наша сметка, тъй като те са готови и желаят да работят, но не им е осигурен материалът. Сърцата ни потънаха в отчаяние.

Нима Бог ще остави молитвите ни неотговорени и ще позволи името Му да се похули пред тези невярващи работници? Изведнъж чухме силен клаксон. Пристигаше голям камион и на него, разбира се, бяха натоварени нашите плочи! Ние всички го приветствахме с песни на хваление и благодарност: **„Цялата слава на Тебе, Боже Всемогъщи...”** огласи околността.

От дълбините на сърцата си ние изказвахме нашата благодарност към Бога. Той отново чу нашата молитва и разкри Себе Си като Господ – „Да и Амин”. Струпахме се около камиона, сякаш беше дългоочакван любим гост. Двамата строители стояха наблизко и ни наблюдаваха. Единият от тях, който бе напуснал църквата, гледаше малко объркано камъните – това велико Божие дело. „Вижете, човек може да научи нещо за вярата тук!” – промълви той. Защо Господ ни остави в това затруднение, в очакване на Неговата помощ, до последната минута? Защо не се намеси, докато работниците не прибраха оборудването? Тяхната реакция ни даде отговора. Бог се намеси в часа, когато всичко изглеждаше безнадеждно. И по този начин, пристигането на нашите блокове беше нещо повече от обичайна доставка на строителни материали. За тези строители това беше неопровержимо доказателство, че Бог беше подействал. Когато Бог действа в невъзможна ситуация, Той се изявява още по-велик пред нас. Колкото е по-невъзможна ситуацията, толкова по-голяма почит Му отдаваме. По този начин, независимо от силата на молитвата, Той често изчаква последната минута, преди да се намеси. Така ни учи да стоим „твърдо във вярата”.

През този особен ден сестрите на строежа и тези от нас, които бяхме в дома, трябваше още един път да устоим във вярата. Радостта на сестрите на строителната площадка изведнъж помръкна. Шофьорът на камиона бръкна в джоба си и подаде сметка за превода на блоковете: 34 щ. долара. Сестрите знаеха, че когато сутринта тръгнаха към строежа, в касата бяха останали само 2 щ. долара. Но доверявайки се на Бога, Който върши чудеса, сестра Еулалия изпрати шофьора на мястото, където впоследствие се издигна нашия дом. Ние бяхме слисани, когато го видяхме и ни подаде сметката. Какво можехме да направим? През това време сестрите на строителната площадка се молеха на Бога, уверени, че Той никога не прави „наполовина чудо”.

Точно в този момент пристигна пощальонът с ежедневната поща, в която имаше и няколко парични дарения. Скупчихме се заедно и отброихме 34 щ. долара за шофьора, като остана по-малко от долар за нашата каса. Какъв Господ! Неговата помощ е свършена. Никая от добрините, които Той е обещал, не липсва. Невярващите работници постепенно се изпълваха с вяра в Бога и Неговите чудни дела. Те осъзнаха, че молитвата, принесена в молитвената палатка, движи ръката на Бога. Бог чува молбите на нуждаещия се. Той идва със Своята помощ и има невероятен усет за най-подходящото време! Да, Бог ни помага в невъможните ситуации така, както никой човек не може да го направи.

БОГ ПОМАГА, КОГАТО ПОЕМАМЕ РИСКА НА НЕСИГУРНОСТТА

10. „Даром сте приели – даром давайте!”

Каква авантюра на вяра беше нашата дейност от финансова гледна точка! Това се вижда ясно, когато разгледаме икономическото положение, в което Бог ни беше поставил. През 1949 г., една година след паричната обмяна, продуктите на нашето издателство и произведенията ни на изкуството бяха готови да излязат на пазара. Възникна въпрос, дали трябваше да ги продаваме?

Съоснователят на Сестринското общество „Мария” Пол Ридингер, супер-интендант на Методистката църква, почина в края на същата година. Той имаше значителен бизнес опит, тъй като беше служил на много домове със своята църква в продължение на десетилетия. Заедно с нас, той потърси Господа относно този въпрос през последните месеци от живота си. Как трябваше Сестрите от „Мария” да действат в тази насока? Трябваше ли, както други групи да се договаряме за медицинска и инвалидна застраховка? Трябваше ли да определим известни такси и цени за нашите услуги, каквато беше общата практика?

Заради родителите на нашите сестри, ние трябваше да намерим някакъв отговор относно тяхната защита и сигурност. Но преди всичко обаче, ние трябваше да си дадем отговор сами на себе си. Ние, духовните майки, носехме пълна отговорност за нашите духовни дъщери. Вътре в мен се оформи едно ясно начертано виждане – мислена картина, нарисувана от Проповедта на планината, че тези, които търсят първо Божието царство: **„всичко това ще им се прибави”** (Матей 6:33). Една дума ясно зазвуча в сърцето ми – **„Отче”**. Той ще промисли. Той ще докаже Себе Си като Баща за децата Си, в любов и сила. Но това означаваше, че ние като Негови деца, трябва да Му предоставим благоприятна възможност да го направи; да разчистим пътя пред Него, за да ни дари Своята мощ и милост. Това ще Му донесе слава. Това беше убеждението, което Бог беше поставил в сърцето ми като изгарящ огън – че Той трябва и ще бъде прославен.

Ставаше все по-ясно и ясно за мен, как можеше всичко това да се случи. Трябваше да се откажем от нашата сигурност и защита; трябваше да се предадем на пълна зависимост от нашия Небесен Баща. Това ще Му даде възможност да се погрижи за нас и да прояви чудесата Си. Това означаваше отказ от всяка сигурност и постоянен доход. Щяхме да зависим от Него за всяко нещо. Чрез вяра и молитва щяхме да стоим на Неговото Слово – **„давайте и ще ви се даде; добра мярка, натъккана, стърсена, препълнена...”** (Лука 6:38).

Супер-интендант Ридингер обаче, имаше по-различна идея, основана на неговия опит и практика. Трябваше да застанем заедно в молитва и да търсим яснота и единство по този важен въпрос. Божият Дух подежда мощно и ни доведе до пълно единство в убеждението. След като се бяхме молили Той да ни покаже правилния път, два пъти последователно получихме едно и също Слово от Писанието: **„Който намери живота си, ще го изгуби; и който изгуби живота си заради Мен, ще го намери”** (Матей 10:38). Всички земни сигурности, към които може би искахме да се придържаме, като приходи или спестявания, трябваше да ги изгубим – така ни проговори Бог.

Отказахме се от медицински застраховки, както и застраховки за инвалидност и старост. Не поставихме такси на нашите услуги. Нашите издания, както и произведенията на изкуството нямаха етикети с цени. Това означаваше, че сега сме напълно зависими от Небесния Баща. Щяхме много по-усърдно да ходим по пътеката на вяра и молитва, очаквайки всяка помощ от Него.

От този момент започнахме да ходим по тази пътека. Това превърна нашето Сестринско общество в истинско молитвено общение. Всеки ден започвахме от нищото. От човешка гледна точка ние бяхме изправени пред истински планини от грижи, за които да се молим. Така че, имахме безкрайната възможност да представяме пред Бог многото обещания на Словото, искайки от Него да ги изпълни. Но също толкова често имахме причина да Му благодарим за Неговата Бащина помощ. Вече имахме няколко десетилетия зад гърба си от този начин на живот, живот без сигурни приходи и всяко друго подсигуриране, живот на молитва и вяра, но преди всичко живот, пълен с чудеса и Божествено подпомагане, за което никога няма да престанем да Го славим.

Как чудно Господ ни е помагал! Със Своята щедрост, ден след ден, Той се грижеше за нас в големите и малките неща. По този път на „изгубване на собствения живот” Той не пропусна да снабди нито една нужда на нашето Сестринско общество. Когато например в случай на болест

Той не се намесваше директно и не изцеляваше чрез полагаане на ръце, Той подбуждаше много сърца да ни даряват лекарства; лекарски грижи, хоспитализация и операции ни бяха предоставяни безплатно. Така че, посредством многото години опит, това се превърна в наша увереност: никога не можеш да стигнеш до предела на разчитане на Бога; Неговата любов и сила превишават и най-съкровените ни молитви и очаквания. Посредством тази опитност ние научихме, какво всъщност означава „*да изгубиш живота си*” и да живееш според Словото: „*Даром сте приели, даром давайте!*” (Мат. 10:8). Това значеше всеки ден да оставяме настрана човешките си сметки и да разчитаме единствено на Бога да напълни кесията ни и да извърши делото Си. Ние преживяхме такава опитност наскоро, когато изложихме част от нашата литература пред малък павилион, който бяхме построили за тази цел. Бяхме наели един принтер за отпечатването на известно количество кратки сказки, които бях провела. Всичките ни финанси отидоха за това начинание. Но ние не поставихме цени на брошурите, нито на старателно изработените ръчно от сестрите Библейски текстове, картини и папки. М. Мартириа разказва какво се случи:

„Един млад човек, който бе търговец на религиозна литература, мина покрай нас. Бяха му казали, че може да си вземе всичко, което пожелае – безплатно е. Никога няма да забравя огромната му черна пътна чанта с жълти кожени ъгли, в която изчезна нашата литература. И двамата, човекът и чантата, си тръгнаха, оставяйки ме в недоумение. Нямах ли този начин на работа да ни доведе до банкрут? Хванах се здраво за нашето Слово относно „изгубването на собствения живот”, за да не кажа нещо друго. Помолих Господа да подейства съгласно обещанието Си, че този, който изгуби живота си, ще го намери. Да, ако тръгнем по този път, в Неговата посока, Той няма да допусне да загинем. И наистина, Бог изпълни обещанието Си. Защото накъде води този път?

Когато водим посетители днес през нашата „Ханаанска земя”, какво виждат те? Виждат дома ни и църквата; Исусовата работилница, голямата църква „Призивът на Исус”, дома за гости „Исусова радост”, малкия възстановителен дом „Франсис”; 88 декара земя плюс площите около сградите ни. Те разбират също, че поддържаеме дом и в Израел. И как е възможно всичко това да се появи? Не поради наши заслуги, нито от значителни дарения, капитали или банкови заеми. Не. Всичко това се роди от най-голяма нищета посредством вяра и молитва. Бог доказва, че стои зад Словото Си: „*Давайте и ще ви се дава... Търсете първо Божието царство... Каквото поискате в молитва, вярвайте, че сте го получили и ще ви се сбъдне*”.

През всичките тези години бяхме в състояние да посрещаме навреме нашите задължения относно строителството, така че не допуснахме никакво просрочие и задлъжнялост. И защо? Защото Сам Той движеше много сърца да правят жертви за Неговото дело, без ние самите да организираме кампании по набиране на средства. Всеки, който е бил свидетел на Божиите чудеса по тази пътека на вяра, може само да застане в благоговение пред абсолютната реалност на Неговото Слово, да падне на колене и да Го прослави. Той доказва, че може и желае да излива Своите дарове над децата Си. Но първо Той трябва да отнеме нашето желание да подсигурием себе си и хората около нас с човешки сметки. И над всичко, Той изработва в нас живот на очакване всичко от Него чрез вяра и безрезервно предаване на Неговото царство.

БОГ ПОМАГА ПО ЧУДЕН НАЧИН

11. От къде всъщност дойдоха средствата?

„Искате да кажете, че не сте вземали кредити за строежа и не сте имали никакви начални капитали?!” – този въпрос ни го задаваха отново и отново. Малко подробности ще изяснят как стана всичко.

През пролетта на 1951 г. бяхме по средата на строежа на нашия дом и църквата. Сметките за плащане се трупаха и ние бяхме изправени пред сериозни финансови проблеми. Приходите ни от дарения варираха между 15 и 25 щ. долара на ден, а задълженията вече бяха от порядъка на хиляди долари. Не само рискувахме нашия авторитет в това начинание, но чувствахме много силно, че Божият авторитет бе изложен на риск. Хората на бизнеса, местните власти, пресата и цялата общественост знаеха в Чие име се издигаха тези сгради и се интересуваха как ще завърши всичко това. Казваха ни, че сутрин, когато автобусите, пълни с дремещи пътници, преминавали покрай нашето място, в тях наставало оживление. Всеки побутвал с рамо съседа си и всички

погледи се отправяли към нашия строеж. Търсейки Божията слава, беше абсолютно недопустимо да си помислим дори, че тези растящи дългове ще спрат напредването на строителните работи.

Случи се така, че през тези седмици аз бях поканена да изнеса беседа в друг голям град. През този труден период ние викахме към Небесния Баща да разреши финансовата криза. И Той наистина отговори по чуден начин. След като свърших да говоря, една жена ми каза, че желае да разговаря с мен. Очаквах молба за духовно съветване. Жената обаче, сподели с мен една особена опитност. Предната седмица тя постоянно чувствала Исус да ѝ казва: „Дай парите от спестовния си влог на Сестринската мисия Мария.” Но тя отговаряла: „Няма. Първо, аз дори не ги познавам. И второ, тези пари ми трябват за черни дни.” На следващия ден започнали такива жестоки болки в краката ѝ, че тя не можела да ходи. Започнала да се чуди дали състоянието ѝ не се дължи на отказа ѝ на Божия призив. Помолила се Бог да премахне болките, ако това е причината, тъй като не искала да се раздели с парите си. И болките престанали буквално изведнъж. След тази опитност тя дошла на моята беседа. След като ми разказа историята си, жената извади пари от портмонето си и ми ги даде за строежа. Това бяха 200 щ. долара – огромна сума предвид настоящото ни финансово състояние. Тази отговорена молитва в резултат на нашия вик за помощ ме докосна дълбоко. Божият начин на помагане в този случай ни даде възможност да зърнем за миг Неговото голямо сърце, пълно с любов и Неговите начини на действие. Той ни показа Своята Бащина грижа за завършването на църквата. Но също и още нещо. Показа ни, че Неговото снабдяване се превръща в благословение и за този, който дава, и за този, който получава. В този случай, много лично и с любов, Той бе накарал едно от децата Си да направи жертва за Него, която се превърна в благословение за тази жена и от друга страна, бе употребено, за да напредне Неговото царство. През следващите месеци ние отново трябваше да преминем през мрачни пътеки чрез вяра. По човешка преценка нямаше никакъв изход. Но тази малка опитност се превърна в песен за укрепване и насърчение за нас: **„Ти си Баща и повече от Баща за мен, Твоето малко дете; Ти винаги намиращ начини и средства; сърцето ми си завладял!”**

БОГ ПОМАГА ПО ЧУДЕН НАЧИН

12. Сбъднатите знаци – изповядани грехове

Пред нас стоеше въпросът, свързан със купуване на орган за църквата. Да го поръчаме ли сега или трябва да изчакаме? Наистина, това беше наше сърдечно желание, за да се ползва църквата за ежедневното хваление. Така че, усърдно застанахме в молитва пред Небесния Баща, да ни снабди с орган за Неговата църква. По човешки това беше невъзможна молба. Не само, че не разполагахме със средства за такъв разход, но и все още имахме значителни задължения. Така че, поискахме знак от Господа. Ако през следващата седмица, противно на всички очаквания, дойде голямо дарение от порядъка на 250 щ. долара, това ще ни бъде знак за „предварително плащане” от Бог; можем да си позволим да поръчаме орган и Той ще снабди останалите средства.

Това се случи една неделна вечер през януари. Рождество току що беше отминало, а с него и очакванията за специални подаръци и дарения. На следващия ден една жена от Вюртемберг пристигна в нашата малка къща за гости, която по онова време представляваше нает апартамент в Дармщадт. Сестрата, която отговаряше за гостната, си помисли: „Сигурно нашата гостенка ще се зарадва, ако ѝ приготвя един специалитет от нейния край – „Swibish Spaetzle”. Цяло изкуство е да приготиш такова ястие. Само родени в този край на Германия имат способността да се справят с това кулинарно предизвикателство. Така че, усилията на нашата сестра не дали много добър резултат. Когато гостенката опитала ястието на обяд, каза: „Нима това е Spaetzle”? Сестрата се обидила на забележката и отговорила много остро.

През останалото време от обяда и особено след това, сестрата се чувствала много притеснена поради поведението си. В състояние на дълбоко покаяние, тя почукала на вратата на стаята на гостенката, за да поиска прошка. Жената също съжалявала за случилото се и те се помирили. От тази случка се роди едно дълбоко дългогодишно приятелство. Когато си тръгвала, жената извадила от чантата си и поставила в ръката на онемялата сестра 250 щ. долара!

Ние тъкмо сядяхме за вечеря, когато тази сестра влезе със сияещо лице и банкнотите в ръка. Предварителното плащане за нашия орган! Бог отговори на молитвата ни. Преди няколко

месеца, когато преживявахме трудни дни и се нуждаехме отчаяно от средства, Бог задвижи една жена чрез болките в краката ѝ да ни направи дарение. Сега Неговото действие бе съвсем различно.

При Бога няма шаблон. Много и различни са Неговите начини да отговори на молитвата – дори и когато става въпрос за една и съща нужда. Ние можем само да застанем в благоговение пред Неговите чудни начини на действие. Те превишават всеки човешки разум. Наистина, Неговото име е Чудесен! Той може да използва дори нашите грехове, когато се покаем за тях, като средство за отговор на молитвите ни. От тогава пеем с още по-голямо себеотричане: **„Как ще помогнеш, аз не зная. Алилуя! Алилуя! Но славна ще бъде помощта Ти. Алилуя! Алилуя!”**

БОГ ОБИЧА МОЛИТВА, ОТПРАВЕНА ПО ДЕТСКИ

13. Дневният прочит на 20-ти юни

Нашите финансови проблеми нарастваха – сметките за нашето строителство се трупаха, а Бог сякаш мълчеше – помощ не идваше! Нашата най-млада сестра Анджелика трябваше да почива дълго време поради болестта си. През това трудно за нея време, тя препрочиташе една книга с текстове от Библията за всеки ден. Текстът за 20.06.1951 год. гласял: **„И така, кой ще направи днес доброволен принос на Господа?”** (1 Лет. 29:5). **„Тя от немотията си пусна всичко, което имаше, целия си имот”** (Марко 12:44). Изведнъж в сърцето ѝ се породила мисълта: „Ще се помоля някой, който прочете стиховете за този ден, да направи голямо дарение за строежа на църквата.” Тя взела решение да се моли за това ежедневно.

Много сестри се присъединиха към молитвата ѝ. Други обаче, се съмняваха, дали тези избрани стихове за определена дата могат да бъдат приети като обещание за нашата църква.

Сестра Стефана, която тогава беше нашият касиер, разказва следното: „20 юни настъпи. Разбира се, нищо не се случи. Аз се постарах да обясня на самата себе си – трябва време, за да пристигнат парите. Чаках с нетърпение пощата на следващия ден, 21 юни, с надежда да видя чек или запис. Нищо не дойде. И тогава, няколко дни по-късно, пристигна дългоочакваното и аз не можех да повярвам на очите си – чек за 125 щ. долара, необичайно голямо дарение за онова време, със следната забележка: **„Погледнете стиховете за 20 юни. Сърдечни поздрав!”**

Каква радост бликна! Ударихме камбаната и събрахме всички сестри, които работеха в дома. Добротата на нашия Небесен Баща за пореден път ни беше изумила. Ние запяхме радостни песни на хваление и благодарност. Защото този дар дойде в едно мрачно време, изпълнено с изкушения и страхове. Обстоятелствата и условията около нас показваха, че сякаш Бог по-скоро е против нас, а не откъм нас. И това дарение, свързано с прочита от Словото за определен ден, бе като поздрав от Небето, адресиран лично до нас. Сестра Анджелика бе особено възрадвана, че Бог бе приклонил ухото Си към нейната молитва. Всъщност, оказа се, че молитвата ѝ Му беше угодна – това, че тя не просто поиска средства, но като едно малко дете помоли Небесния Баща за нещо специално. Нима земните бащи не обичат децата им постоянно да идват при тях с едни или други специални нужди? Колко по-голяма е радостта на Небесния Баща, от Когото се именува и води началото си всяко бащинство! Когато станете като децата във вашите молитви, тогава Небесното Царство е ваше – с всичките си дарове и богатства.

По-късно получихме писмо от учителката, която ни беше направила това дарение. Когато прочитала стиховете за 20 юни, тя почувствала подбуда да действа съгласно Божието Слово и да дари всичките си спестявания за строежа на църквата. Първоначално се поколебала и се опитала да се залиса с работата си, но нищо не вървяло, както трябва, докато не седнала на бюрото си и не попълнила чека за 125 щ. долара. След това тя отново била щастлива.

БОГ ОБИЧА МОЛИТВА, ПРИНЕСЕНА ПО ДЕТСКИ

14. „Авва, скъпи Отче!”

От няколко години се грижехме за едно малко сиропиталище, разположено на Бергщрасе. Сестра Йохавед разказва за този период: „Към пролетта на 1951 г. групата на децата нарасна значително. Много от тях не можеха да плащат нищо. Трябваше да ги храним и обличаме с вяра и молитва, на които Бог ни беше научил. Това означаваше, че всеки ден много малки уста трябваше

да бъдат нахранени. А по онова време не беше никак лесно. Зеленчуците бяха скъпи, а нашата градина още нищо не беше произвела. Отпращахме многократно вик за помощ към нашия Небесен Баща. Много пъти през деня, по време на работата ни, ние спирахме за малко и се застъпвахме пред Бога за тези, малките. Един ден отидох до селото, да купя някои от най-необходимите ни неща. По пътя се случи така, че посетих една самотна и доста бедна жена. И какво се случи?

Когато си тръгнах, тя ме попита, дали не бихме могли да използваме едни консервирани плодове и зеленчуци. Те си стояха там и жената просто не можела да ги изяде сама. Бяха толкова много, че трябваше да дойдем и да ги пренесем с ръчна количка! Когато отворих капачиците на прозорците на следващата сутрин, видях един чувал пред вратата. Беше пълен с пресен спанак. Както разбрахме по-късно, един фермер го беше оставил тайно. И това не беше всичко. Следобед градинарят на съседите попита дали не бихме могли да отидем и да си наберем праз лук; щял да пресажда градината и ние можехме да се възползваме от това, което беше останало.

Ние, възрастните, се изпълнихме с възхита и благодарност! А нашите деца бяха принесли искрените си, малки молитви към Бога за всичко това, от което се нуждаеха; сега стояха пред тези купища от добри неща, със сияещи лица. Никое от тях нямаше да забрави скромното благодарствено тържество, което организирахме. Всяко дете разбра, че е дете на Небесния Баща, обичано и обгърнато с Неговата грижа по специален начин. Те пляскаха с ръце и пееха заедно с нас: „Отче, колко си добър!” След този случай сърцата ни пламтяха всеки път, когато виждахме с какво безгранично доверие децата отправяха молитвите си към Бога.

Един друг път ни свърши преждата, с която плетяхме чорапи и пуловери. Имахме средства само за храна, така че винаги се колебаех, когато трябваше да се купи нещо повече. Един следобед обаче, почувствах, че повече не мога да отлагам тази нужда. След като минах през хлебарницата, аз се отбих в едно малко магазинче, да купя прежда. „Една малка кутия няма да струва толкова много”, си казвах, опитвайки се да убедя сама себе си. Имаше доста хора на опашката пред мен.

Докато чаках, един друг глас започна да спори с мен: „Трябваше повече да се молиш. Може би Небесният Баща все още може да помогне. Трябва да чакаш”. И преди да ми дойде редът, аз се обърнах и излязох от магазина. Следващата неделя гледах децата на едно бедно семейство, докато жената беше на църква. Когато се върна вкъщи, тя влезе в другата стая и донесе един малък пакет. Беше плела наскоро чорапи и й беше останала черна прежда, която бихме могли да използваме.

„Авва, скъпи Отче”, отговори сърцето ми. Засрамах се от собствената си недостатъчна вяра. Божията любов за пореден път ме изуми. Той наистина е наш Баща и се грижи дори за най-дребните нужди и проблеми на децата Си. Грижейки се за тези деца, аз открих, че моето собствено взаимоотношение на детска любов и доверие към Небесния Баща бе силно укрепено.

БОГ ОБИЧА МОЛИТВА, ПРИНЕСЕНА ПО ДЕТСКИ

15. Бонбони за събота вечер

Провеждахме детско ваканционно Библейско училище в нашия дом. Дойдоха момичета от цялата страна. В библейските уроци, които бяха посещавали, им беше говорено за „Бог, който чува молитви и върши чудеса и днес”. Те копнееха да преживеят някои „малки чудеса”. През време на една от сутрешните молитви, едно от момичетата се помоли за малко бонбони. Беше време, когато бонбоните бяха рядкост; много от момичетата не бяха яли бонбони от години. И така, останалите деца се присъединиха към тази молитва и помолиха Небесния Баща да ги снабди с бонбони, като направи чудо. Дните минаваха обаче, без да се появят никакви бонбони. Настъпи събота вечер, преди заминаването, определено за понеделник сутринта. Не можехме и да очакваме повече пратки и доставки. Сестрата, отговаряща за ваканционното библейско училище, се притесни. Молитвата за бонбоните беше първи опит в молитвения живот на някои от децата.

В 9 часа някой звънна на вратата. Управителят на магазина за хранителни стоки беше дошъл лично да осъществи доставката. Той носеше една тенекиена кофа и голяма книжна кесия.

„Моля да ме извините, каза той. Много съжалявам, но напълно бях забравил поръчката ви за мармалад. Дано не съм ви причинил големи затруднения. А това е за компенсация” – и той ни подаде книжната кесия. Беше пълна с бонбони. Този малък „пропуск”, който ни снабди с подарък от бонбони точно в събота вечер, накара децата да затаят дъх. Те наистина опитаха, че Бог е жив Бог, Който чува и най-малките молитви. Бог се изяви като по-велик и по-прекрасен за нас чрез „Реалностите на врата”, М. Базилеа Шлинк

това „малко чудо”, отколкото ако беше изявил силата Си в нещо изключително. Защото това „чудо с бонбоните” всъщност ни показва най-важното нещо относно Бога – Бацината любов и нежната грижа, която Той има за децата Си. Изяви ни реалното величие на Неговата Любов. Той царува над небето и земята. Той чува и отговаря и на най-малките молби и молитви на децата Си.

БОГ СЕ ПРОСЛАВЯ В НАШАТА ГОЛЯМА НУЖДА

16. Той е откъм нас! – Тържествена инспекция

Втори декември 1950 г. Гредите на покрива на нашия дом бяха поставени. Много бяха хората, на които трябваше да благодарим, така че решихме да ги поканим всички на „тържествена инспекция”, където да имат възможност да видят какво е завършено до момента. Това бяха нашите много добри приятели: архитектът, градският строителен супер-интендант и неговите сътрудници, двамата зидари, шофьорите, представители на правителството и на различните фирми доставчици на строителни материали. Нямахме достатъчно голямо помещение, да настаним толкова много гости, с изключение на големия сутерен под сградата на новия ни дом. Той щеше да поеме групата подобаващо. Искахме да го обзаведем с маси и пейки от грубо дърво. Щяхме да покрием масите с бели ленени покривки, да ги украсим и да почерпим всички. Но най-вече искахме да има достатъчно време, за да можем всички заедно да прославим Бога.

Една тържествена инспекция традиционно се провежда, когато гредите на покрива са поставени, но преди самият покрив да бъде завършен. Домът е отворен към Небето. Сутеренът ни също не беше защитен от капризите на времето. Част от него беше циментиран отгоре, но останалата част бе покрита с тухли, в които имаше дупки, тоест нямаше хидроизолация. Нямахме да можем да проведем тържеството в сутерена, ако вали дъжд.

През нощта преди тържеството се разрази силна дъждовна буря. Беше толкова страшно, че си мислехме повече за края на света, отколкото за нашата тържествена инспекция! Рано на следващата сутрин със свити сърца сестрите отидоха до строежа. Продължаваше да вали. Какво можехме да направим? Тухлите, които покриваха сутерена, бяха подгизнали от дъжда. От тях щеше да капе вода дни наред, дори и ако дъждът внезапно спре. Сестрите напразно търсеха решение. Трябваше ли да отменим поканите? Беше вече твърде късно за това. Забърсах тухлите с парцали, но от тях продължи да се отцежда вода. Изглежда нищо не можеше да помогне.

Чувствахме се напълно победени. Единственото, което ни оставаше, беше, да се молим. Това трябваше да бъде нашето първо тържествено събрание на строежа. Толкова много Божии чудеса бяхме преживели тук, че бяхме очаквали Той да е откъм нас и сега, заповядайки на облаците, но сякаш Той се беше скрил. Усърдно се молехме, докато подреждахме масите, но сърцата ни бяха отчаяни. Дъждът продължаваше леко да ръми. Гостите щяха скоро да дойдат.

Сложихме ленени покривки на масите. Обърнахме чашите с дъната нагоре, за да не ги намерят гостите наполовина пълни с дъждовна вода. Украсихме всяка маса. В съседната стая покрихме приготвените сладкиши с чадъри. Стояхме в очакване на нашите гости и все още се надявахме, че Бог ще се намеси, но нямахме никаква представа по какъв начин Той ще помогне.

За момент бяхме забравили една основна духовна истина: **Точно в мига на пълна безнадеждност, когато нуждата е най-голяма, Бог е най-близо.** Със сигурност Той, Който чува дори вика на небесните птици за храна, чува и вика на децата Си. Ние сякаш усещахме, че Бог е много далеч, а всъщност Небесният Баща беше близо. Той допусна нашата нужда да достигне връхната си точка, за да можем да осъзнаем и изпитаме пълната безнадеждност на нашата ситуация от всяка човешка гледна точка, защото тогава щяхме да извикаме към Бога, както никога преди. И в отговор ще опитаме, че имаме Бог, Който върши чудеса, отговаря на молитви и изпраща помощта Си. И тогава чудото стана. Щом гостите пристигнаха, дъждът спря и не започна отново, докато всеки от тях не си пристигна обратно въщи. Но истинското чудо беше, че в сутерена, където бяхме подредили масите, нито една капка не прокапа от тавана по време на цялото тържество. В другите стаи водата продължаваше да се стича от покривите и по стените.

Истинско физическо чудо за нас и нашите приятели! Струваше ни се, че Божието присъствие бе много по-мощно в това скромно помещение, отколкото на всяко друго тържество, което сме преживявали. Какъв контраст с ужасната дъждовна буря от предишната нощ! Тук, в този сутерен, който все още нямаше под, бяхме като едно празнично събрание. Сякаш самото „Реалностите на вярата”, М. Базилеа Шлинк

небе се бе разтворило над нас. Наскоро, един от почетните ни гости, присъствал на това тържество, ни каза, че това е бил един от най-незабравимите моменти от живота му.

Когато поглеждаме назад към тази тържествена инспекция, благоговение изпълва сърцата ни. **„Колко си велик, о, Боже наш! Сега зная, че Ти можеш всичко и че нищо, което предприемаш, не е трудно за Теб. Да, Ти прокарваш път през дълбоките води!”**

В дребните неща, които преживяваме отново и отново, когато изглежда, че Бог е против нас, всъщност Той работи над нас и планира да извърши велики дела с нас и за нас. Когато се замисляме отново върху нашата тържествена инспекция с всичките изпитания и дисциплината, на която ни научи, най-голямото чудо е именно това „за нас”.

БОГ ОТГОВАРЯ НА МОЛИТВАТА, ОТПРАВЕНА С ПОСЛУШАНИЕ

17. „Аз Съм Господ, Който те изцелявам – Този, Който те пази, няма да задреме!”

Никога не ни липсваха скептици, съмняващи се и противници на нашата работа с вяра. Трудно ни беше да не отвърнем по същия начин на тези, които ни наблюдаваха под лупа през цялото време на строежа. Скепично настроените казваха, че нашето строителство е престъпна небрежност и изпитване на Бога. Да използваме млади момичета за такава работа е абсолютна безотговорност. Но, продължаваха те, ние със сигурност няма да осъзнаем това, докато не се случи някоя злополука. И това сигурно ще стане скоро. По време на изпълнението на други строежи ставаха ужасни злополуки, които дори не желаем да коментираме. Но Божият авторитет бе изложен на риск в нашата строителна работа и дори и една наранена ръка би била катастрофа.

Колко молитви за нова сила и закрила бяха издигнати към Небето, особено от нас, по-възрастните сестри! Ние не участвахме пряко в строежа, макар че М. Мартириа се присъедини към активната работа два пъти седмично по време на дългото ми боледуване през лятото на 1951 г. Все пак отговорността за този тежък физически труд беше изцяло наша и тежеше на плещите на М. Мартириа и мен от самото начало. Бяхме започнали строежа, покорявайки се на Бога и за Негова слава. Рискувахме, доверявайки се напълно и единствено на Него. В съгласие с вътрешното си водителство, не бяхме направили никаква застраховка „Злополука” или някакъв друг вид застраховане. Щеше ли Бог да допусне да се случи нещо...? Един ден една от сестрите падна на прясно циментирания под. Просна се цялата и най-лошото – удари се на ръба на парче дърво.

Закараха я в болница. Рентген-снимката показва дълбока фрактура на крака. Това ни накара да се смирим дълбоко пред Бога. какво имаше сред нашето Сестринско общество, което да бе причина Бог да ни наказва и осъжда по такъв начин – дори до степен Неговият авторитет да бъде подложен на риск? М. Мартириа и аз наредихме дан на пост, покаяние и молитва.

След като се молихме и през цялата нощ, борейки се с най-ужасните изкушения, аз получих ясно убеждение, че тази злополука не се случи за нашето изпитване чрез дълго страдание; напротив – тя ще послужи, за да се прослави Бог чрез изцеление. След това, покорявайки се на Божията заповед, ние прибрахме пострадалата сестра у дома. Направихме го обаче, с леко свити сърца. Това беше голяма отговорност. Един предизвикващ страх въпрос се въртеше в главите ни: Какво ще стане, ако тя остане саката за през остатъка от живота си?

Съгласно медицинската препоръка тя трябваше да остане на легло, в гипс и с опънат крак в продължение на много седмици. А ние си я прибрахме едва след два дни. Аз трябваше да се подпиша за изписването ѝ, поемайки цялата отговорност. Лекуващият лекар говори с мен съвсем откровено. „Умствено заболяване може би е възможно да бъде изцелено с молитва, но молитвата никога няма да може да възстанови една счупена кост”, строго ме предупреди той.

У дома М. Мартириа и аз положихме ръце на пострадалата сестра и се помолихме. Някои от останалите сестри стояха наоколо и славеха победоносното име на Исуса: **„Исусе, силата на Твоят скъпо име ще изцели и ще отнеме нашата немощ, болки. Разчупвай Ти силата на болестта, възстановявай наранените Свои деца!”**

Сестрата се изправи и стана от леглото си. Преди това дори не можеше да се помръдне в леглото, без да изпита непоносима болка, а сега тя направо стъпи на краката си. Погледнахме я и за известно време не можехме да откъснем поглед от нея. След което избухнахме в хваление и

поклонение пред Бог – Бог, Който наистина върши чудеса! За две седмици сестрата се възстанови напълно и отиде на контролен преглед при лекарите. Тази история се разнесе из цялата ни страна със скоростта на мълния. Тя прослави Бога по много по-съвършен начин, отколкото ако Той просто ни беше предпазил от опасности и злополуки през цялото време. Нашите сърца преливаха от благодарност и бяха изпълнени с песен: „**Къде има Бог като Теб, който върши чудеса!**”

От опит научихме, че когато Бог заповядва, Той очаква от нас отговор на покорство и послушание. Това е „молитвата на вяра” и толкова много може да зависи от нея. Бог можа да се прослави чрез това чудо и да възвеличи името Си пред народа, едва след като Му се покорихме и прибрахме сестрата у дома. Актът на послушание ни коства много, поради голямата отговорност, която носи. Ние не преживяваме Божиите чудеса – тези, които прославят Него и великото Му Име – когато се движим по пътищата на послушание, които могат да ни костват дори и „живота”.

Така ни говори Бог чрез тази опитност. Защо трябва да е толкова труден начинът? Защото така ние се смиряваме и само тогава Божията слава може да се изяви мощно. Ние преживяхме много други изцеления през тези години и Бог ни запази при много различни обстоятелства.

Няколко пъти тежки тухли падаха на краката на сестрите, без изобщо да ги наранят. Веднъж една купчина циментови плочи се плъзна. Няколко от тях, с тегло около 12 кг, удариха една от сестрите по главата. Тя благодари на Отца и Неговите ангели и се върна обратно на работата си. Абсолютно нищо не ѝ стана. Друга сестра изливаше цимент на първия етаж на сградата. Тя загуби равновесие и падна с главата напред. Приземи се само на сантиметър от парче дъска с ръждясали пирони по нея. Изправи се без никаква драскотина и без следа от сътресение.

Веднъж една сестра, докато изравняваше прясно циментирания под, попадна на някакъв странен камък. Той бе добре заклещен, така че тя трябваше да си послужи с чук и железен лост. Когато го измъкна, тя откри, че това е жива граната. Вероятно се е намирала заровена в пясъка, използван за цимента. И независимо от чукането и трудното ѝ измъкване, гранатата по чудо не избухна. Друг път, ръката на една от сестрите бе притисната под натоварена платформа, която падна назад. Тя тежеше повече от 100 кг. Докторът впоследствие поклати глава с учудване: би трябвало да се очаква, че всички сухожилия са скъсани и ръката е много сериозно наранена, а нашата сестра имаше само една повърхностна малка рана, която мина много бързо. Изглежда ангелите бяха поставили ръцете си, за да я запазят. Това са само някои примери от онова време.

Ние се молехме много – нашите приятели също ни подкрепяха с молитва – за помощта на Неговите ангели, така че „**да не удариш о камък ногата си**”. И Той изпълни Словото Си: „**Обкръжил си ме отзад и отпред, и сложил си върху мене ръката Си**” (Псалм 139:5).

Не трябва да гледаме на опасностите, а на Живия Бог. В нашите молитви трябва твърдо да призоваваме Неговата помощ, да стоим на Неговите обещания, че изпраща ангелите Си, за да ни послужат (Евреи 1:14). Това ни изяви Бог през времето на нашето строителство.

БОГ ОЧАКВА ПОКАЯНИЕ И ПОДНОВЕНО ПОСВЕЩЕНИЕ

18. Тапата в бутилката

Божие Слово говори за вяра, която може да премества планини. Тя е много повече от това, просто да вярваш, че нещо е истинно и възможно. Тя е Божествен ураган, който завладява човека и го изпълва. Тя го кара да мисли и да не желае нищо друго, освен това, което Бог му е отредил да получи. Затова човек, изпълнен с духа на вяра, дава всичко от себе си. Неговата воля е свързана с волята на Всемогъщия Бог. Отстъпление е немислимо, докато той действа съгласно Божието Слово. Ако Бог обаче, му покаже, че е променил Своя план, то той незабавно отстъпва.

Бог търсеше такава вяра в нас и затова отново ни постави на пътя на вярата. Но всяко ново препятствие, което се изпречваше на пътя, ни даваше повод да осъзнаем, колко бяхме вързани с нашите човешки начини на мислене и действие. Изведнъж започвахме да боравим с нашето „общоприето схващане”, да отчитаме познати факти или видимата невъзможност на ситуацията.

Леността и безразличието, присъщи на човешката ни природа, не обичат постоянно да бъдат „притеснявани” от неуморимостта на вярата. И така, бяхме завършили първата фаза от строителните работи. След две и половина години църквата и домът, в който живеехме, бяха завършени. Около хиляда души присъстваха на церемонията по освещаването. Сърцата ни бяха изпълнени с хваление. Без заеми и без никакви задължения сградите стояха пред очите на всички.

Съгласно човешкото разбиране сградите никога не биха били разрешени за строеж поради съмнителните ни финансови възможности. Но те стояха тук, издигайки се сред новопостроените сгради в нашия унищожен от бомбардировките град и бяха изплатени много по-бързо от другите. Камбаните на нашата църква огласяха околността. Като „тези, които сънуват” (Псалм 126), ние можехме да свидетелстваме, че Бог е извършил велики дела. Местните фирми се надпреварваха да работят с нас по следващия ни проект. Навсякъде сред бизнес средите на Дармщадт се разнесе слухът, че „Господ все пак има „висок кредитен рейтинг”!” Нещо беше завършено. Църквата стоеше там, камбаната ѝ приканваше хората за хвалебните служби и часовете за молитва.

Нашият дом беше готов със спални, трапезария и помещение за събрания. Но камбаните бяха от значение и за нашите гости, а тях продължавахме да настаняваме в една наета къща на 45 минути от дома ни. Броят на гостите ни постоянно нарастваше, така че тази къща беше вече недостатъчна. Домът беше построен съгласно минималните изисквания за пространство и скоро се оказахме силно стеснени поради разрастване на нашите служения. Малките стаички вече не можеха да побират нито хартията, нито машините за печат, нито складираните печатни изделия.

Сестрите, които изработваха големи кръстове от глина, трябваше да работят на открито и всеки път, когато валеше, всичко се разваляше. И тъй като нарастването на нашите отговорности и служения не можеше да се ограничи, следваше да се помисли за увеличение на площта. За нас бе съвършено ясно, че Бог изискваше повече пространство, за да продължи Своето дело сред нас. Много от сестрите обаче, смятаха за невъзможно да издигнем сграда в парцела до нашия дом.

Невъзможно ли? Да, два пъти невъзможно. Правителството беше планирало изграждането на стратегическа магистрала през тази земя. Местоположението ѝ бе стратегическо с оглед облекчаване на натоварения трафик на града. Като капак на това, една голяма петролна компания бе получила лиценз за този терен. Бъдещият трафик я превръщаше в идеално място за една от техните газостанции. Открихме, че имаше планове и за изграждане на мотел и други обекти.

Трудностите изглеждаха непреодолими. Голяма част от сестрите дори не желаеха да започнат да воюват срещу такъв неравностоен противник. След като анализирахме ситуацията, те бяха напълно готови да се откажат. След всички битки, свързани с построяването на нашия дом и църквата, ние наистина се чувствахме уморени от вярване, уморени от молитва, уморени от строителни работи. Не осъзнавахме в каква голяма опасност бяхме попаднали – **най-голямата опасност на християнския живот – да станеш безразличен и равнодушен.**

Бяхме готови да си почиваме на лаврите на вярата. Мир и спокойствие за тялото, душата и духа и никакви битки повече – само това искахме. Но ние всички бяхме забравили, че без воюване, няма победа. И че само, когато страдаме за нещо, ние ще изпитаме и радостта от него.

По това време трябваше да пътувам недалеч за известно време. Написах писмо на сестрите и ги попитах как вървят нещата със съседната собственост. Отговориха ми, че покупката на тази земя е невъзможна, поради изложените причини и че понастоящем нищо не може да се направи. И тогава Святият Дух ме осени като светкавица – това си беше чисто неверие, зад което стоеше нашето безразличие. Бяхме виновни, че изоставихме поръчението, което Бог ни беше дал. И аз седнах и им написах специално писмо на сестрите. То докосна техните сърца, както М. Мартириа ми разказа по-късно: „Всяка една от нас почувства изведнъж, че Сам Господ ни раздруса и събуди от нашата дрямка с вик на тръба. Как можеше Бог да извърши чудо в тази невъзможна ситуация, ако ние отказвахме да вярваме и да встъпим в молитвената битка? Сякаш покривало падна от очите ни. Това беше „тапата в бутилката” – нашето равнодушие и безразличие. Единствено това стоеше на пътя за придобиване на съседната собственост. Докато тапата не бъде извадена, ние никога нямаше да можем да се осмелим дори да се обърнем към градското Строително управление.

Този път една „кратка конференция” не бе достатъчна. Цялото Сестринско общество се моли през цялата нощ, търсейки Духа на истина и покаяние. Молехме се Бог да разкрие всичко, което стои на пътя на Божията намеса. И Неговият Дух ни посети, разкри греха и ни доведе до покаяние. Ние чухме ужасната присъда към нас, същата, която Исус произнесе над „неверния слуга” в Писанието. В този момент ние бяхме готови да сторим всичко, за да построим дом за Него, ако само още веднъж Той ни покаже милост. След тази нощ на молитва и сълзи от покаяни сърца, на следващата сутрин аз се осмелих да се обадя в Строителното управление. Директорът беше много зает човек и нормално се чакаше по няколко седмици за среща с него. Но, когато се обадох тази сутрин, той отговори, че може да ни приеме веднага. В началото на нашия разговор всички необходими документи, свързани с въпросния терен, му бяха донесени. Той обясни какво „Реалностите на вярата”, М. Базилеа Шлинк

е положението и че що се отнася до нас, ситуацията е напълно безнадеждна. Правителството вече бе насочило средства за строежа на магистралата. И тогава, съвсем необяснимо, той се обади на секретарката си и ѝ продиктува писмо до петролната компания, която беше наела на лизинг тази земя. Пренебрегвайки всички предишни планове, той ги уведоми, че магистралата ще бъде на 150 метра на юг. Така всъщност техните планове за този терен бяха анулирани. Директорът не спря до тук, той продължи и каза, че няма да бъдат издавани никакви разрешителни за строеж върху тази земя, с изключение на Сестринското общество „Мария”. Петролната компания прие неговото решение без никакво възражение. С един замах цялото препятствие пред нас беше премахнато.”

Какво всъщност се беше случило? То беше толкова необяснимо, че Строителното управление и градската администрация го обсъждаха в продължение на години след това. Дори самият директор, когато разгледа собственото си действие и решение, бе учуден от своята смелост и решителност. В този момент, без самият той да знае, бе станал инструмент в Божиата ръка. По-късно той бе много щастлив от това. Нашият Господ Исус каза: **„Ако имате вяра колкото синапово зърно, ще речете на тази планина: Премести се от тук там и тя ще се премести”** (Матей 17:20). След тази опитност ние можем да кажем: Ако нямате вяра и цел на вашата вяра, поради вашето равнодушие и безразличие, „планините” ще останат по местата си.

Това, което пречи на победата и изграждането на Божието царство, може да бъде отстранено само чрез воюваща вяра. Бог желаше да бъде построен дом. И когато Божието желание срещна нашата вяра, домът беше построен. Нарекохме го Исусовата работилница. В него се помещават печатницата ни, издателството, ателието за изкуство и отделенията за гости. И от него се носи посланието, че „Той може”. Да, Той може да премества планини – или магистрали – ако ние сме ревностни и дръзновени за Неговото царство и вярваме. Това е кратката проповед, която прогласява Исусовата работилница всеки ден, когато влизаме и излизаме от там.

БОГ ОЧАКВА УСЪРДНА, СЪРДЕЧНА, НЕПРЕСТАННА МОЛИТВА

19. Сливовите дървета

На парцела до нашия дом планирахме да построим „Исусовата работилница”. Част от земята принадлежеше на съседната бензиностанция. Останалата част се състоеше от три малки парцела. Придобиването им бе свързано с много затруднения.

В своето послание апостол Яков ни казва: **„Голяма сила има усърдната молитва на праведния”** (5:16). Какво включва в себе си понятието „усърдна”? То означава, че постоенстваш в *очакване* на нещо – поддържащ, наблюдаваш, инвестираш в него. Например, ако изпращаш важно писмо за чужбина, не икономисваш пощенските разноски. Заминава с въздушна поща, препоръчано и по всяка вероятност ще пхнеш вътре и марки за отговора. В молитвения живот също има известна поддръжка и подкрепа за нашата молитва – определени изявления, които показват на Бога колко много означава Неговият отговор за нас. И особено, когато това идва от едно смирено сърце и няма нищо общо с насилване на нечия или на собствената ни воля.

По този начин ние просто казваме на Бога, че нашата надежда е единствено и само в Него. В зависимост от обстоятелствата ние подкрепяме нашите молитви с такива неща, като специални дарения, пост, бдения и отказване от нещо в някоя област на ежедневния ни живот.

Единият от трите малки парцели представляваше чудат придатък на собствеността на една възрастна жена. Той образуваше тясна ивица земя през средата на парцела, върху който трябваше да бъде построена нашата Исусова работилница. В продължение на седмици и месеци се бяхме молили Бог да промени волята ѝ тя да се съгласи да замени мястото с друго или да ни го продаде.

Сестра Еулалия написа по този повод: „Посетих тази жена много пъти, така също брат ѝ и снаха ѝ, но без резултат. Тя поддържаше становището си, че при никакви обстоятелства човек не трябва да се отказва от това, което е наследил от родителите си. При едно от моите посещения, жената не си беше у дома. Там беше само малкият внук на брат ѝ, който ме покани вътре и ме заведе в нейната стая. Никога преди това не бях влизала там. С един поглед осъзнах, че докато е жива, тази жена няма да продаде или замени земята си. Стаята беше препълнена с мебели, достатъчни за цяла къща – повечето от тях – разнебитени. В ъгъла стоеше леглото. Момчето ме

заведе до там и ми показа как леля му ползва стълба, за да се качи на леглото си, защото беше наредила един върху друг всичките матраци, които беше наследила от предците си и спеше на този най-отгоре. Детето потвърди моите подозрения: възрастната жена нямаше никога да се откаже от нещо, което беше наследила. Когато се върнах, аз споделих със сестрите видяното. М. Базилеа и М. Мартириа казаха, че човек, толкова привързан към нещата от този свят може да бъде освободен само чрез усърдна, сърдечна, непрестанна молитва. Усетихме, че не само земята бе включена в проблема, но също така една човешка душа, вързана за светските неща. Исус казва: „*А тоя род не излиза, освен с молитва и пост*” (Матей 17:21). Постът означава не само отказ от храна за тялото. Той може да означава също изоставяне на нещо, което има специално значение за душата и духа. В някои случаи това може да се окаже много по-трудно от физическия пост.” През следващите една или две седмици нашите молитви бяха придружени с пост. Това ни даде възможност да осъзнаем към какво бяха привързани и нашите собствени души.

Ние няхмахме имоти, които да притежаваме, но при нас често ставаше въпрос само за един малък дървен кръст, красива картичка или картина, някаква лична принадлежност, към която сме прилепили сърцето си, или загрижени по отношение на някакво отказване в духовната област, си мислим: „О, надявам се, че няма да настъпи ден, когато Бог ще изиска това от мен”! Накратко, ние бяхме призвани към „седмица на отказване”, през която всяка една от нас в тайно се отказа от всичко, към което се беше привързала. След тази седмица отново посетих жената, собственичка на земята и не можах да повярвам на ушите си, когато я чух да казва: „О, не ми е толкова мъчно за земята, но за сливовите дървета там; тях не искам да изгубя!” С една дума, тя беше готова да ни предостави парцела, но искаше да си запази дърветата. И така, ние сключихме договор, в който изрично се казваше, че „всичкият плод на сливовите дървета” ще ѝ се дава; всяка година ще ѝ изпращаме всичките сливи, които се раждат на това парче земя. Бог наистина направи чудо! Той подежда според Своето Слово и това стана възможно посредством молитва и пост. Беше ни предоставена възможност да опитаме, че молитвата на праведния, както Той е обещал, извиква в действие мощна сила, когато е усърдна, сърдечна, непрестанна. Той действително развърза душата на тази жена, за да може тя да се откаже от земята. Но освен това Бог имаше за цел да обнови и нашите сърца. Това беше много по-важно за Него, отколкото да ни изпрати бърз отговор на молитвата ни. Ето защо Той първо допусна да срещнем толкова силна опозиция.

БОГ ОБИЧА НАШАТА ЗАВИСИМОСТ ОТ НЕГО

20. Печатница... чрез вяра

В нашето Сестринско общество „Мария” имаме една весела „заповедна песен”. Тя изразява блажената радост да живееш по заповедта „да бъдеш като бедния, който винаги получава дарове”. В един от стиховете ѝ се казва следното: „*Който имат малко дарби за хвалба, най-много нуждаят се от Божията помощ. Те получават от великия Му склад и дарове, и мъдрост винаги!*”

Понякога пеем тази песен на посетителите, докато ги развеждаме през нашата печатница. Различните машини също изпълняват нещо като концерт: Хайделберг офсетова преса, Хайделберг пресата за писма, Ротапринт машината, машините за оформление, зашиване и сгъване. Нашите гости наистина се изумяват от крайните резултати от работата на сестрите и често казват: „Те сигурно са много добре обучени.” Всъщност не е така. Цялата ни печатна дейност почива на тайния принцип, изразен в горната песен. Сестра Беате, ръководеща печатницата, както и нейните дванадесет сътруднички, не са преминали през официално обучение за тънкостите на печатането.

В началото сестра Беате прекара известно време, посещавайки през следобедите една печатница в Дармщадт. Това ѝ помогна да придобие някои основни познания за печатането и да изучи някои от най-важните похвати в търговията. След това започна школата на великата зависимост и молитва. Всичката липса на ноу-хау, обучение и опит трябваше да бъде преодоляна чрез вяра и молитва. Така че, в голяма степен ние бяхме щастливи, че сме такива „необучени” в почти всички области на дейността ни – изобразителните изкуства, издателската дейност, религиозните драми (представления). Тази липса на техническо обучение не беше „принцип” за нас, а по-скоро водителство. Във връзка с една съвместна работа с Мохамеданската мисия, аз бях приготвила някои библейски уроци. През първите години от съществуването на нашата мисия, тези уроци бяха търсени много. Чувствахме необходимост да направим крачка на вяра и да

„Реалностите на вярата”, М. Базилеа Шлинк

започнем да ги отпечатваме професионално. Това означаваше, че трябваше да имаме пълна вяра на Небесния Баща за снабдяване от порядъка на хиляда долара. Първото отпечатано издание много скоро беше продадено, но бе съвсем очевидно, че не можехме да продължаваме да поемаме разходите за професионален печат. Тогава една мисъл се породила в сърцето ми, че *трябва да се молим за наша собствена печатница и да вярваме, че ще я имаме*. Това щеше да разшири възможностите на нашата мисия. И така, започнахме да принасяме усърдни молитви Бог да докосне нечие сърце, да ни дари печатарска преса – точно в разгара на строителните работи, когато и финансовите ни нужди бяха най-големи. И нашият Небесен Баща отговори. Един ден една малка употребявана печатарска машина застана пред нас, тя беше подарък от семейство, което знаеше за нашата дейност. Почувствахме, че машината трябва да заработи веднага. Имахме усещането, че живеем наистина в последните времена; идването на Господа е съвсем приближило. Не можехме да чакаме да се присъедини към нас някоя сестра, обучена в печатането, или да отделим сестра, която тепърва да се обучава в продължение на години. Това със сигурност щеше да ни бъде необходимо по-късно с по-сложните машини, но Господ ни позволи да започнем с тази малка машина, за да можем да оползотворим всеки ден, защото времето е кратко.

Какво можеше да направи сестрата, определена да отговаря за печатната дейност, стоейки пред тази нова машина? Имаше само един начин и това беше викът към Бога. Нуждата ни учи да се молим. Тя преживя това например, когато за първи път се опита да печата и премина през всички възможни трудности. В отговор на усърдната ѝ молитва, Бог ни изпрати един неочакван гост още същия ден. Той беше търговец на печатарски машини и бе работил точно с такава машина. За него бе голямо удоволствие да поработи с нея до късно вечерта и да я научи на тънкостите на печатането точно на такава машина. Да, Бог, Който е ревнив Бог, желае да бъдем зависими от Него. Той иска с любов да ни привърже към Себе Си, така че да вършим всичко заедно с Него. Бог отново ни показва, колко добре вървят нещата, когато възложим упованието си на Него, когато търсим помощ от Него и я очакваме. Той не само не разочарова нашите сестри, работещи в печатницата, но действително доказва, че е най-добрият възможен Инструктор. Нашето печатане се разви толкова добре, че техникът, който поддържаше машината ни, взе мостри с рекламна цел.

Скоро обаче, тази малка машина се оказа недостатъчна, за да поеме нарастващото с бързи темпове търсене на брошурите. Ние направихме нова крачка на вяра и поръчахме Хайделбергова преса. Сключихме договор с продавача за разсрочено плащане на вноски, всяка от тях дължима на определена дата. Разбира се, никоя от нас не знаеше от къде можеха да дойдат парите. (Така беше и с всички останали машини.) Тази нова машина бе предмет на молитвите ни в продължение на много месеци. И когато пристигна при нас, ние я наобиколихме и започнахме да пеем песни на хвала и благодарност, но също и песни на вяра. Защото сега трябваше да устоим във вярата, че парите за плащанията ще идват навреме. Трябваше да се молим също така, сестрите да могат да боравят с тези машини, които изискваха много повече технически умения от нашата първа малка Ротапринт машина. Но Бог бе произнесъл Своето Амин на тази вяра и до днес ние сме преживели чудо след чудо. Всяка машина може да се повреди и да спре да работи. Сестра Дебора, която обичайно работеше на Хайделберговата офсетова преса, разказва как един ден страхотен трясък огласи печатницата. След което голямата машина спря да работи. Всички пребледняхме. Два метални държача бяха изскочили и попаднали в двигателния механизъм. Резултатът със сигурност означаваше повреда, която щеше да ни струва няколко стотин долара. Обичайно печатниците застраховаха своето оборудване. И тогава, ако нещо се случи, със застраховката се покриват разходите. Ние обаче, няхме никаква застраховка. Установихме, че държачът се е разбил на много парчета. Ако отломка беше попаднала в предавателния механизъм, докато машината работеше, щеше да повреди целия цилиндър. Бяхме се разминали на косъм от тази катастрофа.

С часове събирахме отломките, които се бяха разпръснали из цялата машина. Те са били изхвърлени с такава сила, че на много места политурата на машината беше напукана. С треперещи сърца, с молитви и молби към Небесния Баща, стояхме заедно около цилиндъра. Накрая се осмелихме да включим отново машината и да опитаме – дали пък ангелите... Машината започна да работи със своя обичаен ритмичен звук. Нямахме никакъв трясък повече. Всичко беше напълно в ред. Когато разказваме тази история на други печатари, те не могат да повярват, че сме се измъкнали, без да платим стотици долари. Просто това е Господ. Той чува молитвите на безпомощните, на тези, които нямат друг Помощник, освен Него. Ние се радваме, че в нашата

недостатъчност и безпомощност сме напълно зависими от Него. Бедите ни доближават до Бога чрез молитва. И тогава Той ни дава да опитаме отново Неговата сила, Неговата Бащина любов.

Всъщност, ако притежавахме големи умения, знания, таланти и пари, ние пак щяхме да бъдем „бедни“, защото нямаше да можем да преживеем благословието на Неговата Бащина любов. Опитвайки Божественото снабдяване при много затруднени ситуации от нашата работа, ние всъщност се приближавахме до Неговото сърце. И така, наистина **„Колко блажени са нищите! Колко блажени се те! Както децата от своя баща, така получават и те от Теб!“**

Всичко в нашата печатница разказва същата история. Безпомощните деца получават от своя Баща всичко, от което се нуждаят, в отговор на техните молитви; дори и в най-дребните неща те опитват Неговите чудеса. Над една от нашите преси виси една част от стара Ротапринт машина, закачена на връв, спускаща се от тавана. Тя има специално значение. Напомня ни, че работим съвместно с Живия Бог. Той е наш Партньор и в най-дребните детайли от ежедневната дейност. Той, великият Всемогъщ Бог, проявява личен интерес към най-малките ни затруднения по същия начин, както земният баща се отнася към счупените играчки на своите деца. Надявам се, че това ще послужи за утеха на тези, които стоят непрестанно пред даден вид машина, както нашите сестри. Защото е лесно да се изгуби връзката между Небето и заниманията с машините.

Сестра Беате разказва следната история във връзка с тази повредена Ротапринт машина: „Това обърка целия ни график. Случи се преди Рождество 1961 година, когато всичко се правеше на пълни обороти. Имахме поръчка за голяма доставка за Святата Земя. И тогава, в петък, се случи аварията. Всеки знае, че техник не може да дойде в събота. А в петък заявките за ремонт се даваха рано сутрин. Това означаваше, че ще изгубим цели два дни работа. Все пак позвънихме в сервиза във Франкфурт, но напразно: всички техници вече бяха по адреси. Нищо не можехме да направим. Бях пред пълно отчаяние. И тогава – добре ли чух? Позвъни човек от сервиза с думите: „Кажете, да не би това да е един от вашите молитвени проекти?“ Въпросът му ме изненада.

Разбира се, че се бяхме молили – и то как! Но защо той пита отново: „Молихте ли се?“ „Да“ – отговорих аз. „Е, получи се! Един от нашите техници, който вече бяхме пратили на адрес, току що се отби, за да вземе части. Той ми каза, че ще свърши по-бързо, отколкото е очаквал, и ще може да дойде и при вас.“ Тази случка показва, че молитвата стои зад нея така, че и хората от сервиза можаха да споделят с нас какво благословение е да си дете на Небесния Баща в Исуса Христа. Той чува молбите на децата Си и им помага дори, когато става въпрос за една повредена машина. Окачихме частта от тази Ротапринт машина, да виси от тавана, като знак на благодарност.

Покаянието донася Божия отговор

Друга сестра, работеща в печатницата, споделя следната история: „Хайделбергската офсетова преса започна да не работи както трябва и не можехме да открием причината. Това разбира се, се превърна в нов повод Бог да ни научи как да Му се доверим. Но този път Той имаше нещо друго предвид. Аз казах на колежките ми: „Проблемът сигурно означава, че нещо не е наред с нас самите.“ Не можеше да се обясни по друг начин, но те посрещнаха предложението с пълно мълчание. Скоро след това настъпи обяд. В 1:30 часа машината започна отново да работи перфектно. Малко по-късно една от сестрите спря пред машината и се увери, че всичко е наред. „От кога?“ – попита тя с наведено лице. Казахме ѝ и тогава всичко стана ясно. „От вчера имаше търкане между мен и другата сестра.“ Никоя от тях не искала да отстъпи, но повредената машина не ѝ давала мира. След обяда те двете се срещнали с М. Мартириа. Всичко било изповядано. Преживели покаяние и помирение. И точно в този момент машината заработи отново нормално.

Бог даде на всички нас един урок чрез тази опитност. Неговото Слово казва ясно: „И тъй, като принасяш дара си на олтара, ако там си спомниш, че брат ти има нещо против тебе, остави дара си там пред олтара и иди първо се помири с брат си, и тогава ела, и принеси дара си.“ (Мат. 5:23-24). Ако в живота си престъпваме и нарушаваме Божиите заповеди, нашите молитви не могат да получат отговор. И така, всеки път, когато машина се поврежда в печатницата, това е първото нещо, което сестрите вземат под внимание. Дори преди да се сетят да извикат техник, те се молят заедно: „Има ли нещо в нас или между нас, което предизвиква Божия справедлив гняв?“

БОГ ОЧАКВА МОЛИТВА С ДОВЕРИЕ

21. Небесна математика

До печатницата са помещенията на нашето издателство. Един ден някой ни каза: „О, радвам се, че вече се занимавате и с издателска дейност! Сега ще разберете какво ни е на нас – данъци, реклама, променлива печалба... Не е ли така? Ще трябва да вземете предвид всички тези ежедневни бизнес проблеми.” Разбира се, вярно е, че ние не можехме да избегнем трудностите, свързани с работата ни, ограничената човешка сила, с която разполагахме, натоварения график, допълнителното работно време, воденето на изрядно счетоводство и т. н. Но нашата издателска дейност също бе поставена на основите на вярата и се осъществяваше посредством способите на вярата. Ние можехме да издаваме различни неща – нови книги, брошури, постери, песнарки. Но въпросът пред нас винаги е бил не с какви финансови средства разполагаме или дали дадено издание ще донесе печалба. Напротив, ние първо вземахме предвид това, **дали имахме заповед от Бога да отпечатаме дадено издание и дали то щеше да бъде за благословение на хората, които щяха да го четат.** Това е един прекрасен начин на работа, тъй като винаги включва Божието ръководство. По този начин се създава атмосфера на спокойствие и доверие. Нашата единствена грижа беше Божието послание да достигне до много хора, Неговото Слово да бъде изявено, да напрегнем всичките си сили и да отпечатаме колкото може повече книги и брошури, така че мнозина да бъдат спасени и пригответени. **Господ Сам имаше грижата да осигури средствата и необходимите работници, ако само поемехме „риска” на пълната вяра.**

Всичката литература, която издавахме, с изключение на специално поръчаните ни заглавия от някои книжарници, се разпространяваше безплатно. Въпрос на напълно свободен избор беше, ако някой изрично желаше да плати или дари определена от него сума. Част от литературата се разпространяваше в страни, където не бе възможен обмен на валута. Малките книжки и брошури се разпространяваха в хиляди екземпляри. А нашата печатна и издателска дейност бяха едва в зародиш. Една програма за разширяване щеше да изисква големи парични ресурси за осигуряване на повече пространство, машини и материали.

Без съмнение такъв бизнес винаги е на дефицит и не дава никакви печалби. И все пак, напълно необяснимо, ние никога не пропускахме някое от дължимите плащания за нашите машини или материали. И нещо повече, ние виждахме как една след друга се издигаха сградите на мисията ни, сякаш завладявахме Ханаанската земя.

Как е възможно всичко това? Един преподавател по математика от града проследяваше с огромен интерес финансовата ни дейност. Той я нарече „висша математика”, с което искаше да каже „небесна математика”. Човешкото мислене се основава винаги на печалбата, но в „небесната математика” принципът е напълно противоположен: **„Давайте и ще ви се даде, добра мярка, натъпкана, стърсена, препълнена”** (Лука 6:38). Тези закони на „небесната математика” са много по-сигурни от всяка човешка аритметика и имат вечна валидност. Това означава, че всеки, който е тръгнал по пътя на даването, както ни казва Исус, ще получи всичко в изобилие. И така, нашата печатна дейност дори се разрастваше. Необходимите финансови средства не идваха по пътя на обичайното човешко планиране – например чрез разпращане на писма с молба за дарения, но по свръхестествен начин. Идваха чрез доверяване на Бог, Чиято сила и авторитет се разпростира дори и над финансите, защото Той казва: **„Среброто е Мое, и златото е Мое”** (Агей 2:8).

БОГ ОЧАКВА МОЛИТВА С ДОВЕРИЕ

22. Светлосиният автобус

Сестра Бенедикта разказва: „Децата се трупаха около едно малко помещение, което преди ни служеше за обор на кози, а сега организирахме в него нашите детски библейски уроци – бедни деца, изпоцапани и немити. Болезнено чувство на малоценност бе изписано на техните лица. От най-ранната си възраст бяха научили какво е това нищета и трудност. Тъжните им очи отразяваха ежедневната им битка за оцеляване, без да познават утеха и победа. В нашето помещение имаше място най-много за десетина деца. Останалите играеха и крещяха на воля отвън, докато дойдеше и техният ред, за един библейски час. Осъзнахме, че без да разполагаме с по-голямо помещение, не можем да продължим започнатата работа с такава голяма детска тълпа. В околността имаше само неколцина къщи и не можехме да си представим как има толкова много деца в тях. От къде можехме да осигурим такава стая? Трябваше ли да построим някакви бараки?

Един ден аз взех парче син тебешир и нарисувах на черната дъска един автобус стар модел. После казах на децата: „Сега ще се молим на Небесния Баща за този автобус. И няма да изтриваме рисунката от дъската, докато не го получим!” По онова време ни се струваше, че една подвижна, пътуваща класна стая е единственото решение за проблема ни. По този начин ние бихме могли да се придвижваме от едно място на друго, да посещаваме тези бедни хора и да провеждаме библейски уроци на място. Много от сестрите се включиха в молитвата за автобуса.

Всред децата обаче, веднага се получи разделение. Повечето от тях едва бяха научили какво е това молитва. Много от тях откликнаха с детска наивност и научиха наизуст „молитвата за светлосиния автобус”. Техните майки ни разказваха как децата се молят на Небесния Баща за тази нужда всяка сутрин и всяка вечер. Останалите деца обаче, повечето от тях по-големи, реагираха на предложението с насмешка. Те много знаеха и си казваха насаме: „Бог няма да ни спусне никакъв автобус от Небето”. И така, това се превърна в истински изпит и за нашата вяра.

Щеше ли Бог да чуе молитвата ни и да подейства в тази ситуация? Отправихме запитване до много немски и американски авто-къщи, дали могат да ни предложат някой запазен стар автобус, но без успех. Вече три седмици рисунката стоеше на черната дъска, но нищо не се случваше. И тогава се случи нещо, което ни накара да възкликнем: „**Това дело не е на никой друг, освен на нашия Небесен Баща!**” Един човек се отби при нас един ден и ни попита дали наистина се нуждаем от автобус. Той продавал такъв и се интересуваше дали искаме да го видим.

Нямаше нищо необичайно в това. Положително имаше и много други стари автобуси за продан, но когато отидохме да го видим, открихме, че автобусът е светлосин и старо модел от 1937 – точно същият, който бях нарисувала на черната дъска! Беше сравнително евтин (275 USD) с акумулатора, но дори и това беше немалка сума за нас. Тогава М. Базилеа каза: „Дори и да можем да си позволим да го купим, има и друга страна на нещата. Постоянното каране на този голям автобус от сестрите е голяма отговорност, съвсем отделно от включените разходи. Така че, трябва да поискаме потвърждение от Бога – ако от днес до четвъртък Бог ни изпрати необичайно голямо дарение, това ще означава „Да” за покупката на автобуса, ако ли не – няма да го купим.” В такъв случай Господ ще снабди нуждата ни по друг начин.

През следващите няколко дни много от нас се молахме непрестанно. И преди четвъртък бяхме буквално затрупани с дарения, каквито обичайно никога не очакваме. След като мина четвъртък, този поток престана. Божието доказателство беше съвсем очевидно. Поради детското доверие на нашите молитви, Бог снабди с това, от което се нуждаехме. С приповдигнат дух ние докарахме автобуса. Веднага го закарахме при най-близките къщи, където проведехме библейски уроци, за да го покажем на децата. Много от тях бяха толкова удивени, че не можеха да повярват на очите си. Едно дете промълви: „**Сестра, тази история ще се добави ли към Библията?**”

От този момент нататък започнаха да се сформират молитвени групи дори и сред най-малките деца. Те вече бяха опитали лично Кой е Небесният Баща и че Той желае да бъде и техен Баща. От този момент нататък всеки проблем, свързан с автобуса, се превръщаше в предмет за молитва – че някой ще дари средства, за да се оправи повредата, че ще дойдат пари за зареждане с гориво, че няма да има произшествия и т. н. И Бог отговаряше на тези молитви по специфичен и буквален начин така, че децата да разберат – да, Той внимаваше на техните молби точно, както се беше погрижил цветът на автобуса да не е друг, а точно светлосин!

БОГ ОЧАКВА МОЛИТВА С ДОВЕРИЕ

23. Единадесет метра и седемдесет и три сантиметра

Светлосиният автобус, подарък от небето, вече беше тук. Нарекохме го „Исусов посланик”. Паркирахме го между сградите, където живеехме. Децата се струпваха около него и нахлуваха вътре на тълпи. Дисциплината беше невъзможна. Децата, които вече бяха вътре, гледаха навън непрекъснато, а тези отвън надничаха вътре. Едно нещо беше сигурно: нашият светлосин автобус имаше нужда от пердета! Една от сестрите, отговарящи за работата в автобуса, ни разказва как са се молили: „Помислихме си, че пердета в ръждивокафяв цвят ще подхождат най-добре и ще създават усещане за топлина и уют. Нашият Небесен Баща се беше съгласил цветът на автобуса да бъде светлосин. Не може ли да го направи отново? Помолихме за кафяви пердета и децата се

включиха в тази молитва също. Общо дължината на прозорците на автобуса бяха 11 м 73 см. Разбира се, ние нямахме средства, за да купим толкова материал.

Настъпи Рождество... и получихме пакет от един хипермаркет, който никога преди не ни е подарявал нищо. В него имаше кафяв плат за пердетата. Наистина това беше точно ръждивокафяв цвят! С голяма радост аз притиснах пакета до сърцето си. Но някои от другите сестри казаха: „Този плат е прекалено хубав за автобуса. Ние също сме се молили дълго за пердетата.” „Но ние се молихме точно за кафяв плат”, отвърнаха в хор сестрите, работещи в автобуса.

Накрая стигнахме до следното споразумение – ще премерим плата и ако той е с дължина точно 11 м и 73 см, ще бъде за автобуса. Ако е повече или по-малко, ще бъде даден на сестрите, които шиеха, тъй като те не бяха премерили прозорците си. С голямо възмущение намерихме един метър и започнахме да мерим този плат. Отначало изглеждаше, че сестрите от автобуса ще изгубят, но не, ето – точно 11 м и 73 см!” Беше ли определил Небесният Баща пердетата за автобуса, защото не желаше децата да бъдат разочаровани? Знаем, че Той има специална грижа за бедните и низшите по дух. Словото ни казва как Исус веднъж прокле този, който направи да падне едно от тези най-малките. Заедно с децата, ние стояхме в благоговение пред това дело на Господа. Всемогъщият Бог се беше погрижил за всеки сантиметър от материала за пердетата, които бяха толкова важни за работата в автобуса, наречен „Исусов посланик”. Отговаряйки на тази молитва, Бог направи от нас, порасналите, едни малки, доверчиви деца. Той ни научи отново да Му се доверяваме в дребните, малките неща и да Го обичаме с нежна, детска любов.

БОГ ОЧАКВА МОЛИТВА С ДОВЕРИЕ

24. Заобиколени от ангели

Сестра Сара, която по-късно работеше в автобуса, наречен „Исусов посланик”, ни разказва следната история: „Едно от отдалечените места, където отивахме с автобуса, беше любимо свърталище на тийнейджъри-хулигани. Специален полицейски патрул обикаляше, за да предотвратява сбивания, палежи или други инциденти. Тези хулигани не пожалиха и нас.

Всъщност и някои възрастни мъже се присъединиха към тях. Те целяха да ни изплашат, като се опитваха да подпалят автобуса, за да го обърнат. Така че, ние никога не отивахме на това място, без предварително да сме се молили, заедно с всички останали сестри.

Един ден ние помолихме за специална застъпническа молитва, преди да потеглим. И както се оказа, не без основание. Хулиганите бяха планирали да ни атакуват, както скоро установихме. Едно момче, което никога не се държеше прилично по време на библейския ни урок в автобуса, беше довело своите останали приятели. Пристигна с шайка от десет мъже, известни в околността с буйствата и противообществените си прояви. Те стояха обаче, на известно разстояние от автобуса и нищо не се случваше. Сякаш някаква сила ги задържаше назад. Вечерта се обърнаха и си тръгнаха. Когато се прибрахме, ние от цялото си сърце благодарихме на останалите сестри за молитвената подкрепа. Бяхме опитали силата на молитвата. Тя движи сърцата на хората и променя ситуациите. Следващият път, когато отново пътувахме до същото място, бяхме изпълнени с нова мярка кураж. Имахме дълбокото вътрешно убеждение, че не сме беззащитни срещу такива планирани атаки срещу нас! **Силата на молитвата е по-голяма от силата на тъмнината!**

Техните атаки ще се провалят – Исус е Победителят! И наистина, когато пристигнахме, водачът на бандата дойде при мен и каза спокойно: „Сестро, защо идвате винаги при нас? Някой ден ще ви нападне.” Тези мъже бяха влизали многократно в затвора за нападения и грабежи. Но преди някоя от нас да може да му отговори, абсолютно импулсивно той добави: „Никой не може да ви направи нищо. Вярно ли е, че Бог е с вас?”

БОГ ЖЕЛАЕ ДА СЕ ХВАНЕМ ЗА НЕГО ЧРЕЗ СЛОВOTO МУ

25. Исус днес – на Генисаретското езеро

Финансите ни в продължение на цяла година бяха много оскъдни. Бяхме в голямо затруднение, много задължения стояха открити. И тогава, доста изненадващо стана обмяна на парите и ние бяхме в състояние да посрещнем всичките си задължения без никакви затруднения.

Тази обмяна не можеше да бъде резултат от нищо друго, освен „небесната математика”. И тя беше свързана с една специална опитност на Генисаретското езеро през месец март 1958 г.

Когато си спомняме за онова време, ние все още чувстваме мъчителното усещане на онези неплатени сметки. Трябваше да плащаме по около 4000 долара на месец. Нашият дом, наречен „Исусова радост”, беше пред завършване. Когато на вечеря бяхме информирани с колко малко финанси разполагаме, останахме почти без дъх. Сякаш планина беше легнала на плещите ни и ни парализираше. Това беше истинска битка на вяра и думите на нашите тогавашни молитви все още звучат в ушите ни. В продължение на много вечери ние заставахме пред Исус и Му казвахме, че в продължение на 10 години и 10 месеца Той никога не ни беше разочаровал. Винаги ни беше снабдявал със средства на точното време. Със сигурност на единадесетия месец от единадесетата година Той няма да се промени. Няма да допусне изведнъж да не можем да си плащаме сметките. Няма да позволи името Му да бъде лишено от слава пред хората. Ден след ден, а често и през нощта ние отправяхме тази молитва към Небесния Баща. Молахме Го също така, да открие, ако има нещо в нас самите, което пречи да се отвори Небето и да се изляят Неговите благословения.

По това време аз трябваше да пътувам до Израел за поредица беседи. През цялото време носех в сърцето си товара за нашето финансово затруднение. На 23 март получих писмо от сестрите, с което ми казваха, че не е намерено никакво решение на проблема. И дори в тази обстановка аз знаех, че Господ ще покаже милост към нас. Той е нашият Баща и нашият Изкупител. Колкото е по-мрачно по пътеката на вярата, толкова по-прекрасна е целта и жетвата.

И така, струва си да вървим по тази пътека на вярата дори и когато изглежда, че тъмнината ни обгръща от всякъде. И в този смисъл аз написах отговор до сестрите.

Същата вечер прекарах известно време на Генисаретското езеро. Бях се качила в една лодка и я отдалечих на известно разстояние от брега. Бях убедена, че се намирам на мястото, където учениците ловяха риба, когато видяха възкръсналия Господ на брега (Йоан 21). Не бях в състояние да правя нищо друго, освен да съсредоточа цялата си същност върху това, което се беше случило тогава на същото езеро. Учениците бяха хвърляли мрежи през цялата нощ и не бяха уловили нищо. Те бяха обезсърчени и гладни! И тогава Господ им се яви! И Той не само им каза думи на утеха, които те следваше да приемат с вяра. Той също така подежда по чуден начин и им помогна за тяхната належаща нужда. И още нещо – Той не само им осигури риба за едно хранене, но ги снабди с необикновен улов на риба.

И така, аз поисках от Господа да се обърне към мен със същия въпрос, който бе задал на Своите ученици: „Деца, имате ли нещо за ядене?” Защото сега ние също бяхме Негови ученици и уповахме на Него да се грижи за нас. Ако нашият Господ Исус не се намесеше в този момент, това щеше да означава, че ще останем в нужда. И ако някой ни попиташе дали някога сме изпадали в нужда, ние нямаше да можем да отговорим: „Не, никога!” Възможно ли е същият Исус да действа днес по различен начин, отколкото някога? За слава на името Му това е невъзможно. Иначе как бихме могли да отговорим на въпросите, които ни се задаваха? „Вървейки по пътеката на вярата, случвало ли ви се е някога да ви липсват необходимите средства за вашето служение?” Бихме ли могли да отговорим: „Да, често; или поне понякога”?

И така, аз се изправих пред Исуса там – на същото място, където Той по чуден начин бе снабдил нуждата на учениците Си. Обърнах се към Него, дали е същият и днес, никога не разочароващ вярата на Своите Си и заставащ твърдо зад Словото Си: **„Ако поискате нещо в Мое име, това ще сторя”** (Йоан 14:14). В този момент, когато бедността и безизходицата ни бяха достигнали връхната си точка, щеше ли Той да снабди и нашата нужда? Сестрите у дома не знаеха нищо за този момент, който аз прекарах на Генисаретското езеро, но когато се върнах скоро след това, те с преливаща радост ми разказаха какво се беше случило. На следващия ден след моята опитност в Израел огромни суми пари започнали да текат към нашата малка мисия и това продължило до края на месеца, така че всичките ни сметки да могат да бъдат платени. Не само успяхме да изплатим нашия дом „Исусова радост”, но накрая на следващата година бяхме в състояние да започнем строителството на голяма църква, носеща името „Призивът на Исуса”. По същото време закупихме повече от 120 дка скъпоструваща градска земя. Бог беше чул молитвата, произнесена там, на Генисаретското езеро. Той не ни разочарова, защото не може да разочарова!

БОГ ЧУВА МОЛИТВАТА НА СМИРЕНИЯ ПО ДУХ

26. Малки изпити на вярата – чрез една краставица и други неща...

Отначало ние приемахме гостите си в една малка къща под наем в града. Сестра Еулалия отговаряше за тази дейност. Тя разказва за млада жена, пристигнала там един съботен следобед: „Аз седнах с нея пред малката масичка и започнах да ѝ разказвам за чудните опитности, които бяхме преживели по време на нашето строителство – как Бог чува молитви и прави невъзможното възможно. По-късно тя влезе в кухнята, за да помогне за приготвяне на вечерята. „Какво ще готвите?“ – попита тя. И без да дочака отговора, тя отвори вратата на кухненския килер. Вътре видя една единствена краставица. Тя беше заделена за нашия неделен обяд. Тази жена обаче, беше с много импулсивен характер. Грабна я и започна веднага да я реже на кръгчета.

Наистина трябваше да си прехапя езика, за да не кажа нищо в този момент. Оскъдните средства за поддържане на нашето домакинство бяха изчерпани. Наистина средствата на нашето Сестринско общество бяха стопени, поради ежедневното им пълно изразходване за строителните операции. Всеки ден беше чудо да можем отново да сложим храна на масата ни. Бях много щастлива, че имаме тази голяма краставица, която бях заделила за неделното хранене. По онова време краставиците бяха деликатес за нас. Представете си ужаса, който преживях, гледайки как я нарязват пред очите ми. Това трябваше да бъде нещо изключително специално за неделя. Сега какво щях да сложа пред моите гости? За миг обаче, си помислих за това, което преди малко бях казала на тази млада жена: че Бог е нашият Баща, Който се грижи за нас и върши чудеса и днес. Така че, реших да не предприемам нищо с цел да спася краставицата. Заедно с моите помощнички в дома за гости се помолихме Бог да погледне на нас и да се погрижи за това малко затруднение. Не превърна ли Той липсата от вино на сватбата в Кана Галилейска в предмет на Своето първо чудо? В неделя сутрин ние тъкмо се приготвихме да тръгнем за църква. Сърцата ни бяха леко свити, мислейки какво ще поднесем за обяд. И точно тогава едно момче с колело спря пред нас. То носеше кошница в ръка, която ни подаде. Кошницата беше пълна с пресен зелен фасул от градината на неговата майка. Беше невероятно вкусен. Ние имахме много подобни опитности и в дома, където живеехме. Веднъж подготвихме голям празник, на който бяхме поканили 180 гости. Сестрите, работещи в кухнята, трябваше да приготвят сандвичи за тази огромна група хора. Но вечерта преди празника, все още нямахме сирене за сандвичите. Нямахме и пари, за да го купим, а това трябваше да бъде специален „празник на благодарността“. Желаяхме да поднесем на нашите гости подаръци, които бяхме получили от ръката на Небесния Баща, като свидетелство на Неговата Бащина добрина. Сестрите от кухнята се обърнаха за помощ към останалите сестри. През целия ден те бяха отправяли целенасочени и усърдни молитви към Небето за липсващото сирене. Вече беше късно вечерта и положението изглеждаше наистина безнадеждно. И тогава пристигна един гост от Дания с голяма кутия датско сирене – от най-доброто качество!

Веднъж една от сестрите легна болна от тежка болест, при която беше изгубила напълно апетита си. Сестрата, която работеше в кухнята, нямаше пари, за да купи по-специална храна, но представи нуждата пред Небесния Баща. И същата вечер Той ни изпрати пресни домати, а беше сезон, когато е много трудно да се намерят. И от друго място Той добави и една малка опаковка деликатес от риба. „Вашият Баща знае от какво се нуждаете“. „Вашият Баща“ – тези думи къртяха в сърцата ни и ни правеха щастливи. Тези опитности ни даваха ново насърчение, за да продължим по нашия път, да се изправяме всеки ден пред нуждата от харна и да уповаваме единствено на молитвата и вярата. Разбира се, след такива опитности, ние се движехме по пътеката на вярата с голяма радост, защото всъщност опитвахме личната грижа и любов на Небесния Баща. И когато чуваме птичките да пеят навън, в сърцата ни отекват думите: „**А вие сте много по-ценни от тях!**“

Да, след такива опитности, дори и птичките ни проповядват! Наистина, Бог е направил много повече за нас, отколкото за тях, тъй като ние имаме това голямо предимство – позволено ни е да се молим и да вярваме. И така, ние продължаваме щастливи по този път, като Негови благословени деца. Както небесните птички, ние живеем в ръката Му, доверявайки се единствено на Неговата Бащина любов и грижа.

БОГ ЧУВА МОЛИТВАТА НА СМИРЕНИЯ ПО ДУХ

27. Не се безпокойте

Сестра Анита завежда нашето домакинство, което е отговорна длъжност. Тя се грижи за снабдяването със сапуни, пасти за зъби и други дребни неща, от които се нуждае всяка от сестрите, тъй като ние нямаме лични джобни пари. От друга страна обаче, не ѝ е позволено да купува никое от тези неща. Когато за първи път встъпи в тази длъжност, тя дойде веднъж при мен и каза: „Нямаме вече паста за зъби. Ще трябва да купим няколко.” „А ти моли ли се за тази нужда?” – я попитах аз. – „Ние никога не сме купували такива неща. Ако всички заедно се помолим за това, ти ще имаш някаква опитност.” Писано е: **„Всичко това ще ви се прибави.”**

Скоро след този разговор една голяма кутия с подредени като войници в нея пасти за зъби застана в нашата столова на брой точно толкова, колкото имахме нужда за нашето Сестринско общество. Един бръснар ни ги беше изпратил. Той беше получил няколко брошури от нас и искаше по този начин да изрази своята благодарност. Пастите за зъби пристигнаха в точния момент, когато не беше останала нито една в нашето домакинство.

Тази е само една от хилядите наши опитности. Вече в продължение на десетки години до сега, ние не сме купували никога паста за зъби, сапуни, боя за обувки, обувки, чорапи, бельо, пешкири, носни кърпички и други подобни неща. Гостите, които вечеряха с нас, се учудваха, гледайки разнообразието от неща, струпани в средата на нашата столова. Разбира се, тази купчина изглеждаше всеки ден различно. Някой път голяма вила може да стърчи сред сапуни, обувки и спално бельо; друг път пишеща машина се гуши между прежда и връзки за обувки. Тъй като тези подаръци бяха изложени на показ всяка вечер, от различни ъгли на стаята се чуваха радостни възклицания от някоя сестра, която виждаше точно това, за което се е молила. И така, та се присъединяваше към хвалението с цялото си сърце: **„Отче, благодарим Ти... Отче, благослови ги в ответ!”** И така, наистина всички тези неща, **„от които се нуждаехме”**, идваха от ръката на нашия Небесен Баща, съгласно Божието Слово: **„Търсете първо... и всичко това ще ви се прибави”**. И те идваха винаги в момента, когато най-усърдно се молехме за точно определено нещо, защото бяхме в голяма нужда. От собствен опит познахме, че Отец изпълнява казаните от Исуса Слова: **„Колко повече Отец ви, Който е на небесата, ще даде блага на тези, които искат от Него”** (Матей 7:11). Той ни е дал неизброимо много добри неща. Защото обещанието на Неговото Слово, че Той помага като Баща, е непроменимо. Той е същият и днес!

БОГ ЧУВА МОЛИТВАТА НА СМИРЕНИЯ ПО ДУХ

28. Бащината грижа в кухнята и дома

ВЕЛИКИЯТ ВСЕМОГЪЩ БОГ – не е ли прекалено за нас постоянно да Го безпокоим за нуждите в нашата кухня? Това не е ли всъщност изпитване на Бога – почти сякаш си правим експерименти със Святия? Често ни задават този въпрос. Със сигурност можем да се молим за чудо, когато сме в опасност или голямо затруднение, но да Го безпокоим за дребни неща, като сол или кимион? В нашата мисия ние наричаме всяка отделна работна група „малко семейство”.

Всяко такова малко семейство започва всекидневните си работи с кратка обща молитва. Всяка сестра може да спомене в тази молитва това, от което се нуждае за своята работа или някои особени затруднения, които трябва да бъдат преодолени. Една от младите сестри в кухнята се молеше непрестанно за подправки, тъй като изобщо нямахме такива. Сестра Аделхейд, която отговаряше за кухнята, си помисли, че това е малко прекалено; достатъчно беше да искаме от Бога най-необходимото, без да споменаваме неща като подправки например, без които можехме. Но не го направи на въпрос. Небесният Баща обаче, каза Своята Дума по въпроса. Една вечер получихме цял кашон с подправки от някого, който **„просто почувствал, че трябва да ги изпрати”**. И от този момент нататък ние никога не останахме без подправки в кухнята.

Малкото семейство, което отговаряше за прането, имаше пред себе си огромна купчина с дрехи за пране, но прахът за пране се беше свършил. Сестра Барбара остави дрехите така, както бяха струпани и започна да се моли усърдно, Бог да ги снабди с това, от което се нуждаеха. По онова време вече посрещяхме гости в дома, наречен „Исусова радост”. Един от нашите гости беше минал през фабриката си, преди да тръгне за насам, чудейки се какво би могъл да ни

донесе. Окоето му се спряло на една кутия прах за пране и той я взел и сложил в колата си. Не бил напълно сигурен, че Бог го е водил по отношение на подаръка или дали нещо друго няма да бъде много по-нужно за нас. Колкото повече мислел за това, толкова повече му се струвало, че прахът за пране е много необичаен подарък. Когато пристигна и ни го подаде, ние всички се изпълнихме с благоговение – как Бог беше чул молитвите ни в тази специфична ситуация.

Бог ни показа, че когато Го наричаме „**Отче**”, това не са просто „нищо не означаващи звуци”. Това обръщение разкрива Неговата вътрешна същност на Баща, който се грижи и снабдява.

Представете си един изпълнителен директор в неговия офис: подписи, указания, телефонни разговори, контакти, всичко това ни убеждава в неговата интелигентност и способност да управлява даден бизнес. А сега си представете, че вратата внезапно се отваря и неговото малко момче влиза тичайки разтревожено от нещо или просто гладно. Сред всичките си важни бизнес ангажименти бащата отделя време на детето си. И тогава се убеждаваме в Неговото величие, защото виждаме, че е изпълнен с любов. Бихме имали погрешна представа за Бога, ако Го виждаме единствено и само като Създател и Господар на всемира. Бог е любов. Той е Баща, Който копнее Неговите деца да идват при Него и за най-дребните си нужди, защото преди и **над всичко друго, Той е любов.**

БОГ ЧУВА МОЛИТВАТА НА СМИРЕНИЯ ПО ДУХ

29. 5-3=300

Малкото семейство, което отговаряше за работата в офиса, трябваше да види всички документи надлежно подредени, като за това се нуждаеха от безкрайно количество папки. Но от папки имаха спешна нужда и други групи от сестрите. Изглеждаше, че тази потребност никога нямаше да бъде задоволена, тъй като получавахме папки в изключително ограничени количества. Сестрите от главния офис, както и тези от офиса в дома „Исусова радост” в продължение на седмици представяха тази нужда в сутрешните си молитви. Един ден една фирма ни достави пет папки. Сестрата на рецепцията попита по телефона дали от офиса са направили такава поръчка. Една от сестрите в офиса възкликна радостно: „Да, преди много време!” Сестрата от рецепцията бе малко изненадана, защото няхаме обичай да купуваме такива неща. Но полученият утвърдителен отговор всъщност се отнасяше за поръчката, отправена към Небесния Баща. И именно такъв беше случаят, както се изясни по-късно. Ние изобщо не получихме никаква сметка от тази фирма. Явно някой незнаен приятел стоеше зад поръчката, подбуден от Небесния Баща.

Но, когато получаваме отговор на молитва, не трябва да го пазим само за себе си. Сестра Мечтилд, ръководеща работата в офиса, почувства в сърцето си, че трябва да споделят тези пет папки с другите сестри от малкия офис на дома „Исусова радост” – даже да им дадат на тях три, а да си оставят само две папки. Същевременно тя продължи да се моли за останалите папки, от които се нуждаеха, с твърдата вяра, че Господ ще снабди. Няколко дни по-късно два големи кашона застанаха на нашата маса за подаръци в столовата. Те бяха адресирани до нашия офис и съдържаха 300 папки от всички видове и размери. Това беше Божият отговор на сестра Мечтилд за трите папки, които тя беше споделила, защото Бог никога не остава длъжник на човека.

По-късно ние научихме, че една фирма получила обратно върнатата поръчка от свой клиент. И тъй като всичко било опаковано, те просто поставили нов етикет и написали нашия адрес, защото си казали, че „при тях всичко може да влезе в употреба”. Тези 300 папки пристигнаха точно навреме, за да ни потвърдят отново, че за молитва, която е подкрепена с жертва – дори и най-малка на вид – има обещание от Небесния Баща за отговор.

БОГ ЧУВА МОЛИТВАТА НА СМИРЕНИЯ ПО ДУХ

30. Как Небесният Баща обзавежда къща

Голямата нова сграда на дома „Исусова радост” в Ханаанската земя беше пред завършване. Но не се очертаваше никаква възможност за обзавеждането ѝ. За нас двете с М. Мартириа беше напълно ясно, че трябва отново да заложим на нашия основен принцип. „Няма да купуваме мебели”, казахме ние. Небесният Баща ни беше поверил изграждането на тази сграда с нейните почти 60 стаи, големи зали и една малка църква. От Него зависеше да постави в дома това, което

Той желаше. Бяхме се преместили в нашия дом без нищо повече от едни сламени чували, дюшеци, картонени кутии, раници и мебели за не повече от 1-2 стаи – при условие, че 35 или 40 стаи ни чакаха, освен големите зали. И тогава нашият Небесен Баща започна да действа и да употребява хора. Без изобщо да знаят кога ще се местим, те ни предлагаха или направо ни изпращаха на точното време стари мебели. Трудно ни беше да осъзнаем скоростта, с която Бог действаше, защото за много кратко време всяка една от нас можа да постави чувала или дюшека си на истинско легло. Когато и втората сграда беше завършена, стана абсолютно същото. Ние изнесохме всички мебели, подходящи за гости от нашите собствени стаи и обзаведохме 15 стаи за гости. А ние самите се върнахме към стария си начин на спане – на пода. В разстояние на 14 дни Небето замени всички липсващи мебели, без ние изобщо да сме обявявали кога ще се местим.

Понякога това се проявява почти като принцип, че трябва да се стремим да станем „бедни“ в материалните неща, имайки Баща, Който бърза да ни даде всяко добро. Успоредно с продължителната ни строителна програма това действаше повече или по-малко автоматично.

След като тези 15 стаи бяха обзаведени, не ни беше трудно да си представим от къде щеше да дойде и останалото. С радост казах на сестрите: „Нетърпелива съм да видя, дали Бог ще допусне да осветим дома през юни, без всички стаи да са напълно обзаведени. Не вярвам, че Той ще разреши това да стане. Но ние трябва да се молим за всяка отделна част от мебелировката.”

И така, докато с вълнение очаквахме да видим как Бог ще ни помогне в тази ситуация, продължавахме усърдно да се молим. Постепенно стаите се напълниха с необходимите мебели. Доставка идваха от всички посоки – и отново без никаква обява от наша страна за времето на преместването. Последното легло пристигна в деня, преди освещението на дома. Не може да се опише радостта и благодарността, с която посрещаме всяко легло, всяка малка масичка, всеки стол. Защото всеки от тях беше отговор на молитва. Това, което получаваме като отговор на молитва, носи специална радост. То е поздрав от Небесния Баща; показва ни, че Той мисли за нас, че внимава за нашите нужди и чува нашите молитви. И така, за нас беше голяма радост, че нямаше възможност да купим мебели за дома „Исусова радост“, но трябваше да очакваме всичко необходимо да дойде чрез молитва. Защото сега целият дом се беше превърнал в свидетел за Неговата Бащина доброта. Стая след стая бяха изпълнени с подаръци от любов, за които Сам Бог беше подбудил сърцата на тези, които даваха. И струва ми се, няма стил за обзавеждане, от който и да е период, който дори да се доближава по своя уют и красота до „стилът на Божията любов”.

ЛЮБОВТА НАМИРА ПЪТ

31. Предварително получено наследство

Как трябваше да оборудваме кухнята в дома „Исусова радост”? С газ? С електричество? Можем ли ние самите да направим нещо? Обсъдихме всичко това една вечер. Не притежавахме нищо друго, освен една малка газова готварска печка, която не отговаряше на нуждите на такъв голям дом за гости. Работещите на обекта настояваха да вземем решение, но не виждахме изход от тази дилема. Разглеждайки каталозите, стигнахме до заключение, че всички кухненски оборудвания бяха извън нашите възможности. След събранието, което направихме по въпроса, ние прекарахме останалата част от вечерта в песни на вяра, издигайки глас към Небето с молба за обзавеждането на кухнята. Няколко дни по-късно един пастир и съпругата му ни попитаха дали вече сме оборудвали кухнята. Беше им вложено в сърцата и те искаха да се погрижат за това. Ние ликувахме: „Бог е съвършена доброта, Той показва милост към нас в нашето затруднение, Той чу нашата молитва!”

Пастирът скоро обаче, ни посети, тъй като имаше нещо. Беше открил производител, който се беше съгласил да ни предостави пълно кухненско оборудване на половин цена. Но за тези, които нямат пари, „половин цена” не е решение. И така, нашата радост помръкна, когато чухме това известие. Пастирът и съпругата му имаха желание да ни дарят всичко, но беше извън техните възможности. Те бяха обсъдили всички варианти и накрая, изглежда беше останала само една възможност – да получат наследство от един човек. Ако Бог сега подейства в него и го накара да даде наследството още, докато е жив, тогава пастирът и съпругата му можеха да ни помогнат. И те се съгласиха в молитва, че Бог ще направи това чудо. Той ще направи така, че този човек ще стигне до тази доста необичайна идея, защото иначе беше немислимо да го помолят за такова нещо.

И стана точно така. Те получиха средствата и закупиха цялото оборудване за нашата кухня. След това тази кухня се превърна в жива проповед за нас. Тя ни напомня, че Господ има много и различни начини да се погрижи за децата Си. Той винаги прави нови и различни пътища, по които изпраща помощ в отговор на нашите молби. Когато пастирът и съпругата му за първи път ни посетиха, ние бяхме натъжени, тъй като тази „половин цена”, която ни бяха осигурили, ни поставяше в затруднение по отношение на другата половина. Кой измежду нас си беше представял, че Бог ще употреби едно наследство – от жив човек, за да осигури необходимите средства?

Казва се, че „**любовта е изобретателна**”. Бащиното сърце на Бог е като дълбок извор, който никога не пресъхва. То винаги поднася нещо различно, някоя нова мисъл за съвет и помощ към децата Му, които идват при Него при нужда. В тази ситуация ние преживяхме това отново.

И така, ние водим един вълнуващ живот – с чувство на очакване в сърцата ни, винаги любопитни по какъв начин Небесният Баща ще посрещне нашата нужда **този път...**

БОГ ОЧАКВА ПЪЛНО ДОВЕРИЕ

32. Снабдяване единствено от Бащината ръка

Ако трябваше да дадем обява, че търсим готвач за кухнята в дома ни, тя щеше да изглежда горе-долу така: „*Търси се готвач, един. Работи се без налични пари за храна и провизии, но на разположение е щедрата молитвена подкрепа на сестрите. Менюто обичайно се определя не повече от половин ден предварително, защото никога не знаем какви дарения от хранителни стоки ще получим през следващите няколко часа и не поддържаме постоянно провизии от основни продукти. Да бъде готов да готви за 80-членно семейство с упование в Небесния Баща, Който не дава камък тогава, когато Му поискаме хляб.*” Можете да си представите, че такава обява трудно би предизвикала наплив от молби. Нашите сестри, работещи в кухнята обаче, са преживели по този начин в продължение на години и познават неговата скрита радост и благословение. Те могат да ви разкажат за много случаи, когато е бил намерен начин или посрещнатата нужда единствено и само чрез молитва. Всъщност това е ежедневна опитност за нас.

Всички ние имаме тази благодарствена песен в сърцата ни към Бога за Неговата безкрайна доброта. До този начин на живот достигнахме в момент на голямо финансово затруднение. Беше почти краят на месеца, а сметки на стойност 1250 щ. долара бяха дължими към последно число от месеца. Бог не само ни снабди с необходимите средства по чуден начин, но ни даде и отгоре така, че можахме да закупим безкрайно необходимата ни машина за градината, за която се бяхме молили дълго време. След тази опитност аз бях обхваната от желание да стана още по-зависима от Небесния Баща, още по-нисша по дух, за да дам на Него възможност да прослави името Си. Толкова много хора около нас вече не гледат на Бога като към „баща” и не очакват нищо от Него. В наши дни, може би както никога преди, светът върви в посока на независимост, материализъм и безбожие. Бях проникната от това чувство, че трябва да живеем в пълна зависимост от Него като деца. Сякаш Сам Бог ни водеше към този начин на живот, напълно противоположен на духа на времето. Ние трябваше да бъдем „*като небесните птици*”, за които говори Словото, за чиято прехрана се грижи Бог. И макар че и досега бяхме живели по този начин, сега трябваше да отидем по-далеч. Беше ясно, че вече няма да купуваме изобщо храна. Всекидневното ни меню ще бъде приготвяно само с продукти, които ще ни бъдат давани даром или произведени от нашата градина. Бог беше действал в живота ни през годините в много различни ситуации. Опитвали сме как Той излива благословенията Си, когато чакаме Него и очакваме всичко от Него.

И така, ние тръгнахме по тази пътека, където „*Сам Той ще приготвя нашата трапеза*”, за да бъде славата Му още по-голяма. Вече 7 години живеем по този чуден начин и преживяваме благословенията Му ден след ден. Наистина сме хранени директно от Бащината десница, както небесните птички. И затова искаме да свидетелстваме за Неговата доброта.

Особено желаем да подкрепим вярата на тези, чиито сърца са изпълнени с притеснение при мисълта за идващи бедствия или затруднения. Ние имаме Бог, „*Който е извършил такива дела за онези, които Го чакат*” (Исая 64:4). Ето защо никаква угроза не трябва да ни довежда до отчаяние, ако сме направили само едно важно нещо: „*да чакаме от Него*”.

БОГ ОБИЧА ДОВЕРЧИВАТА МОЛИТВА НА ВЯРА

33. *Ваканционна наденица... и тържествен обяд*

Един път в годината имаме ваканция. Това е преди всичко време за вътрешно духовно укрепване, но също така и за физическа почивка и възстановяване. Естествено, добрите дарове от Бога са част и от всяка истинска почивка. Никой в страната не знае кога се провежда нашата ваканция. Но аз се моля Бог да направи така, че и през това време нашата трапеза да бъде добре приготвена. Имаше един благочестив човек със собствена месарница, който живееше в квартал „Оден Форест” на града. Разбира се, той нищо не знаеше за нашата ваканция. Беше започнал да произвежда нов вид наденица и я беше изложил на витрината. Но никой не купуваше. Изглежда Господ му беше напомнил каква народът на Израел принасяше „*първите плодове*” в жертва на Бога. Така че, той взел шест големи парчета от наниза, качил се на колата си и ги оставил пред нашата врата. От този момент нататък този вид наденица стана най-търсената стока в месарницата му и се продаваше много добре. Този месар научи нещо за благословието, което идва от даването. И тези шест парчета наденица не бяха последните „първи плодове”, оставени пред нашата врата! Това, че този подарък дойде на първия ден от нашата ваканция, не е ли прекрасно доказателство за нежната Бащина грижа на Бога към нас? Когато има специални празнични дни, един истински баща би се погрижил също за нещо специално за храна. След като Бог ни бе дал възможност да Го прославим като Създател и Баща, имах твърдото убеждение, че Той желае да изяви Своята Бащина същност и по отношение на „*ежедневния хляб*”, защото Той се удоволства да дава добри неща на децата Си, специални благословения и насърчения по пътя на Кръста, по който вървим.

И така, вечерта преди моя рожден ден, аз обях: „Утре ще имаме празнична закуска и специален официален обяд. Помолих нашия Небесен Баща за това. И още нещо, поисках на обяд всяка от нас да получи плодова салата за десерт.” Същата вечер всичко необходимо за тържествения обяд пристигна, включително и шунка. Никой не разбра от къде дойдоха всички тези продукти. Но какво стана с плодовата салата? До обяд на празника нищо не беше пристигнало. И когато вече седнахме на масата, се позвъни на вратата. Беше голяма доставка на плодова салата от местния супермаркет. Бяха получили поръчката от клиент няколко седмици по-рано и се извиняваха, че не са могли да подготвят доставката по-рано. Дарителят желае да остане анонимен.

По време на вечерите аз често свирех на един малък орган и пеех една от любимите си песни по текста от книгата на пророк Еремия 32:41 „*дори ще се радвам над тях да им правя добро, и ще ги насадя с вяност в тая земя, с цялото Си сърце и с цялата Си душа*”. За мен – всъщност за всички нас – тези думи разкриваха живо и образно бащиното сърце на Бога. Но когато ние буквално го опитаме и в телата си, едва го побираме – такава пълнота и необхватност на любов! Бог наистина се радва да ни дава добри дарове и да ни прави щастливи. И така, ние издигаме сърцата и гласовете си в благодарствен химн: „*Отче наш, колко си Добър!*”

В нашата мисия сме посветили себе си да ходим по пътя на Кръста. Приели сме Исусовите думи за нас самите: „*да се откажем от всичко – да изгубим живота си*”. И като Баща, Бог се грижи за тези, които са оставили „*дом, братя, сестри, деца, земя и са Го последвали*” (Марко 10:29-30). Като любящ Баща, Той ни дава да вкусим от небесните благословения още докато сме на тази земя, макар че това идва заедно с „гоненията” по пътя на Кръста.

И така, още веднъж Небесният Баща ни показа Своята доброта, благослови ни и ни направи щастливи. Всичко това ни изпълни не само с голяма радост, но и с един силен копнеж за Горния Бащин Небесен Дом. И аз започнах да говоря на сестрите за Небесната слава. Само помислете: за нашите малки празници тук на земята Бог показва такава любов и грижа. Колко повече ще преживеем на небесното тържество и празник! О, какви небесни благословения, какви доказателства за Бащината любов ни чакат там! Тогава няма да има спънки пред Неговия копнеж да ни дава добри неща. Греховете, с които Той трябва да се справя тук на земята, няма вече да стоят на пътя на Неговите благословения. Наистина, никога няма да можем да напишем или да произнесем достатъчно в нашите молитви тези думи: „*Бог е нашият Баща и Той ни обича!*”

БОГ ОБИЧА ДОВЕРЧИВАТА МОЛИТВА С ВЯРА

34. *Ханаанската крава*

М. Мартириа и аз винаги сме били дълбоко загрижени за здравето и доброто хранене на нашите сестри. По тази причина, в продължение на години сърдечното ми желание и молитва бяха, да имаме крава. През февруари 1960 г. най-после успяхме да построим обор. Бяхме го планирали от дълго време и направихме всичко сами. Това беше един просторен и гостоприемен дом за нашата „ханаанска крава”. Чрез вяра аз вече виждах как кравата се движи из обора, който скоро щеше да бъде завършен.

Вярвам, че това е основен духовен принцип. Когато Бог дава обещание и вие го „видите” чрез вяра, тогава Той го довежда в реално съществуване на Своето време. Обаче, независимо че оборът беше пред завършване, не се очертаваше никаква възможност да получим крава. Само козите ни изглежда се радваха, че ще се преместят от тяхната временна некомфортна квартира.

По това време сестра Дивина имаше уговорка с една църква в провинцията, където трябваше да участва в едноседмично библейско училище. През тези дни тя споделила също и за работата на нашето Сестринско общество. Показала им диапозитиви и разказала за чудните пътища, по които Бог ни води. На края на програмата, след като всички напуснали залата, един човек се приближил до пастира и го попитал: „Пастирю, кажете ми, вярно ли е, че сестрите имат нужда от крава?” „Да, наистина е така”, отвърнал пастирът. „Ами, тогава могат да вземат нашата!” Колкото и невероятно да звучи, така беше. Той искаше да ни даде своята единствена крава, която щеше да се отели. Цялото му семейство бе обмисляло това решение през седмицата. Дори и бабата, която много обичала красивата чернобяла крава, била готова да се раздели с нея.

Сестра Дивина, а по-късно и всички ние, не можехме да повярваме. Наистина не искахме да я приемем, защото това беше единствената, съответно скъпоценна крава на този човек, но той настояваше, че „*Бог го иска*”. И така, нашата „ханаанска крава” се премести в своя прекрасен новопостроен обор. Всички сестри я посрещнаха с песни на радост и благодарност. Скоро след това цяла група вярващи от тази църква наобиколиха обора. Те пристигнаха с автобус за един от нашите празници и желяеха да споделят нашата радост и благодарност. Наистина не можем да опишем с думи благоговението, с което стояхме пред Бога, за това как Той отговори на тази наша молитва и ни дари с крава. Можем само да свидетелствуваме, че ни е много трудно да си припомним молба, на която Той да не е отговорил. Неизброимите ни прошения за ежедневния хляб, които изпращахме към Небето – да, включително и за крава – всички те получиха отговор от Небесния ни Баща. Колко сме блажени, че имаме привилегията да можем да се молим!

БОГ НИ УКРЕПЯВА ЧРЕЗ ПРЕЖИВЯВАНЕ НА НЕГОВИТЕ ЧУДЕСА

35. Той дава храна на врабчетата

Нашата „ханаанска крава” се чувстваше отлично и имаше страхотен апетит! Нашата морава много скоро беше опасена. И тогава внезапно изпаднахме в голямо затруднение, поради настъпилата горещина. Всичко изсъхна и дори последната трева, която беше останала, покафеня. Нямахме пари, за да купим храна за кравата. Сестрите, които работеха в градината, обикаляха около горите и пътищата, за да намерят поне малко трева, годна за храна на животното. Техните сърца плачеха пред Бога: „Отче, Ти ни даде тази крава! Със сигурност Ти няма да допуснеш тя да умре от глад!” Всички се молахме на Небесния Баща – Той, Който чува вика на врабчетата за храна, да се погрижи така също и за нашата крава. Но Той ни накара да чакаме. И продължавахме да Му благодарим за всеки ден, в който можехме да съберем достатъчно храна така, че кравата да оцелее.

Един ден нашата сестра Агате излезе да окоси малко суха трева от поляните около нашия Ханаан. Тя се чудила дали кравата ще може да я яде. Един фермер минал от там с фургона си и също се зачудил дали тази трева става за храна. След като продължил по пътя си, малко по-нататък – той ни разказа това по-късно – една жена го спряла и го попитала дали случайно не познава някого, който може да окоси тревата в нейната голяма овощна градина. Може би някой, който ще може да ползва тази трева за храна на своите животни. Фермерът ѝ разказал това, което току що беше видял и на следващия ден дойде при нас, за да ни каже за нейното предложение. Сестра Агате не можеше да сдържи радостта си. От всички нас изригна фонтан от благодарност към нашия Баща, Който се грижи за децата Си. Ние осигурихме не само настоящата храна за кравата,

но така също и за цялата зима. И всичко това напълно безплатно. Тази опитност много насърчи вярата ни по отношение на всички нужди на нашата градина и животните, които отглеждахме.

Все пак обаче, имахме нужда от още нещо за зимата: фуражно цвекло. Кравата не можеше да се храни само със сено. Бяха ни казали, че ще ни трябват около 5 тона цвекло за зимата. Сестрите, работещи в градината, представяха тази нужда на Небесния Баща всяка сутрин. Нуждата стана още по-належаща и спешна, след като откриха, че малкото количество цвекло, което бяха засели след пристигането на кравата, беше изядено от зайци. Тогава получихме писмо от родителите на една от нашите сестри. В него те ни предлагаха да отидем и да вземем 1 тон фуражно цвекло от тяхната ферма. Една седмица по-късно двама фермери от съседно село ни изпратиха 2 фургона пълни с цвекло – около 3 тона. Бяха разбрали, че си имаме крава и си казали: „Ние също искаме да си дадем десетъка!“ Във вестниците и медиите в наши дни четем за бедствия и опасност от използване на атомни оръжия на различни места по света. Това може да предизвика страх в сърцата ни. Но изправени пред този страх, нашите опитности с Живия Бог и Неговите чудеса, ден след ден, се превръщат в истинска утеха. Времената на бедствия могат да настъпят, знаем това. Но знаем и още нещо: Божията природа е да върши чудеса. По Негова заповед извор може да избликне в пустинята. Той може да ни храни с манна, ако вярваме в Него и искаме от Него.

Там, където се изчерпват всички човешки възможности, Божиите деца могат да отидат при своя Небесен Баща и да получат всичко, от което се нуждаят. И така, ние сме благодарни, че Той ни е водил по този път на вяра и молитва, позволявайки ни да преживяваме Неговите чудеса. Това е подготовка за трудните времена, които ще настъпят. Защото само, когато станем напълно зависими чрез молитва и вяра, и когато свършат всички човешки възможности, тогава можем да започнем да разчитаме напълно, че Бог ще се намеси и ще върши чудесата Си.

БОГ СЕ НАМЕСВА В ПОСЛЕДНИЯ МОМЕНТ

36. Не според нашите пътища

Гостите, които ни посещават и биват развеждани из земите ни, със сигурност някой ден ще дръпнат една от сестрите настрана и ще кажат: „Само между нас, сестра, кажете ми честно – вярно ли е, че средствата, от които се нуждаете, винаги са идвали на точното време... или някога се е случвало да е по-различно?“ Тогава сестрата ще каже: „О, да, винаги! Но всъщност, веднъж беше по-различно... Но трябва да го чуете от устата на сестра Анита лично...“

„Това се случи, когато трима фермери едновременно обещаха да ни продадат земите си. Бяхме едновременно щастливи и загрижени. Особено, след като градската управа незабавно одобри договорите за покупко-продажба и ни ги върна обратно. Обичайно такава процедура отнемаше дълго време. За нас това означаваше, че първата вноска и към тримата продавачи трябваше да бъде платена наведнъж. Тя възлизаше на около хиляда долара общо. Нямахме никаква наличност в банковата си сметка. Парите ни в брой бяха достатъчни да покрият цялото плащане към един от фермерите, половината за втория и нищо за третия. Разбира се, ние събрахме всички в голямата зала за молитва. Изискахме от Бога да открие всички пречки, заради които не може да „отвори небесните съкровищници“ и да снабди нуждата ни. Но нямаше отговор и ние изпаднахме в униние. В продължение на 10 години ние бяхме свидетели как Бог винаги се намесва, дори и в последния критичен момент. Беше съботен ден. За първи път трябваше да се заема с финансово дело, без изобщо да зная, какво ще мога да кажа. По време на дългите преговори, които бяхме водили за тези земи, ние бяхме подчертали, че фермерите ще си получат дължимите пари на часа, че Бог винаги е бил верен към нас в тези неща. За първия продавач аз имах цялата сума. Той не можеше да си представи колко свито беше сърцето ми, когато му отброявах парите на масата в дома му. Но какво да правя с втория фермер? Позвъних на вратата му, но никога не отговори. Съседката му ми каза, че той не си е къщи. Оставих бележка, че съм идвала и го помолих, когато се прибере, да се отбие при нас, за да си получи парите. Независимо от този неочакван „гратисен период“, който получих, сърцето ми продължаваше да бъде свито, докато приближавах къщата на третия фермер. Нямах представа как ще реагира, когато му дам само половината от дължимата сума. Но, чудо на чудесата – дори не можах да повярвам – той също беше излязъл през този следобед. Жена му ми каза, че той ще дойде при нас за парите в понеделник. Силно докосната от Божия начин на помагане и водителство, аз се отправих обратно към къщи. До понеделник дължимите средства

„Реалностите на вярата“, М. Базилеа Шлинк

към третия фермер бяха набавени. Когато и вторият продавач се завърна от пътуването си, няколко дни по-късно, ние бяхме в състояние да платим и на него.”

Защо Бог действа по такъв необичаен начин, така че парите бяха набавени дори след като „последният час” беше преминал? Той искаше да ни покаже, че има много различни начини за помагане. Не трябва да се обезсърчаваме, ако помощта не идва точно по начина, по който очакваме. Но преди всичко, Бог желаше да изпита вярата ни. Тази вяра, както свидетелства от опит самият апостол Петър, е **„по-скъпоценна от злато, което се изпитва чрез огън”** (I Петрово 1:7).

И така, Божията любов стоеше зад това изпитание на нашата вяра. Поради Башината Си загриженост, Той желаше да ни води по този специфичен начин. Бог копнееше нашата вяра да стане **„скъпоценна”** чрез нейното изпитване. Тогава нашата радост и нашата корона на небето ще бъдат още по-големи. Бог винаги има предвид нашата съдба през призмата на вечността. Той знае, че колкото повече нашата вяра е изпитана и доказана тук, толкова повече ще можем да видим там, горе. Вярата тук, на земята, директно кореспондира с това, което има във вечността.

БОГ ОБИЧА СМЕЛАТА МОЛИТВА

37. Неприкосновената банкова сметка

„Как са финансите?” Това е първият въпрос, който всяка сестра задава, ако не е била тук няколко дни или се е върнала късно вечер, след като сме обявили получените през деня дарения. Защото разбира се, от финансите зависеше продължаването на нашата работа във всички насоки.

Всеки ден, след като обядваме, всички ние обикаляме вътрешния двор на дома ни. Една от сестрите носи знаме, върху което е записано едно от Божиите обещания. След това поднасяме пред Небесния Баща нашите най-належащи нужди, пеейки следната песен: *„Всичките ни средства от Него идват, Твореца на небето и земята. И макар и да сме грешни, няма да остане наш дълг неплатен!”* Ние пеехме тази песен и след като построихме дома „Исусова радост”.

Нашите ежемесечни плащания бяха големи и сякаш това щеше да продължи безкрай. Дълго време ги държах окачени в стаята ми, за да ги гледам постоянно. Защото трябваше непрестанно да бъдат представяни с вяра пред Небесния Баща. Вечер след вечер, до края на месеца, аз ги отмятах и пишех срещу всяка платена сума едно „благодаря” на Бога. Но едва беше изминал месецът, и сметките за следващия скоро се натрупваха безмилостно.

От тази гледна точка някой би могъл да си помисли, че в нашето Сестринско общество не се радваме на нищо друго така, както на паричните дарения. По това време, когато средствата ни бяха толкова оскъдни, Бог изненадващо вложи в сърцето ми да построим църква, която щяхме да наречем „Призивът на Исуса”. Това също беше спешна задача. Бог очакваше от нас да бъдем вестители за Него и да разнасяме Неговата блага вест. Тази църква, със своите 1200 места, щеше да бъде посветена на тази цел. Аз се почувствах почти като цар Давид, който се молеше: **„Няма да вляза под покрива на къщата си, нито ще дам сън на очите си, или дрямка на клепачите си, докато не намеря място за Господа, обиталище за мощния Бог на Яков”** (Псалм 132:3-5). Но докато имахме дължими плащания във връзка с дома „Исусова радост”, беше невъзможно да започнем голям проект като този. Щеше да струва около четвърт милион долара.

Заповедта от Бога обаче, беше като огън, който не може да бъде угасен с причини или трезви изчисления. Той ме нудеше да направя следващата стъпка на вяра. Една вечер аз казах: „Ще открием нова спестовна сметка – за църквата „Призивът на Исуса”. Всичко, което постъпи по нея, няма да се пипа. Това ще бъде първоначалното плащане за църквата, която много скоро ще започнем да строим.” Сестрите повдигнаха някои въпроси. Сигурно много щяха да дарят за тази църква, но какво щеше да се отдели от средствата, които иначе отиваха за общи нужди или за дома за гости. Аз бях уверена, че Сам Бог беше двигателната сила за тази църква. Ако Той искаше тя да бъде построена бързо, тогава щеше да се погрижи нашите други плащания да могат да се извършат навреме, независимо от тази нова сметка. Това докосна сърцата на всички сестри и за моя рожден ден те ми подариха новата спестовна книжка.

Няколко дни преди това, през време на общата молитва, аз бях представила този въпрос пред нашия Небесен Баща чрез „стихове на вярата”. Щом като това е подарък за рожден ден, тогава спестовната книжка не трябваше да бъде празна или наполовина празна – тя трябваше да бъде пълна! Аз не знаех, че в книжката имаше място за 78 записа. Така че, ако Бог искаше да *„Реалностите на вярата”*, М. Базилеа Шлинк

отговори на това пожелание, 78 дарения трябваше да дойдат за един ден! Когато тържеството за рождения ми ден приключи, и всички дарения бяха вписани, и последният ред беше запълнен. Повече от 1300 долара бяха постъпили, без никой от нашите приятели да знае за нашето молитвено споразумение с Небето. Крайъгълният камък за Господния Дом беше тук! Бог беше заложил Самия Себе Си за него. През следващите месеци тази сметка продължи да расте, а междувреме ние бяхме в състояние да посрещаме всичките си регулярни задължения.

Разбира се, имаше някои трудни моменти. И за сестрата, която отговаряше за финансите, това беше специален изпит. За първи път тя беше изправена пред изкушението да „вземе назаем” от друга сметка. При други обстоятелства това често е възможно, но сега това не беше позволено, тъй като тази сметка беше посветена на Бога по специален начин и не можеше да се докосва. Настъпи моментът да подготвим планове за строежа на новата църква. Получихме разрешение за строеж и обсъдихме финансовия план с предприемача. Дължимото първоначално плащане беше точно колкото сумата, която се бе натрупала в нашата „неприкосновена спестовна сметка”.

От този момент пеехме с още по-голямо убеждение песента: „Той ни прави дръзновени във вярата” – дръзновени да вярваме в това, което е за Неговото Царство.

Видяхме, че Бог чака за такава вяра и такава молитва. Той отговори на нашата молитва за спестовната книжка и я напълни за един ден до 78-я запис. Той ни даде възможност да поддържа тази сметка, без да се налага да теглим от нея за други нужди и разходи. Той осигури основното плащане, когато настъпи времето да започнем строителните работи. Наистина имаме един велик Бог. Той обича да дава големи дарове. И се радва, когато можем да усетим точно къде и кога Той желае да ни даде нещо. Ако след това Го почетем с нашата вяра и молитва, като пребъдваме в Неговата сила и Неговата любов, тогава Той ще изявява Своето величие.

БОГ ОТГОВАРЯ НА МОЛИТВАТА НА СЪКРУШЕНИТЕ И РАЗКАЯНИ СЪРЦА

38. „Цар Валтасар” през 1959 година

Бог докосна едно много деликатно място. Той започна да изисква от нас любовта ни в светлината на I Коринтяни 13 глава. Той ни говореше сериозно за това чрез поредица от случаи още, откакто започнахме нашите строителни работи. Сега обаче, сякаш Небесният Баща искаше да продължи в тази насока с нова сила и да създаде нещо ново. Тогава ми стана ясно, че трябва да построим един малък дом за болни и страдащи хора по същото време, когато строяхме църквата „Призивът на Исус”. В този дом щяхме да се грижим за стари и нуждаещи се хора – претворявайки на дело и в ежедневна практика това, което изявявахме в църквата. Нищо не може да стои само на един крак. Равновесната опора на нашите проповеди трябваше да бъде практическа проява на любов – това е, което Господ беше вложил в моето сърце. Последва продължителна и упорита молитвена битка относно тази любов. За нас християните, домът винаги трябва да се строи отвътре навън!

Това означава, че тухлената постройка, ако е правилно строена, ще бъде поставена като „обвивка” върху духовната конструкция, която е поставена вътре предварително. И така, преди да започнем да строим този нов дом, имахме тази духовна битка, за да достигнем до истинско състрадание. Ние не можехме да продължим, ако не бяха налице хората, за които щяхме да се грижим – това чувствах. И когато това желание достигнеше връхната си точка, тогава щеше да е сигурно, че Бог ще издигне дома за една нощ. Той може да прави такива неща много бързо, след като предварителните условия са изпълнени. Повечето от сестрите приеха тази „една нощ” като хипербола. Но всички те знаеха, че ако нищо не става по отношение на този дом за страдащи хора, това означава, че не е имало покаяние и следователно липсва истинско състрадание между нас. И тогава настъпи време, в което започнахме да усещаме осъждение и Божия гняв по много начини. Осъждението нарастваше и наказанията ни смазаха. Имаше болест и смърт. Нашата мисия изглежда щеше да изчезне като един потъващ кораб. Градината ни, която осигуряваше голяма част от ежедневната ни храна, беше изядена от насекоми и почти унищожена. Божиите обещания сякаш бяха погребани. Неговите взаимоотношения с нас можеха да се обобщят с думите на Яков 2:13 „*Съдът е немилостив към този, който не е показал милост*”.

Дълбоко покаяние настъпи между нас. Почувствахме, че никоий друг грях не тежи толкова много, както грехът срещу любовта. Извикахме към Господа да ни придаде любов – Той, Който е любов и я осигури за нас на кръста като скъпоценен дар. Целта на нашата вяра бе да достигнем такава любов, за която се говори в следните думи: „**Брат помага на брата в нужда, но състраданието прави много повече!**”. Господ ни бе дал това като мото за през цялата година.

После настъпи Рождество 1959 г. В моето сърце имаше копнеж Бог да ни даде да преживеем Витлеем на Бъдни вечер. Да бъде време, в което да дойдем при Него, както някога овчарите и мъдреците, да коленичим пред яслата Му и да Го прославим. Да, поклонение, каквото овчарите и мъдреците принесоха, сега ние щяхме да Му поднесем. Само едно нещо нямаше да принесем – златото, което даде единият от мъдреците. От нас щяха да бъдат ливанът и смирната. Златото щеше да бъде донесено от някой друг. И аз казах на сестрите, че детето Исус със сигурност ще издигне такъв мъдрец, който ще принесе златото, необходимо за строежа на новия дом за страдащи хора. Чувствах, че Небесният Баща, на този празник на любовта, искаше да изяви Своята любов към нас така, както я показа на първото Рождество. Нищо нямаше да ни зарадва повече от това, да получим отговор относно този дом, за който се бяхме молили толкова дълго. И така, аз вярвах, че Господ е приготвил тази специална радост за нас.

Започнахме твърдо да приемаме с вяра, че тази наша молитва ще бъде отговорена. Можехме ли да го направим, когато любовта ни не беше свършена? Знаем, че на земята никога няма да постигнем свършена любов или да станем безгрешни. Бог очаква от нас едно нещо – съкрушено сърце, което плаче и се кае за греховете си. И Бог ни беше съкрушил. Но сега приближаваше Рождество, което говори за Божията милост. Вечната любов посети земята, за да можем отново да се научим да обичаме. Исус е гаранцията за това, тъй като Той е „бликащият извор на любовта”. И така, ние се осмелихме да просим от Господа за новия дом по време на тези Рождествени празници. Всъщност ние бяхме уверени, че „мъдрецът ще се появи”, че Бог, поради голямата Си милост, ще ни даде да преживеем чудесен подарък на това Рождество.

И какво се случи? Когато настъпи Бъдни вечер, ние всички коленичихме около яслата. Изпяхме песен за мъдреците и даровете, които те поднесоха на детето Исус. После една от сестрите разклати един съд за благовонно аромати. От него не се разнесе ароматна миризма или дим, но вътре в него имаше скъпоценен плик. Какъв ли дар за Детето Исус се съдържаше в него? Предния ден един от „мъдреците” наистина беше дошъл, „цар Валтасар”, както го нарекохме, и ни беше дал чек за почти 10 хиляди долара за строежа на новия дом за болни и страдащи хора.

С думи не можем да опишем как стояхме в благоговение пред нашия Небесен Баща, Който отговори толкова точно на нашата Рождествена молитва. Просто не можехме да го понесем. През тези Рождествени дни този „цар Валтасар” наистина коленичи пред яслата в нашата зала, като жива илюстрация на Писанието в Исаия 65:24 „**Преди да Ме призват, аз ще отговарям**”. Неговият „придворен”, който беше приятел на нашето Сестринско общество, го беше довел при нас. Ние не го познавахме от преди това. Приятелят му беше разказвал някои неща относно нашата работа и плановете ни за новия дом. По време на тържеството около Рождество неговото сърце се бе изпълнило с убеждение, че този дом за болни и страдащи хора трябва да се построи веднага и той пожела да осигури всичко необходимо, за да се построи една шведска сглобяема къща. Бедните и страдащите трябваше да имат приятен дом и той трябваше да бъде изграден бързо! Тази красива малка сглобяема къща беше построена в рамките на две седмици. До следващата есен всичко беше напълно готово и едно щастливо малко „семейство” от стари и болни хора се пренесе в нея. И така, Бог ни даде да преживеем това Рождество, както никога преди – наистина като празник на любовта. На нас, грешните и падналите, ни беше позволено наистина да опитаме Неговото страдание. Без никаква заслуга от наша страна, Той беше чул нашите молитви и ни подари този дом. Чрез този дар Той ни показа, че има милост към каещите се грешници, които се покоряват на Неговата присъда и че Той приема молитвата на съкрушеното и разкаяно сърце.

С БОГА НЯМА НИЩО НЕВЪЗМОЖНО

39. Законът на бензиностанциите

Църквата „Призивът на Исус” беше обект на нашите молитви дълго време. Макетът и всички планове бяха успешно завършени от архитекта. Част от строителните материали вече бяха „*Реалностите на вярата*”, М. Базилеа Шлинк

в очакване. Строителният кран можеше да бъде доставен всеки момент. Но все още не можехме да започнем работа. точно до нашата собственост имаше широк парцел. Той принадлежеше на един бизнесмен и граничеше директно с магистралата.

По това време собственикът не искаше нито да го продава, нито да го заменя. Той беше в процес на преговори с голяма петролна компания, която желаше да наеме земята на лизинг. Планираха да построят бензиностанция с гаражи, ресторант, автомивка и т. н. Малко необичайно, но строителната администрация в града не им беше издала разрешение за строеж. Не горяха от желание да видят бензиностанция и църква, издигнати само на 180 метра една от друга. Докато ситуацията не се изяснеше, ние не можехме да започнем нашите строителни работи. Другият човек не бързаше, но ние от своя страна, нямахме повече време за губене.

Собственикът на парцела подаде тъжба срещу градската управа, с цел да получи разрешение за строежа на бензиностанция. Градските власти осъзнаха, че молбата му ще бъде удовлетворена, тъй като техните възражения не бяха достатъчно силни. Наши близки приятели, които имаха опит с подобни юридически казуси, ни казаха, че положението е безнадеждно. Нямаше надежда за решение в полза на църквата „Призивът на Исуса”.

В своето отчаяние ние викахме към Господа денем и нощем. Предприемачът беше готов да изтегли машините си от нашия обект и да започне друг строеж. Можеше да се върне вероятно след половин година, ако междувременно всичко се уредеше. Знаехме, че липсата на покаяние у нас със сигурност беше причината Бог отново да изложи на риск Своята църква. Огромна бензиностанция точно посред нашия „Ханаан” за цялото време напред – това би бил паметник на нашите грехове. Ние не можехме дори да си представим някакво решение. И Бог мълчеше.

Междувременно, тъжбата на собственика на съседния парцел влезе в календара на съда. И тогава правителството на областта, в която живеем, прокара и гласува закон, в който се казваше, че „в областта не могат да се строят повече бензиностанции”. По-късно научихме, че този закон е бил подготвян в продължение на години, но не е бил официално прокаран. И „съвсем случайно”, той става валиден един ден преди съдебното заседание. В резултат, тъжбата беше анулирана и вече нищо не стоеше като препятствие пред строежа на църквата „Призивът на Исуса”.

Три години по-късно ние можахме да закупим този съседен парцел от собственика. Беше чудо, че нямаше нарушени взаимоотношения, нито някой беше засегнат. Чрез тази опитност Бог ни научи на нещо ново: за да следваме пътя, начертан в Проповедта на планината, ние трябва да се откажем от юридическите права и ползването на сила; никога не трябва да инициираме тъжба в съда. И всъщност, на всеки наблюдател на тази особена ситуация му беше ясно, че ние по никакъв начин нямаше да можем да получим тази земя посредством законови процедури или прилагане на силови методи. Ние я получихме единствено и само, понеже нашият Помощник, Ходатай, Господар, Баща и Съветник е Сам Всемогъщият Бог.

БОГ ОТГОВАРЯ НА МОЛИТВА, СВЪРЗАНА С РИСКА НА ВЯРАТА

40. Окупиране на „Ханаанската земя” около Еберщадт

На юг от нашия дом се простираше широк парцел. До 1955 г. той беше до голяма степен не обработваем. От време на време на част от него се сееше жито, детелина или захарно цвекло. Но преди всичко това си оставаше едно голямо зелено девствено поле. На изток тази земя граничеше с голямата федерална магистрала, а на запад – с широка гора, която се простираше чак до крайните къщи на предградията на град Еберщадт. Малко по-нататък се издигаха хълмовете на планината Оден. На върха на един от хълмовете можеше да се видят останките от Замъка на Франкенщайн – главатаря на крадците от тази гора. Предвид многото птички и животни в гората и полетата наоколо, беше трудно да си представим, че градът е толкова близо. Това място се ползваше за спокойни, приятни разходки. Камбаните на католическата и лютеранската църкви в Еберщадт огласяха тези земи всяка вечер. Със сигурност никой не си мислеше, че тази пасторална гледка скоро ще се промени. Но голям жилищен проект и автострада се планираха вече.

В продължение на години се бяхме радвали и ползвали от красотата на това място. Живеехме хем в града, хем в полето – между трафика и усамотението, между магистралата и гората. До сега не се бяхме интересували кой притежава тази земя и дали има намерения да я

развива по някакъв начин. за момент за нас беше само от значение проектът за изграждане на новата магистрала, която щеше да засегне земята ни.

Заповед от Бога... за Негова слава

Тогава настъпи 04.05.1955 г. – денят, в който Бог ми даде вътрешно убеждение, че желае да ни даде тази земя. „Земята Ханаан” трябваше да се появи там, земя на Неговите обещания и чудеса. Предвкусването на Божието Царство като Царство на любов трябваше да стане явно още тук, на земята. И така, беше ми вложено да заработя в посока придобиване на тази земя, защото Сам Бог беше положил ръката Си над нея за целите на Неговото царство. Многообразието на работата, която Бог ни беше поверил изискваше помещения и сгради. Необходима беше голяма църква, която да побере множествата, които идваха на нашите специални събрания. Нуждаехме се от нов дом за гости за нарастващия брой хора, които ни посещаваха. Нуждаехме се от сграда, за да помагаме на тези, които чукаха на вратите ни, идвайки със своите физически нужди. Нуждаехме се от пространство, където на практика можехме да предоставяме с любов услуги на възрастните и инвалидите.

Но преди всичко, не искаше ли Бог да изяви чудесата си в тази земя, тъй като и тя, и сградите на нея щяха да дойдат единствено благодарение на Неговата помощ? Не търсеше ли земя, която по един явен начин щеше да говори за *реалността* на Бога? Не искаше ли Той да изяви Своята Бащина любов – Своето изобилно снабдяване за човешките Си чада, които живеят в пълно упование и зависимост от Него? Не бе ли точно това намерението на Неговата любов – да покаже, че независимо от факта, че ние изобщо не бяхме защитени от никъде, без застраховка или постоянен доход, под Неговата Бащина грижа можехме да живеем като в Рая, в Неговия мир и велика радост? И така, сега беше въпрос за влизане във владение на Обещаната земя – истинския „Ханаан”. Пътят към тази земя трябваше да бъде пътят на молитва и вяра.

Ние вярвахме, че Бог ще ни даде тази победа и започнахме да я изразяваме чрез радостен акт на вяра. Една от първите вечери, след като споделих със сестрите за получената велика заповед от Бога, ние обикаляхме около нашата „обещана земя” така, както израилтяните около Ерихон. Носехме малки знаменца на вяра, с написани на тях Божии обещания и пеехме песни на вяра и победа. Едно малко момченце, което живееше в къщата накрая на парцела, подаде главичката си през прозореца и извика: „Тате, ела да видиш! Сестрите правят маневри!”

И така, завоюването на тази земя беше прокламирано и с това бе поставено началото на нова кампания на вяра с големи размери. В началото дори не можехме да преценим огромните мащаби на тази кампания. Земята изглеждаше като едно цяло и многобройните ливади и поля сякаш принадлежаха едни на други, докато не видяхме картата ѝ в офиса на градоначалника. Земята била разделена на множество дребни парцели. Много собственици с техните роднини и наследници, бяха често съсобственици и на най-дребните площи. Но по онова време не знаехме нищо относно това. Единственото, което знаех, беше, че Господ ми беше дал потвърждение на тази нова заповед чрез Словото в И. Навин 10:19 „*Господ, вашият Бог, ги предаде в ръцете ви*”.

Това се беше потвърдило и чрез факта, че Бог даде същото вътрешно убеждение на сестра Мартириа. Трябваше здраво да държим тази цел на вяра и да не си дадем почивка, докато Неговите обещания не се изпълнят и тази земя да се издигне за Неговото Царство, истински Ханаан, в който Той да бъде прославен. И така, беше ни дадена паролата, чрез която да влезем в битката на вяра и молитва. Никога преди не бяхме излизали срещу толкова силни крепости. Никога преди битката не е била толкова дълга, сякаш не ще има край. Крепостите изглеждаха сякаш непобедими. През следващите години те се изправяха пред нас в едно неизброимо множество. Всеки път, когато някоя от тях падаше, друга веднага заемаше мястото ѝ, често много по-силна и укрепена от предишната.

До този момент усилието на молитва и вяра даваше резултат и помощта идваше за дни, седмици или най-много месеци. Но не беше така със завладяването на нашата Ханаанска земя. Не, това трябваше да бъде дълъг път, път на вяра, по който ние щяхме да вървим в продължение на години. Святото Писание ни дава ясна насока за това. Пътуването на израилтяните към Ханаан е пред нас – дълъг път през пустинята, през който Бог искаше да осъществи едно нещо: да потвърди тяхната вяра и да ги накара да се смирят (Второзаконие 8:2).

Целта на вярата пред нас беше страхотна: Божията земя, в която „народът Израел” да бъде жив образ на свят народ, светлина, която да свети и да се разпростира и в много други земи. Целта не може да бъде постигната с по-малки усилия и битки от техните. И това пътуване на вяра през пустинята щеше така също да бъде Божие време да ни тренира и дисциплинира така, както Сам

Господ го описва във Второзаконие 8:5 „**Както човек наказва сина си, така и Господ, твоят Бог, наказва тебе**”. Защото Ханаанската земя е Божията земя. Сам Бог желае да свети във и чрез живота на нейните обитатели. И така, Той наистина я прави да бъде „**свята земя**”.

Бог водеше Своя народ Израел чрез тези закони. Те са валидни за всички времена. Не можем да очакваме нищо друго. Донякъде нашето собствено пътуване през пустинята щеше да бъде сянка на пътуването на Израел през пустинята. Нямаше друг начин, по който нашата Ханаанска земя да може да изяви Неговото царство, Царството на любовта. И как започна пътуването на Божия народ през пустинята към Ханаан? С чудо! Те преминаха през Червено море по сухо. Господ според голямата Си милост позволи и на нас да започнем пътя си с чудо. То стана след една цяла нощ в молитва и постави началото на пътуването ни през пустинята. През мрачните дни, които щяха да последват, това първо чудо отново и отново щеше да ни насърчава да вярваме, че Бог ще завърши това, което така удивително бе започнал. След като преминахме тежкия път на вяра през пустинята, Той щеше да ни покаже и въведе във владение на Обещаната земя.

Божията чудна намеса на старта на пътя през пустинята

Това първо чудо, което даде старт на нашето пътуване с вяра през пустинята, се случи на 01.06.1955 г. – три седмици след като бяхме получили вътрешния призив да започнем тази битка на вяра. Това стана в кабинета на професор Петер Грунд, главен инженер на града. Бяхме си уговорили среща с него, за да говорим за земята, която искахме. Непосредствено в самото начало на нашата среща, той беше извикан навън. Седяхме около дългата заседателна маса. Очите ни се разширяваха все повече и повече, сърцата ни натежаваха все по-силно – пред нас на масата стоеше макет с умален мащаб на разпрострял се нашироко нов квартал с блокове, самостоятелни къщи, кортове, паркинги и по средата нещо като високоскоростна магистрала. Изведнъж осъзнахме, че този макет се отнасяше за земята, която ние наричахме нашия „Ханаан”. Ние бяхме дошли именно да поискаме разрешение да разработим тази земя. А сега просто виждахме, че жребият вече бе хвърлен.

Беше ни много трудно да се съвземем след този шок. Когато главният инженер се върна, ние представихме молбата си пред него, след което чухме от собствените му уста смазващия факт, който вече знаехме, че градските власти бяха готови да се разпоредят с тази земя – нашата „Ханаанска” земя – съгласно дизайна на макета. Инженерът ни разясни целия план. Наши съседни щяха да бъдат представители на една американска компания с проект за жилищно строителство.

Градската администрация вече ги беше уведомила с писмо от 16 страници, защо могат да строят единствено на това място и никъде другаде. Главният инженер сам беше изготвил плана и естествено, беше лично заинтересован от неговото изпълнение. Освен този американски проект, градската строителна администрация беше парцелирала нашата Ханаанска земя, във връзка със спешен проект за жилищно строителство за нуждите на средната класа.

Всъщност церемонията по първата копка по американския проект беше насрочена за след две седмици. Всички договори за започване на строителните работи, бяха завършени.

И освен всички тези факти, голяма магистрала беше планирана да минава през средата на тази земя. Това беше извън компетентността на град Дармщадт, под юрисдикцията на федералното правителство на страната и планът беше почти готов.

И така, изглеждаше сякаш щяхме да си тръгнем с празни ръце, а не можехме, тъй като Бог ни беше дал заповед и обещание и по тази причина ние трябваше да воюваме с вяра. Докато нашата делегация беше на срещата, в нашия дом се водеше молитвена битка. Тези молитви развързаха езика ми и ми дадоха красноречие отново да изложа нашите планове пред главния инженер: Бог искаше да притежава тази Ханаанска земя, Той вече беше сложил ръката Си над нея, ето защо тя трябваше да бъде наша на всяка цена. Независимо от всички препятствия, които се бяха изправили, аз обикалях около макета и подчертавах, че ние трябва да имаме тази земя без никакви ограничения поради многото и различни повеления, които бяхме получили от Бога.

И какво стана? Докато говорех, главният инженер внезапно взе лист хартия и черен молив и скицира първите сгради на нашата Ханаанска земя. Бог потвърди Словото Си, че за Него няма нищо невъзможно! Той докосна сърцето на този човек! Главният инженер каза, че не се осмелява да се противопоставя на план като нашия. Наистина, това беше революционно и направо невероятно. Но той почувства, че молитвата и вярата са голяма сила.

Чудото беше станало. Бог беше променил ума на най-влиятелния човек в строителната администрация. Независим от фиксираните планове, той стигна до убеждението, че Бог желае да

издигне „Ханаан” на тази земя. Бог беше подготвил този човек, за да осуети тези фиксирани планове и да се намеси пред властите в полза на Ханаан дори и в разрез със своите лични интереси.

И след това ние преживяхме незабравимия шести юни. В продължение на седмици главния инженер трудно можеше да бъде открит дори за кратък разговор по телефона. Но в този ден той сам пристигна с колата си при нас. Ние всички се събрахме на двора. Беше чудесен ден. Наобиколен от всички сестри, професор Грунд извади навито руло пергаментова хартия от вътрешния си джоб. Разви го и ни показа чертеж, който беше нарисувал набързо, след като се видяхме последния път – един разработен дизайн за Ханаанската земя. Прекрасна редица от дървета минаваше през средата и водеше към църквата с внушителна платформа отвън за нашите библейски драми (представления). Всички сгради, за които си бяхме мислили и му бяхме споменали, стояха там на чертежа пред очите ни. Само с няколко щриха той беше придал форма на нашата вяра. В действителност това беше толкова реално, че много от сестрите изведнъж осъзнаха колко изпълнени със съмнения са били! Беше като сън. Трудно можехме да го поберем в себе си. Но независимо от нашата голяма радост, страховитая сянка се издигна над нас. По време на разговора ни Бог беше променил сърцето на главния инженер. Но дали Градският съвет щеше да даде съгласието си? Инженерът отново и отново подчертаваше, че Градският съвет трябва да одобри молбата ни. А нашата молба беше безпрецедентна – да ни се предостави земя, която вече е определена за други цели. От човешка гледна точка нямаше никаква надежда. Решенията относно Ханаанската земя вече бяха взети. И инженерът не можеше сам да планира, нищо без съгласието на Градския съвет. Пътуването през пустинята беше започнало.

Големи препятствия поради величието на Божиите планове

Сега беше време да посетим градските съветници. Двете със сестра Мартириа започнахме серия от срещи с всеки съветник поотделно, за да ги информираме преди следващото събрание на Градския съвет. Господ ни даде две Слова от Библията: „**Благословените от Господа ще наследят земята**” (Пс. 37:22). „**Не бойте се, нито се плашете от това голямо множество, защото боят не е ваши, а Божий**” (II Лет. 20:15). Посещенията при тези управници обаче, не протекоха добре. Повечето от тях не оцениха нашия план, което беше напълно разбираемо от тяхна гледна точка. Впрочем, на тях дори им беше неприятно, че ние изобщо се осмелихме да представим такава молба. Така че, тези срещи послужиха за нашето голямо смирение.

Това бяха едва първите четири седмици от битката на вяра, която щеше да продължи 7-8 години. Всемогъщата ръка на Бога беше върху нас, действайки чрез хора, за да ни научи на търпение и смирение. Това беше задължително необходима дисциплина за нашето пътуване към Ханаан, за да може, когато всичко завърши, да не се осмелим да кажем, че сме го постигнали с наша сила или с нашата собствена вяра. Не, със смирени и съкрушени сърца да можем да отдадем цялата слава само на Бога. Колко много „Енакови синове” (Числа 13:33; Втор. 9:2) трябваше да ни се противопоставят, за да се научим на вяра от Божиите изпити! Градските власти наложиха общинска опция (право на преимущество) над тази земя. Никаква част от нея не можеше да се продава или разработва, без Общината да е упражнила правото си. След това сделката ставаше предмет на провинция Есен. Тя притежаваше две трети от земята и имаше собствени планове за жилищни проекти. Освен това, около двадесетина частни собственици държаха малки парцели от нея, като в много случаи ставаше въпрос за съсобственост. Имаше случаи на мрежа от множество наследници на нищожен парцел и обичайно обхващаше повече от едно поколение хора, преди всички да се съберат и съгласят да го продадат. Цялата земя възлизаше на около 96 декара.

Последното и най-голямо препятствие, както вече споменах, беше планираното от федералното правителство изграждане на широка високоскоростна и шумна магистрала през средата на нашата „Обетована земя”. Хората, които познаваха ситуацията, се смееха на нас и нашата „детинска смелост”. „Ех, тези сестри”, – казваше с усмивка един отговорен служител в администрацията на Дармщадт – „Мислят си, че с вяра дори и федерални магистрала могат да преместват!” Все повече и повече от опит разбирахме колко смела и велика беше целта на нашата вяра – да придобием земята около нас като „Ханаанската земя”. Чувствахме, че това изисква дръзновена вяра, упорита и същевременно търпелива вяра, вяра, която не отпада пред опозицията. Да, това беше училище на вяра, в което обучението беше ужасно тежко. Но ние бяхме затвърдени в увереността, че колкото по-трудна е пътеката на вяра, толкова по-велики са чудесата, които Бог

върши. Така почитта, отдадена на името Му, ще бъде по-голяма и Той наистина ще бъде прославен. А това беше истинската цел, поради която искахме да завладеем Ханаанската земя.

Пътуването на народа Израел през всички изкушения беше постоянна утеха за нас. Защото този пример от Свещеното Писание ни показваше, че пътят, по който вървахме, беше правилният. Историята на народа Израел ни разкрива, че велики неща ще се случат при едно такова пътуване на вяра през пустинята. Ще бъдем очистени и приготвени, за да живеем в Неговата земя по Неговия Дух. И тогава царството на любовта ще разпръсне наоколо светлината си.

Това ни даваше кураж да не отпаднем от вярата. Пътят често ставаше много тъмен. Едно *Не* следваше след друго. Понякога изглеждаше сякаш Сам Бог воюва срещу нас, докато пътувахме по този път. Но през цялото време Той носеше в сърцето Си този план за нашето дисциплиниране и духовно израстване.

Неговото Слово – неотменимо обещание

И тогава настъпи един незабравим ден. Пристигна писмо от градската администрация! Сърцето ми трепереше, докато го отварях. Съдържаше решението от заседанието на Градския съвет – крайния резултат на всички наши молби към Кмета и съветниците.

Докато четях писмото, най-лошото изглежда се случваше и сърцето ми натежа. Съгласно приложения план, градът ни предоставяше възможност да придобием по-малко от половината от земята – при условие, че провинция Есен и частните собственици я продадат първо на нас. Но това не беше всичко: магистралата оформяше границата на предложената ни земя. Те всъщност почти бяха отказали молбата ни. С това решение всичко приключваше. Щеше да е невъзможно църквата и молитвените ни домове да бъдат точно до натоварената магистрала с целия ѝ трафик и шум. Да, изглеждаше сякаш Ханаан и нашата мисия се бяха провалили.

В моята молитвена скришна стаичка, със сълзи на очи, аз разгърнах това съдбоносно писмо пред Бога, моя Небесен Баща. Помолих Го усърдно да ни помогне в тази нужда. Не е ли заставал Той винаги зад Своите обещания? И още повече, когато става въпрос за Неговото царство, както беше в случая? В отговор на тази молитва аз получих следното Слово от Писанието: **„Има ли помежду ви човек, който, ако му поиска синът му хляб, да му даде камък или ако поиска риба, да му даде змия?”** (Мат. 7:9-10). Насърчена от това Божие обещание, аз грабнах молив и задрасках границата и магистралата върху плана, който ни беше изпратен.

Отидох при останалите сестри във всекидневната ни стая за общение и им казах, че градският съвет не е одобрил молбата ни. В същото време им показах плана, върху който бях задраскала границата и минаващата магистрала. Обявих на всеослушание, че Небесният ни Баща ще премести границата, съгласно Словото, което ми даде в молитва. Целият Ханаан ще бъде наш. Божието Слово и Божията воля не могат да преминат, те ще се изпълнят. Той ни беше дал Словото: **„ако ви поиска син ви хляб, няма да му дадете камък”**. За да изпълним Неговите заповеди, ние се бяхме молили за тихо и спокойно място. Със сигурност една шумна магистрала би означавала даден „камък”! А нашият Баща няма да ни даде камъни! Къде, къде, къде на земята ще намерите баща, който да дава камъни? Къде! Никъде! Колко по-малко Небесният Баща!

От този момент нататък ние непрестанно пеехме на нашия Небесен Баща: *„Къде има баща, който да дава камък вместо хляб? Къде, къде, къде? Никъде!”* Неговото Слово е Да и Амин. Това беше моята утеха през онези дни. Наистина Божието Слово има по-голям авторитет и е несравнимо по-сигурно от всяка дума или решение на най-висши човешки власти. Единствено това ми даваше куража да продължа по тази тъмна пътека на вяра през пустинята. Тя води към ново откровение от Бога. Защото по тази мрачна пътека на вяра през пустинята, Неговото Слово винаги говори за *край* – да ти направи добро в сетнините ти (Втор. 8:16). Една специална песен ни беше дадена, когато за първи път получихме поръчението от Бога за завладяване на Ханаан. Ние продължихме да я пеем с дръзновение: *„Магистралата да устои не може! Магистралата да устои не може! Земята Господ е определил да бъде Ханаан!”* Оттук оттам започнахме да чуваме, че е определена датата за започване изграждането на магистралата. За дълго време молитвите и хвалението ни с вяра не бяха получили отговор. Ние обаче, продължавахме.

Тогава, един ден, Господ ми напомни за един бивш мой преподавател от колежа. Бях се срещнала с него преди една година. „Ако мога да направя нещо за теб”, беше казал той, или „ако мога да помогна относно някоя молба на Сестринското общество на Мария, просто ми кажете”. И така, аз му се обадох. Междувременно той беше станал министър на образованието в една от

германските провинции и бе готов да използва влиянието си, за да ни помогне. В продължение на дълго време не чухме нищо. Различни петиции до висши инстанции в Бон останаха безплодни. Всички поклащаха глави и казваха: „Невъзможно!“ Но един ден през февруари 1956 г. една от нашите сестри чакаше в департамента по Обществени сгради. Погледът ѝ попаднал върху разгърнат план и тя не можала да повярва на очите си: магистралата била преместена далеч през гората!

Камбаните на църквата ни започнаха да бият така, сякаш никога няма да спрат. Ние се разтичахме наоколо като мравки из мравуняк, поздравявайки се една друга, замаяни от радост: „Магистралата е преместена! Магистралата е преместена!“ Бог беше изпълнил обещанието Си: „**Къде има баща, който да дава камъни вместо хляб? Къде? Никъде!**“ Нашата радост и благодарност към Небесния Баща не знаеха граници през този велик ден на отговорена молитва!

Изкушенията поставят вярата на изпитание

Бяхме получили голямо насърчение на нашата вяра. Също както израилтяните, ние бяхме получили „манна в пустинята“. Но когато продължихме нататък, не бяхме пощадени от страдания. Това също беше част от пътуването на Израел през пустинята. Пътят през пустинята – тогава и сега – винаги е изпълнен с изкушения и изпитания. В пустинята срещаме изкушителя. Той се възползва от нашето естествено желание да получаваме всичко лесно и удобно. Той ни пита: „Не може ли да ходиш по друг, по-лесен път? Може би това е твой избор! Няма ли да е по-добре да останеш там, където си беше?“ Такива изкушения ни предлагаше той. Това си беше старата история: „Трябваше да си останете при казаните с месо на Египет!“ Врагът имаше добре подготвени изкушения по време на нашето пътуване. Един от нашите опоненти имаше приятел в Градския съвет. Този човек започна да влияе на членовете на Съвета с аргументи, които изглеждаха доста „духовни“ – че те всъщност ще ни направят добро, като откажат молбите ни. Колкото по-малка по обхват е нашата работа, толкова по-голямо благословение ще носи тя. Ако дейността ни се разрасне, тя ще стане неефективна и безплодна. Такъв пример може да се види в много подобни служения. Този аргумент не остана без ефект. Започнаха да се надигат гласове на опозиция. Дори и наши приятели започнаха да се питат, дали това, което правим, всъщност не е „изпитване на Бога“. Те нямаше как да знаят какво изкушение породил този нов аргумент. Нищо друго не можеше повече да угоди на нашето старо естество. Колко прекрасно е да останем малки!

Битката ни за Ханаан ще престане. Даренията от нашите приятели ще бъдат предостатъчни, за да се посрещнат текущите нужди за сегашните ни дейности. Не беше ли целта поставена просто много високо? Наистина ли трябва да преминем през тази битка? Но Сам Бог ни бе говорил нещо различно от тези гласове, които се надигаха наоколо. Той ни беше дал следното Слово от Писанието за 1957 година: „**Ето, аз ви давам тази земя; влезте и завладейте земята, за която Господ се е клел на бащите ви, на Авраам, Исаак и Яков, че ще я даде на тях и на потомството им след тях**“ (Втор. 1:8). Това Слово светеше като ярка звезда в мрачната нощ на изпитанието. Беше като запис на заповед (поет ангажимент) от Бога. Отново и отново ние трябваше да го представяме пред Него с вяра в молитва. В началото на годината обаче, изглеждаше, че това Слово имаше нищожен шанс да се изпълни. През февруари 1957 г., въпросът Ханаан беше по-мрачен от всякога преди. Даже нашето Слово от Писанието изглеждаше като подигравка от врага. В три последователни дни обезсърчителни новини идваха до нас – всяка от тях по-сериозна от предишната. Сякаш всеки духовен нерв беше разкрит и оголен. Казаха ни, че градските власти ще упражнят опцията си над Ханаанската земя. Няма да ни бъде разрешено да закупим никакъв дял от нея. Дори и частните парцели няма да ни бъдат продадени. Още повече, договорите за покупка с частни собственици, обсъждани и подготвени с много усилия, трябваше да бъдат анулирани. При никакви обстоятелства ние не можехме да придобием собственост на части от тази земя – нито чрез покупка, нито чрез замяна, нито чрез лизинг. Божията ръка тежеше над нас също и по други начини. Дори и най-жизнерадостните и слънчеви сестри изглеждаха като парализирани от скръб. Всъщност чрез това *Не* от властите, дали Сам Бог не ни казваше Своето Собствено *Не*? Това бяха мрачни дни и седмици за нася, тъй като обезсърчителните гласове продължаваха да ни нападат. През тези седмици на голямо смущение и изпитание аз се молах на Господа с думите: „Изяви ми Твоя път! Това е единственото ни желание – да ходим по Твоя път!“ Наистина ли Той желаше да се разширим? През тези дни Бог ни даде изумителен отговор чрез два стиха от Словото: „**И ще заселя върху вас много люде и животни, които ще нараснат и ще се наплодят**“ (Езек. 36:11). „**Аз бързам да изпълня Словото Си**“ (Ерем. 1:12).

И така, продължихме нашето пътуване през пустинята. Това траеше вече почти две години. Единствено молитвата и вярата ни даваха способност да продължим да водим тежките, изглеждащи напразни битки. Всъщност, колкото по-невъзможно ставаше завладяването на Ханаан, толкова повече цялото ни Сестринско общество напредваше и се обединяваше в молитва. Групи от сестрите, а понякога и всички ние, се борехме в молитва през целия ден, а много пъти и през нощта. Винаги имаше ново покаяние и очистване, и Бог продължаваше да ни дисциплинира.

Юбилей на десетата годишнина: „Отче, колко си добър!”

Наближаваше десетият рожден ден на нашата мисия – 30 март 1957 г. В продължение на десет години ние бяхме преживели преливащата доброта и любов на Бога. Това трябваше да бъде ден, в който Името Му – ОТЧЕ трябваше да бъде прославно, както никога преди. Да, имаше сълзи в очите ни. Нощта на вяра изглеждаше мрачна около нас. Но вярата продължаваше да казва – *въпреки това!* Въпреки това: „Празник на благодарността към нашия Небесен Баща, както никога преди!” И това ни изглеждаше правилно. Какво щеше да направи Небесният Баща на този „Свой ден”? О, ние си мислим, че познаваме Неговото Бащино сърце, но в този ден трябваше да признаем, че дори не сме започнали истински да разбираме Неговата неизмерима любов.

Ето какво се случи. Празничната хвалебна служба беше приключила. На обяд се събрахме заедно с нашите неколкостотин гости и запяхме песни на поклонение и прослава. Песните бяха написани специално за този случай. Те разказваха за Бащината любов и доброта на Бог, проявени към нас през изминалите десет години. Хвалението и благодарността се издигаха и сякаш нямаше никога да спрат. В 4 ч. следобед отново се събрахме в църквата. Сестрите бяха подготвили една кратка драма. Тя описваше нагледно чудесата, които бяхме преживели през време на строежа на молитвения и нашия дом – опитности, които говореха и пееха в сърцата ни за великата Бащина милост. Но сценката не можеше да започне, тъй като внезапно бях извикана навън. Петер Грунд, главният инженер на града, който застана толкова вярно зад нашата кауза, беше пристигнал. Очите му сияеха от радост. Той ни беше донесъл специален подарък за Юбилея – чудотворен подарък от нашия Небесен Баща. Градският съвет никога не се събираше в събота, но на този ден – събота, десетата годишнина от нашето Сестринско общество – те бяха провели заседание. Нашата молба за Ханаан била обсъждана. И тогава се случило чудото! Макар, че опонентите винаги преди това печелеха, този път мнозинството гласувало срещу тях. Взето било решение, че нашата мисия ще има право на първо опция за „Ханаанската земя”. Това означаваше, че ние ще можем да строим на земята, ако правителството на провинция Есен и частните собственици се съгласят да ни я продадат. Град Дармщадт беше прехвърлил своята опция (право) на нас!

Сърцето ми изригна в радост: „Отче мой, колко си добър!” Незабавно се върнах в църквата, размахвайки знаме на победата. Цялата празнична програма беше нарушена. Божията доброта ме изумяваше. Радостното послание трябваше да бъде споделено! Подарък за рождения ден от Небесния Баща, който Той с Бащина любов бе планирал за този ден и час! Аз започнах да пея хваления, които говореха за чудодейната намеса на Бога в една безнадеждна ситуация.

Незабавно цялото събрание се включи в припева, прославяйки нашия Небесен Баща. След това ние пяхме за благословието на Бога над главния инженер, професор Грунд, а така също и над г-н Дичерт, областния супервайзор на Еберщадт, който също ни оказа съдействие пред градската управа. Завършихме думите на поклонение с песента „Велики Боже, славим Те”!

Едно Слово от Господа светеше ярко в този ден. То ни беше дадено за нашия живот в дома на мисията, точно преди да се пренесем там: „**Защото от древността не се е чуло, до ухото не е стигнало, око не е видяло друг Бог освен Тебе да е извършил такива дела за онези, които Го чакат**” (Исаия 64:4). В нашия дневник от този ден е записано, че ние не бяхме на себе си от чиста радост – изумени как Бог от Небето беше помислил да пригответи тази голяма радост точно за 10-та годишнина на нашето Сестринско общество. Песни на преклонение пред Бащината любов бликаха от преливащите ни сърца и докосаха всички нас много дълбоко. С преместването на магистралата, първото препятствие пред завладяването на Ханаан рухна. Сега втора стена беше разрушена. Това всъщност представляваше първото авансово плащане, което Бог ни даваше относно Своето обещание в Словото за 1957 година: „**Ето, аз ви давам тази земя**”. А „авансово плащане” означава, че и окончателното плащане ще дойде на своето време.

Пътуването на Израел през пустинята трая 40 години. Колко дълго щеше да бъде нашето? С тези две изминали години то не беше завършило. Вярата ни все още не беше достатъчно

изпитана. Ние не бяхме достатъчно смирени и подготвени. Не подобаваше такава велика цел за завладяване на Ханаанската земя да бъде достигната посредством толкова кратко пътуване на вяра.

Ново смирение и дисциплиниране

Не-то на градската управа бе променено на *Да!* Те ни бяха дали право на първа опция по закупуване на земята. Но това беше все още далеч от реалното притежаване на Ханаан. Бяхме вече закупили няколко малки парцели от частни собственици. Но колко незначителни изглеждаха те в сравнение с обширните пространства, които изглеждаха невъзможни за придобиване!

Следващото препятствие беше Провинция Есен, която притежаваше най-големия дял от земята. Започваше ново пътуване на вяра през пустинята. Ние буквално преживявахме паралелно опитността на народа Израел. Тяхното пътуване до Ханаан можеше да се осъществи само за няколко седмици. Но те трябваше да чакат пред прага на Обетованата земя през всичките тези години. Те блуждаеха напред и назад, понякога действително направили една крачка в земята, но само, за да бъдат отблъснати отново назад.

Проведохме един решителен разговор с високопоставен служител от правителството на провинцията. Той ни поясни, че плановете им са утвърдени. Те нямат никакво намерение да продават каквато и да е част от Ханаан. Със свити и натежали сърца М. Мартириа и аз се отправихме обратно към дома. Какво ни ползваше подаръкът, който получихме за десетата ни годишнина? Добре е, че правителството на провинцията ни прехвърли своята опция, но какво ни ползва, ако никой не ни продаде земята? А и от друг източник научихме, че все пак магистралата ще бъде прокарана през земята ни. За пореден път ситуацията изглеждаше напълно безнадеждна.

1957-1959 година! Няма думи, с които да изразим това, което тези години означаваха за нас: най-големите изкушения, които някога бяхме изпитвали, бедствия, битки за постоянно подновяване на вярата. Изминахме целия път от гуверньора на Есен с нашата молба, но в края на краищата в ръцете си държахме окончателното, писмено, решително *Не* на правителството на провинцията. Те никога нямаше да ни продадат земята. И по този начин присъдата над нашите надежди и плановете изглеждаше подпечатана. Във времена като тези Бог изпраща друг вид чудо.

Не е лесно да се свърже този вид чудо с преодоляване на големите препятствия пред окупирането на Ханаан, защото то е скрито, но същевременно истинско и съществено, извършено в нашите сърца. Идва чрез дисциплина и очакване, чрез смирение. Преди всичко, това чудо идва, когато се научим да смиряваме себе си по-дълбоко поради нашите грехове – грехове, които причиняват на Господа непрестанна грижа и усилия. Що се отнася до Бога, Той може да отговори на молбите ни бързо. Но често Той трябва да забавя нещата така, че да не влезем в земята, преди да сме подготвени. Защото тази Земя е свята, отделена за Неговата цел и намерения. Ако я шурмуваме с нашите грешни пътища, бихме я развалили.

Чакане, чакане, чакане: Как ще завърши пътуването през пустинята?

Ще устои ли вярата?

В това време ние се бяхме смирили под дисциплината и наказанието от Бог и продължавахме да Му напомняме за Неговите обещания с искрения довод, че Той няма да допусне Неговата слава да бъде посрамена пред човеците, защото хиляди хора, както в Германия, така и навън, получават нашите „Писма до приятелите”. Още през 1955 г. ние бяхме написали в тях, че Бог е обещал да ни даде тази Ханаанска земя – истински Ханаан, земя на Неговите обещания, Царство на любов. Много погледи бяха фокусирани върху Ханаан. Ще застане ли Бог зад Своите обещания? Ще се осъществят ли тези проекти на вяра? Дали Бог одобрява такава дръзка вяра? Дали такива пътища на вяра възвеличават Неговата слава и изграждат Неговото Царство? Така че, битката не беше само наша лична. Това бе една публична драма, която се изпълняваше пред небето и земята.

Ами, ако Бог не изпълни Своите обещания? Ако не каже Своето *Да* и *Амин* на такива пътища на вяра? Тогава вярата в Божиите обещания ще се срути за безброй много хора. Те няма повече да имат куража да вървят по този път на вяра в своя собствен живот. По това време сякаш всяка надежда беше угаснала. Но тогава Сам Господ запали нова надежда. Той докосна сърцето на г-н Декерт, областния управител на Еберщадт. Г-н Декерт беше на наша страна в предишни случаи и имаше връзки с високопоставени служители в правителството на провинцията.

В този най-труден момент неговото сърце беше възпламенено отново за Божията кауза. Нашата молба се превърна в негова молба. От този момент нататък той говореше за „нашата битка”. Той се посвети до краен предел на целта, да придобием Ханаан. Освен това Господ „*Реалностите на вярата*”, М. Базилеа Шлинк

събуди интереса на един от пастирите, който бе водил хвалебни служби за нас в продължение на години – п-р Ратгебер от Евангелската църква в Есен. Един ден той изведнъж прояви личен интерес към нашите затруднения и също посвети себе си по един самоотвержен начин на каузата Ханаан. Той разговаря с д-р Мартин Нимьолер, председател на нашата църква, който от своя страна се обърна лично към кмета на Есен относно проекта Ханаан.

Независимо от тези лъчи на надежда минаваха месеци, а препятствията не отпадаха. Но по този начин Господ ни показваше, че ние трябва да продължим по този път на вяра. И на определеното време целта ще бъде достигната, защото: **Това, с което Бог се е ангажирал и което Той желае, трябва непременно да се сбъдне по Неговото намерение и цел.**

Отново и отново ние се борехме, за да останем твърдо на Божиите обещания, защото Той ни беше дал толкова щедри и богати обещания по този път на вяра. Независимо от всички разочарования, се стремяхме да се държим здраво за тях и да ги представяме пред Него с вяра.

„Крайният момент” на Божията милост

Ето, че Божият час приближаваше. Високопоставеният правителствен служител, чието желязно *Не* стоеше като главно препятствие пред нашето влизане в Ханаан, беше преместен на друга длъжност. Март 1959 г. Наближаваше друг рожден ден на нашето Сестринско общество, дванадесетият. Последният официален работен ден преди Великден бе 29 март. Телефонът звънна.

Правителственият служител поиска да разговаря със сестрата, която беше водила преговорите за придобиване на собствеността върху земята. Сестрата, която беше на рецепцията, разказва след това: „Сърцето ми щеше да изскочи от вълнение, докато стоях до нея. Сестра Анита ми кимна, покрила за миг устата си и след това възкликна: „Бий камбаните! Кметът е подписал разрешението за подписване на договора за продажба!” Чрез това действие целият Ханаан ставаше наш. Какъв подарък за рождения ден от Небесния Баща – и отново за рождения ден на Сестринското общество! Решението беше дошло в последния възможен час преди почивния ден 30 март. Държавната собственост на Ханаан, за която дълго се бяхме молили, страдали и борили, стана наше притежание. Бог изпълни Своето Слово! През най-мрачните моменти, тези думи бяха котвата на моята вяра: **„Който те храни в пустинята с манна, която не знаеха бащите ти, за да те смири и да те изпита, да ти направи добро в сетнините ти”** (Второзаконие 8:16).

Коленете ни трудно удържаха трепета, който ни обзе, когато чухме новината. Това беше най-голямата изненада – най-великото от Неговите чудеса, които ние бяхме изживели от 30 март 1957 г. насам. Трябваше ни малко време, за да овладеем сетивата си и да произнесем думите: „А сега ние всички Ти благодарим, Боже наш!” Какво беше направил Бог! И до днес всички тези, които имаха някаква представа от нашето пътуване към Ханаан, трудно могат да си го обяснят.

Други чудеса последваха чудото с държавната собственост. Почти всички частни собственици на парцели от земята, които в началото изобщо нямаха намерение да продават, сега дадоха съгласието си. Докато преди нашите молби оставаха безплодни в продължение на месеци и години, сега Бог се беше намесил. Голям брой от частните собственици идваха сами при нас на свои разноски и ни предлагаха своите парцели така, че днес целият Ханаан е наистина наш.

„Ханаан” – земята, където Бог ще бъде прославен

Какво виждаме днес след толкова години „история на Ханаан”? Ханаан наистина е земята, в която Божиите чудеса станаха видими. Когато се разхождаме от нашата къща през гората в противоположната посока на Ханаан, стигаме до сградата на американските служители, разпротряла се покрай магистралата, която съгласно макета трябваше да бъде построена точно в средата на нашата земя. Но сега на нейно място се издига църквата „Призивът на Исуса” с места за 1000-1300 души, която беше осветена на 14 май 1961 г. Какъв Господ имаме! В най-мрачния час Той беше дал Слово: **„много хора и животни ще бъдат на тази земя”**. И как само Той изпълни това обещание! Повече от 2000 човека се стекоха на службите на освещение. Те се разпръснаха по прясно направените алеи на Ханаан в една огромна празнична процесия. Сестрите с победни знамена и музикални инструменти бяха начело и цялото събрание се присъедини към песните на възхвала и благодарност. Всяка втора или трета неделя през лятото ние представяме една от нашите драми. Често повече от хиляда души ги посещават и получават посланието от *Времето е близо*: Последните времена са пред нас; пригответи се! И по този начин те се доближават до празнуването и начина на живот в Ханаан, където Бог изявява Своята слава.

И други домове бяха построени в Ханаан. Домът „Франсис“ се издигна едновременно с църквата „Призивът на Исуса“, дом на милосърдие за възрастни и хора с увреждания. До него, втори малък дом, „Бет Сион“, дома за нашите еврейски приятели, се планира. В най-отдалечения край на Ханаан е домът, наречен „Исусова утеха“. Нашите сестри от мисията „Трънения венец“ живеят там, заедно с няколко стари и болни хора, както и някои приятели на Ханаан. Противоположно на Църквата „Призивът на Исуса“ до гората е големият дом „Исусова радост“ с 50 единични стаи за гости. Във всички тези домове може да се усети призива: „Пейте на Господа нова песен, защото Той върши чудеса!“ Защото всички, които идват тук и живеят тук, се озовават в една земя на изпълнени обещания, в земя на многото Божии чудеса. Те биват обземани от реалността на Бога Отца, Който върши чудеса и днес, а когато някой погледне към обширната земя, го изпълва нещо повече от удивление. Това са над 80 декара скъпоструваща градска земя, за която е трябвало да се плаща, често едновременно със сградите, които бяха построени на нея. Земята и сградите общо възлизат на над половин милион щ. Долара. И всичко това през един от най-мрачните моменти на нашето Сестринско общество. Нашата хазна работеше ден за ден, почти празна. Как се случи всичко това? Единствено и само чрез чудотворните пътища на Бога.

Чудната Ханаанска земя! Бог ни позволи да я придобием, но единствено и само на висока цена, по мрачните пътеки на вяра и чрез много изпитания. Но ние вече не се чудим защо. Защото сега виждаме и разбираме, че това е Божията „Царска Земя“, Ханаан! Колкото наши сълзи изпи земята през тежките битки на вяра, през трудните пътеки на търпение и през многото моменти на дисциплиниране и наказание, толкова сега в същата степен тя се превърна в земя на радост и песен, земя на поклонение и празнуване. Да, сега това наистина е земя, където Небесният Баща е прославен. Защото в края на пътуването Той благославя изобилно. Той прави пътя на вяра да завърши с явно проявление на Неговата доброта. Той прави път през пустинята до Обещаната земя. Той увенчава пътя на изпитание и смущение с несравним плод. Пътят на вяра през пустинята към Ханаан доказва едно нещо: колкото по-изстрадали са молитвата и вярата, толкова повече Небесният Баща дава. Да, в края на пътуването с вяра, можахме да видим Неговата чудодейна сила, Неговата слава, Неговата доброта. И колкото повече свидетелстваме за това, толкова по-велик е резултатът за Неговото Царство. Ханаан – Царство на любов! Нека да бъде така все повече и повече в тези трудни последни времена за слава на Бога Отца, Сина и Святия Дух.

ПОСЛЕСЛОВ

ВСИЧКИ ТЕЗИ ОПИСАНИ ИСТОРИИ изявяват простата истина: „Молитвата е сила“. Хората на молитва са непобедими. Те не могат да бъдат победени от никаква вражеска атака, от никаква съпротива, от никакво страдание или трудност в живота, защото в ръцете си държат най-сигурното оръжие на победа. Да, чрез молитва те са получили ключа към сърцето на Небесния Отец. Надяваме се, че тези истории ще послужат като илюстративен материал за обучение по усърдна молитва. Те показват чрез практически житейски опитности как Бог излива дара на молитвата върху Своите човешки чада. Поради Своята велика любов Той им помага така, че в нужда или безизходица те да не бъдат хвърлени на произвола и на милост от враговете, но да могат винаги да получават помощ, защото молитвата може да променя всяка ситуация, може да променя човешки сърца, може да променя *всичко*. Важният въпрос е, как да използваме този дар и оръжие. В противен случай напразно ще очакваме нашето страдание или бедствие да проявят милост. Тези разкази показват, че най-много беди и трудности остават непроменени, когато това оръжие на молитва не се употребява. Исус каза: „*Искайте и ще ви се даде*“ (Йоан 16:24).

Обещанието за помощ е дадено на този, който го иска. Обаче не е достатъчно оръжието на молитвата просто да се използва. То трябва да се употребява *по правилния начин*. Това е подчертано в много от разказите, където нашите житейски навици доказват, че имат отношение към това, дали молитвите ни ще бъдат отговорени или не.

Молитвата сама по себе си не носи помощ. Само правилната молитва е свързана с Неговото обещание. Това е основна библийска истина и ние сме я преживели в нашите различни нужди и трудности. Когато не сме се молили правилно, не е идвала никаква помощ, нито отговор. Бог се е ангажирал със Словото Си. Той отговаря единствено на такива молитви, според

както е обещал да отговаря, защото те са в хармония с Неговата воля. Ето защо е много важно да се научим как трябва да се молим и в коя ситуация как да използваме различните видове молитва. Няма по-ефективно обучение от това, на личната опитност, за което се говори тук.

Кои молитви имат стойност пред Бога? На какви молитви Той е обещал да отговаря? Или казано с други думи, за кои молитви няма обещание за отговор и следователно те са оръжие без острота, което няма сила и не служи за нищо? Коя молитва е лишена от авторитет и власт?

Препятствия за молитвата

Обучавайки се в молитвата, ние първо трябва ясно да анализираме препятствията пред молитвата, които са споменати в Божието Слово. Писанието извява следната явна истина: когато Бог не отговаря, нашият неизповядан грях стои на пътя и може да представлява бариера.

„Ето, ръката на Господа не се е скъсила, че да не може да спасява, нито ухото Му е отъпяло, та да не може да чува, но вашите беззакония са ви отлъчили от Бога ви, и вашите грехове са скрили лицето Му от вас, та не ще да чува” (Исая 59:1-2). В Новия Завет се говори за няколко вида грях, които представляват препятствия за молитвата. Това означава, че молитвата има безусловни предпоставки и ако те не са изпълнени, молитвата бива възпрепятствана. Преди всичко това включва нарушаването на Десетте Заповеди, съгласно Исусовата проповед на планината. Най-общо това са: отказ от прошка (Матей 6:15), гняв и съмнение (I Тимотей 2:8), всяко страстно поведение (I Петрово 3:7, 4:7-8а), отказ от изповядване на греховете ни един на друг (Яков 5:16), оскърбяване и ненаситност (**„давайте и ще ви се даде добра мярка, натъпкана, стърсена, препълнена”**, Лука 6:38), плътски начин на мислене (**„първо търси Неговото царство и правда и всичко останало ще ти се прибави”**, Матей 6:33). Но сега възниква въпросът – кой може да се моли и да бъде чул?

Кой може да каже: **„Каквото и да поискаме, получаваме от Него, защото пазим заповедите Му и вършим това, което е угодно пред Него”** (I Йоан 3:22)? Кой може да каже, че той е един от праведните, за които Словото казва: **„Очите на Господа са върху праведните и ушите Му към техния вик”** (Псалм 34:15). Когато говори за „праведни”, Божието Слово няма предвид хора без грях, защото такива не съществуват. Обратното, То се обръща към грешниците, които се покаяват за греховете си и поради това участват в изкуплението, и са обновени. Такива не ще задържат в себе си огорчение и непростителен дух, но ще се помирят. Те няма да останат в грях и похот, но ще се отклоняват от такива пътища. Те няма да държат на своето си. Те са такива хора, които имат желание да оставят материалните неща и да дават – **„и ще им бъде дадено”!**

Ето защо, безспорна пречка за отговора на молитвата е грях, за който човек не се е покаял и не го е изповядал и от който човекът не иска да се отдалечи. Обаче там, където грехът е простен и ние можем да се молим със смирено и покаяно сърце, обещанието на Писанието към бирника става наше обещание (Лука 18:13-14). В много от историите, разказани тук, се разкрива тази истина. Ушите на Бог понякога очевидно са затворени за нашите молитви. След това изведнъж молбата бива удовлетворена. Кое прави промяната? Сестрите, преди неучтиви или непростителни в отношението си една към друга, сега са променени. Бог прави за нас точно това, което е обещал в Словото Си.

Бог обаче, не само изпълнява Своето Слово, що се отнася до някои пречки за молитва, Той ни е дал и специални обещания относно определени видове молитва. Ето защо е важно да научим различни видове молитви, на които Бог е обещал да отговаря. Ако се научим да се възползваме от такива молитвени възможности, ние ще имаме позиция на сила пред Неговия Трон.

Молитвата с вяра

Първият вид молитва, на който Бог е обещал да отговаря е „молитвата с вяра”. Исус ни показва, че отговорът на отправена молитва в действителност зависи от това, дали тя е изказана със силна вяра. Словото казва: **„Ще ти бъде дадено според вярата ти”** (Матей 9:29). Бог очаква дързостна вяра, вяра, която премества планини. Обаче дързостни постъпки на вяра могат да бъдат предприети само, в послушание на Бог. Авраам се осмели да направи стъпка на вяра и потегли към Ханаан, без да знае дали ще намери там дом, защото Бог му заповяда така. Той вярваше в Божието водителство и затова бе послушен, дори и пред лицето на несигурността. Някои от разказаните тук истории свидетелстват за същата вяра. Постъпката му с вяра бе предприета в пълно подчинение на Божията заповед и тогава Бог отговори, и чрез отговора прослави Себе Си.

Тези разкази ни показват от практически опит как следва да бъде отправена молитва на вяра. Бог не очаква нашата вяра да бъде неопределена или безцелна. Вярата трябва да бъде основана на Неговото Слово. Това е яката котва, на която вярата трябва да се хване. Вярващ, който е получил обещание от Бога, може да го представя пред Бога отново и отново: „Отче, Ти си казал: **„Давайте и ще ви се даде”**. Никой, който чака Тебе, няма да се посрами!” Понякога това обещание може да бъде Слово от Писанието, което Бог оживотворява лично за теб във време на трудност или решение. С молитвата на вяра е изключително важно ние да отдаваме слава, да благодарим и да хвалим Бога, Всемогъщия Бог – всъщност да Го славим дори и в ситуации, които изглеждат безнадеждни, защото чрез принасянето на благодарности ние получаваме. Там, където ние възхваляваме Неговата всемогъща сила, Той движи ръката Си; където Неговата Башинска любов се прославя в химни, Неговото Башинско сърце се навежда с любов над нас.

Молитва, принесена по детски

Молитвата, принесена по детски, има специално обещание. Отново и отново Исус ни увещава да станем като децата, защото на тях принадлежи Небесното царство, към тях е отворено Божието Башинско сърце. Те спечелват сърцето Му, като се обръщат към Него по детски и за най-малките си нужди, искайки и най-дребните неща. Исус казва: **„Ако земен баща не може да даде камък на детето си, когато то му иска хляб, колко повече Небесният Баща ще дава блага на нас, Неговите деца, когато идваме при Него като деца, с пълно доверие и любов”**.

Ако такава молитва е според Неговата воля, то тя няма да бъде разочарована. Възможно е обаче, Той да задържи отговора на молитвата, ако има определена пречка, която е възпрепятства, както споменахме по-нагоре. По този начин Той ще ни обучава, така че по-късно да може да ни дава в още по-голямо изобилие. Писанието ни казва: **„Нямате, защото не искате”** (Яков 4:2). Не е ли това просто липсата на детинската молитва, която се крие зад това Слово?

Ние оставаме в лишение, с много нужди и не можем да разказваме за отговорени молитви просто, защото сме толкова далеч от детския начин на искане. Или може би сме толкова богати и добре задоволени, че не считаме за необходимо да дойдем пред Отца и да просим от Него.

Бог обаче, желае да ни бъде Баща. Той иска да се обръщаме към Него за всяка наша нужда. Той очаква деца, които да Го търсят отново и отново, защото като любящ Баща, за Него е радост да ни прави добро и да ни дава дарове. Много от разказите в тази книга потвърждават това. Те се стремят да покажат, че сърцето на Небесния Отец, което е свършена грижа и любов, е загрижено и за най-малките нужди на Неговите деца и че Той отговаря на техните молитви.

Побеждаваща молитва

Библията също така, насърчава този, който се прекланя пред Бог да **„бъде постоянен в молитва”** (Римляни 12:12). Нашите молитви не бива да бъдат слаби и отпуснати, защото Божието обещание е дадено за побеждаващата молитва. Постоянстващата молитва не отслабва, не допуска поражение, дори и когато няма видим резултат, а често – точно обратното. Постоянстващата молитва има способността тихо да устоява и да чака. Това е смиряващ вид молитва. Тя смирява човека, за да чака и да отправя молба отново и отново: **„Коя е причината да не можеш да отговориш на моята молитва? Може би има бариера от грях в моя живот?”**

Тези истории показват, че резултатът от постоянстващата молитва обикновено е отговор – истинско чудо от Бога. Той изявява Себе Си по такъв начин, че Неговото величие и сила биват прославени пред човеците. Ето защо, постоянстващата молитва също има Неговото специално обещание. Тя позволява велики неща да дойдат за този, който се моли и е очистен чрез този вид чакане, дава му възможност да преживее могъщите дела на Бог. С постоянстваща молитва Бог ни призовава към усилие, към борба – такава, каквато виждаме в случая на финикийската жена или настоящата вдовица. Това е действителна схватка с Бога, както Яков при потока Явок: **„Няма да Те пусна да си отидеш, догде не ме благословиш”** (Бит. 32:26). Такава молитва е угодна пред Бога. Исус казва, че Бог ще отговори на такава молитва, **„поради вашата настойчивост”**. Тук обаче, трябва да подчертаем, че Бог дава уверения и отговори на такава молитвена битка само, ако тези молитви са изказани в името на Исус и са породени от Неговия ум и Дух. Себичните молитви нямат обещание за отговор. За една такава борба в молитва е особено важно да стоим на обещанието и увереността, която Бог ни е дал и след това да се държим здраво за тях до края.

Историите ни разказват за придобиването на Ханаан. Обещанието на Бога беше нашата здрава основа в безнадеждната ситуация, в която се намирахме в продължение на много години.

Имаме сходни обещания на молбите ни относно Божието царство и за спасението и освещението на човешки души. Такива молби трябва винаги да бъдат в името на Исуса. Той ще ги чуе и ще отговори, но винаги на Своето време. Ревността за Божието царство, за Божията слава, подготвя пътя за идването на Неговото Царство и Неговата победа. Ето защо, такива молитви са винаги в съгласие с Неговата воля и обещание.

Усърдна молитва

Усърдната молитва също има велико обещание. Библията казва, че тя има голяма сила (Яков 5:16). Наистина Бог е обещал отговор на такава молитва в специална мярка. Както е изразено в Словото, ревностната молитва не е изказана повърхностно, но със специално наблягане и подчертаване. Тя бива подсилена и придобива характера на спешност посредством малки жертви на време, енергия, блага или други подобни неща. Разказите показват много изразително, че в най-безнадеждните ситуации и нужди, които възникват и биват издигани към Бог ден след ден без отговор, такива молитви биват отговорени, когато станат усърдни и са придружени от различни жертви и посвещения. Ето защо често нашите молитви не получават отговор от Бог, защото Той не може да се отнесе към тях с пълна сериозност, тъй като ние самите не сме достатъчно настойчиви за тях. Иначе бихме се молили по-усърдно и бихме придали по-голяма тежест на молитвата ни.

Пътят към молитвата

По какъв начин ще достигнем до смелата вяра, до детското доверие, до постоянстващата и усърдна молитва и молитвата, изказана от разкаяно сърце? Могат ли само специално благословени хора да се молят по този начин? Не, Бог разкрива тези начини на молитва на всички християни. Те всички са разкрити в нашия Господ Исус Христос. Това означава само, че трябва да направим следващата стъпка в реалния живот. Аз не следва да бъда убеждавана, но да стоя в увереността, която Бог ми е дал чрез Неговото Слово или лично в определени ситуации на нужда. Със сигурност дарбата на вяра е дарба по милост от Святия Дух, където са включени велики обещания за Небесното Царство. Но Исус казва: „**Затова ви казвам, каквото поискате в молитва, вярвайте, че сте го получили и ще ви бъде**” (Марк 11:24). Това се отнася за молитвите на всеки християнин.

Детинската молитва не е трудна за постигане. Всичко, което трябва да направим, е – да отидем с всичките си нужди при Небесния Баща. Ние Му донасяме всички наши беди и молби с увереността, че Той ще отговори. И ще открием, че Той знае от какво се нуждаем и отговаря на нашите молби. Ключът към молитвата може да бъде научен и да ни бъде даден, ако направим следващата крачка – тоест, ако ние придружим молитвата с някои посвещения, които Святия Дух ни е изявил като малка жертва. Нашият Господ Исус казва: „**А тоя род не излиза, освен чрез молитва и пост**” (Матей 17:21) и показва пътя към усърдната молитва, придружена с пост, което означава да се въздържа от каквото и да било нещо, което представлява физическо, душевно или умствено удоволствие за нас. За да имаме молитва, която идва от очистено сърце, е важно аз да съм изповядала своя грях и да не позволя какъвто и да било непростен грях да стои между Бог и мен или други хора. Това означава да предприема следващата стъпка и да очистя себе си там, където Бог поставя Своя пръст в моя живот, да моля Бога и човеците за прошка и да се отделя от едно или друго нещо – тогава пътят към ефективната молитва е отново свободен.

Тези свидетелски разкази относно отговорени молитви описват пред нашите очи Бог като Баща и ни показват как Той само чака да Му бъде дадена възможност да отговаря на молитви. Те ни говорят за любовта Му към нас, Неговите деца, и колко велика е Неговата сила да променя ситуации на отчаяние и невъзможност. Когато Исус ни увещава отново и отново да се молим, с това доказва Своето обещание да ни дава благодатта на молитвата. Защото Исус не изисква нищо от нас, което Той да не ни дава в същото време. Не ни ли е обещал Той Святия Дух, Който да ни донесе благодатта на молитвата? Когато ни е трудно да се молим, трябва да казваме: „**Вярвам в Святия Дух!**” Ние трябва да Го призоваваме. Той ще ни направи истински хора на молитвата.

Предвид любовта на Триединния Бог, Който ни е дал дарбата на молитвата, нека тези разкази да ни насърчат да започнем да прилагаме различните видове молитва или да придобием повече практика в тях. Този начин на молитва е доказал своята надеждност чрез опитностите и водителството към целта. Ето защо, всеки един от нас може да опита, че ние имаме Бог, Който отговаря на молитвите, Който и върши чудеса.